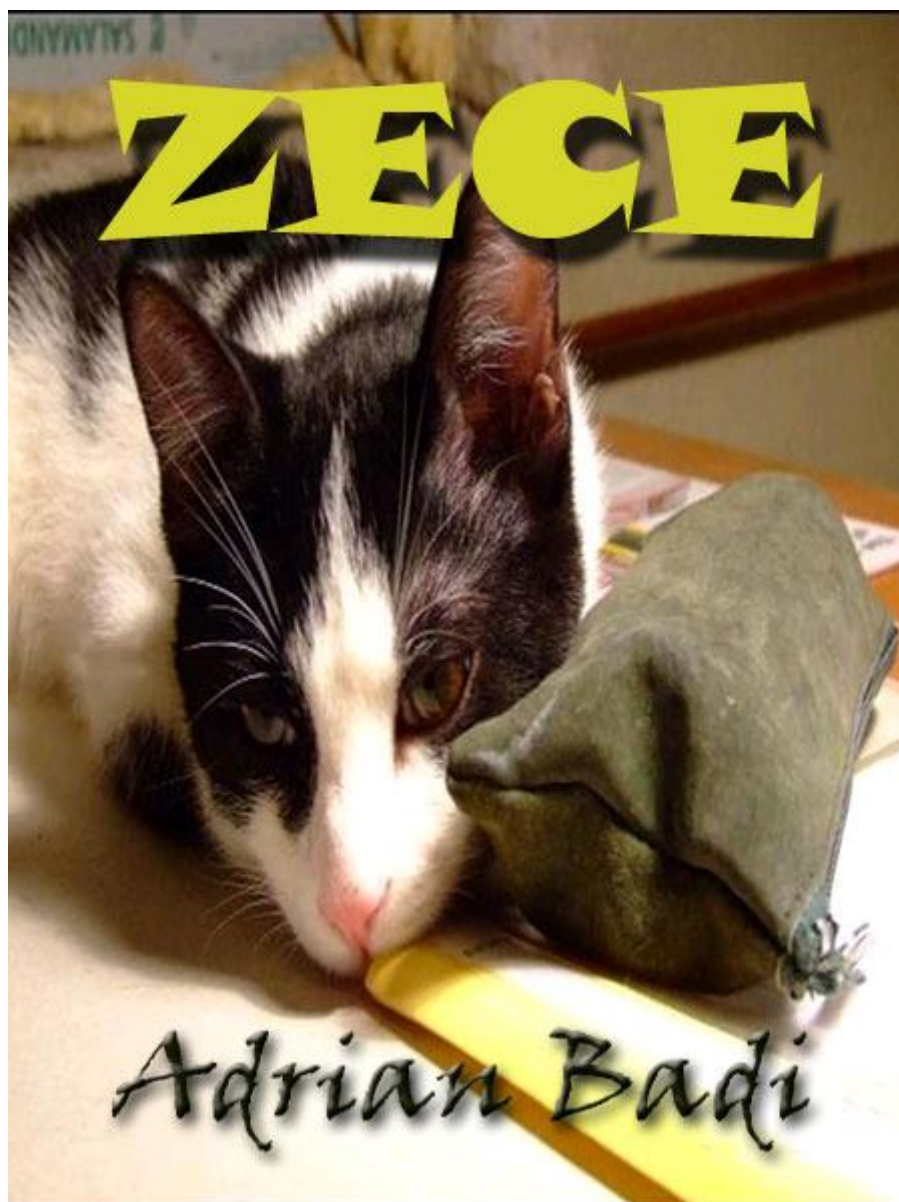

Prolog

Capitolul 1 - Cum naiba am ajuns aici?

Capitolul 2 - Adevăr sau provocare?

Capitolul 3 - Start me...

Capitolul 4 - Unu.

Capitolul 5 - Un nou început...

Capitolul 6 - Să-mi dai un telefon din când în când...

Capitolul 7 - Doi.

Capitolul 8 - În lupta dintre mine și... mine

Capitolul 9 - Nu mă supăr... înțeleg!

Capitolul 10 - Trei.

Capitolul 11 - Prizonierat la domiciliu

Capitolul 12 - Redescoperirea lumii

Capitolul 13 - Patru.

Capitolul 14 - Mama unei fiice pierdute
Capitolul 15 - Din notițele doctorului Matei Popovici
Capitolul 16 - De ce nu pot uita?
Capitolul 17 - Bine ați venit între cei vii!
Capitolul 18 - Te-am iubit, prostule!
Capitolul 19 - Cinci.
Capitolul 20 - Revedere...
Capitolul 21 - Din notițele doctorului Matei Popovici
Capitolul 22 - Vechea mea prietenă, depresia
Capitolul 23 - Șase
Capitolul 24 - De la Sofronea, citire!
Capitolul 25 - Delicvență juvenilă
Capitolul 26 - Șapte
Capitolul 27 - Ultimele accente de veselie
Capitolul 28 - Málaga
Capitolul 29 - Opt
Capitolul 30 - Rămâi cu mine, trandafir alb...
Capitolul 31 - Ochii care nu văd, uită...
Capitolul 32 - Dor de casă...
Capitolul 33 - Pe picior de plecare...
Capitolul 34 - Nouă
Capitolul 35 - Ultima palmă usturătoare
Capitolul 36 - Din notițele doctorului Matei Popovici
Capitolul 37 - Confesiunea
Capitolul 38 - Zece

Prolog

Pașii cu ecou ai doctorului Popovici se auzeau sinistru pe holurile sanatoriului aflat acum, sub direcțiunea lui. Trebuia să caute mult în arhiva memoriei sale să-și amintească un caz asemănător acestuia. Era un caz care, de obicei, îl facea să pună un alt doctor aflat sub conducerea lui să elucideze misterul aflat în spatele deciziilor bolnavului. În opinia lui, aceste cazuri mereu păreau cele mai interesante. Le privea ca pe niște provocări, ca pe niște întreceri cu sine, orice izbândă însemna autodepășirea, ceea ce era un lucru bun. Se opri la etajul de neuro-psihiatrie. Și acest hol, ca toate celelalte, era pustiu și sumbru. De undeva, de la etajele superioare, se auzeau urlete și gemete ale bolnavilor internați. Unii icneau de dureri închipuite, alții urlau având halucinații, alții pur și simplu aveau o neobișnuită

satisfacție forțându-și la maxim plămânii. Era o meserie bănoasă, dar tare tristă. Să vezi atâta lume aruncată în crudele gheare ale destinului nefast. Bolile cronice îl fascinasera de mic pe Popovici. Tatăl său suferea de sindromul Goldfield (nu putea crea memorii de scurtă durată; cu alte cuvinte, uita tot ce făcea pe parcursul unei zile). Acel accident înfiorător îl făcu să jure ca va reuși să elucideze bolile minții care îi răpiseră tatăl (Care se sinucise, aflând adevarul despre boala sa, și aflând că-și irosise ani buni din viață, fără o memorie proprie). Își propusese să ajungă un mare savant în acest domeniu. Iată, după ani și ani, devenise. Cazuri peste cazuri, care mai de care mai interesante, purtau sub însemnarea “Caz rezolvat”, semnătura sa. Devenise acum directorul sanatoriului “Sfanta Theresa” după mulți ani de studiu și infinite ore petrecute în biblioteca orașului, studiind până în ore târzii, felurite cărți de neuro-psihiatrie, neuro-chirurgie și psihologie. Drumul ascensiunii nu fu unul ușor. Ținuse piept concurenței, corupției din medicina pe care o știm cu toții, și în final, vieții în sine. Nu crescuse în puf. Când începu să devină obsedat de gândul de a fi cel mai bun medic în domeniul psihologiei și bolilor aferente acesteia, Popovici avea o nevastă și doi copii (fată și băiat). Ajunsese să prefere ore întregi, chiar nopți în fața veiozei, cu zeci de cărți în față, cu semne de carte și rotocoale de foi aruncate, asemeni unor mine, în jurul biroului său. La început, nevasta ignoră aceste semne ale nebuniei aduse de învățătura prea multă. Copiii se simțeau ignorați, și ori de câte ori îl chemau pe tatăl lor la joacă, acesta (devenind din ce în ce mai retras), răcnea la ei să-l lase în pace. Iată acum, după ani, constata că mereu, cu realizări mărețe vin și compromisuri mărețe. Dacă rămânea la familia sa, ajungea un medic mediocru, un simplu executant al comenzilor celor “doxati”. Dar el nu era de așa ceva. El trebuia să fie ceva în viață. Sacrificase propria familie. Doar așa considera el că va rămâne nemuritor.

Cazul de față, pentru care era chemat acum era unul care îl intriga peste măsură. Motivul crimei, după părerea detectivului care îi predase (ca și în alte scenarii încurcate) cazul, era necunoscut. Sau dacă era măcar bănuț, era incert. Așadar, inspectorul Meteanu îl invită, ca și în alte dăți, pe doctor la o cafea (doar o manieră elegantă de a-i spune :”Am un nou caz pentru tine”). În acea zi, doctorul era foarte băgat în hârtiile sale, care parca schimbau fluide pe timp de noapte și până a doua zi se reproduceau în cel mai barbar mod posibil. Încapsulat în câteva calcule complicate, doctorul fu deranjat de zbârnâitul metalic și hipnotizant al

telefonului. Cu o mână îmbătrânită mai mult de necazuri decât de timp, medicul ridică, ezitând, receptorul. Urechea îi auzi îndată glasul atât de cunoscut al inspectorului. "Sunteți liber? Bineînțeles că sunteți. La ora 3 la Kiss. E urgent!". Până să poată răspunde ceva, medicul se văzu ascultând tonul telefonului închis în nas de Meteanu. Luă o cămașă veche pe el: "Mi-a dăruit-o Elisa de ziua mea, la un an după căsătorie..." Oftă adânc, își trase cravata la gât. Privi în oglindă și constată că nu se potriveau culorile vestimentației sale. Parcă era un clown. Se lepădă de cravată, luă în picioare niște pantofi murdari de glod, o pălărie neagră și un pardesiu la fel de neîngrijit în spinare și coborîjos, la mașină. Aceasta nu porni din prima, ci avu ceva rețineri. Parcă i-ar fi fost deajuns o viață întreagă în compania unui om obsedat de munca pe care o făcea, obsedat de gândul de a-și depăși mereu granițele minții. Considerat de mulți ca fiind un geniu, Popovici nu incurajase niciodată această părere a oamenilor despre el. Se vedea mereu la fel de banal, la fel de monoton. De aici și obsesia lui continuă de a se înavuți intelectual. Porni mașina până la urmă și se îndreptă acum spre localul menționat de polițist. Traficul, ca de obicei îngrozitor, îl făcu să schimbe câteva înjurături cu câțiva șoferi cretini. Semafoarele parcă îl urau și ele, îl prevesteau să-și revină, ca să-și poată, măcar acum, trăi viața liniștită la care visa în copilărie. Parcă mașina cu o migală extravagantă și intră în bar. Nu-i fu greu să-l recunoască pe Meteanu. Figura lui crispată și mereu pusă pe gânduri era de neuitat pentru cineva care nu cunoștea munca de criminolog, dar o știa prea bine pe cea de psiholog. Se așeză la masă. O chelneriță sfârlează îl luă repede la rost: "Ce vă aduc?". Privirea doctorului nu era fixată nici pe Meteanu, nici pe frumoasa chelneriță. Privea pierdut, parcă spre pantofii unui domn distins de la câteva mese mai în față. Oricum, gândea departe: „Un Kinley...” Așteptă ca fata să se depărteze de masă și ridică anevoios privirea spre colegul său de șpriț.

-Încă o omucidere?

-Da! Una al naibii de complicat de simplă! zise Meteanu.

-Fă-mă să înțeleg... Umple-mă cu parametri!

Meteanu înțelese ușoara ironie. Dar continuă:

-Delicvență juvenilă. Un criminal aproape major. Înfiorător în ce hal a făcut crima. M-au trecut toți fiorii când am văzut victima.

-Cum a săvârșit fapta?

-Un pistol. Calibru de 9 milimetri. Trei gloanțe. Toate în cap plasate. După felul cum i-a zburat creierii victimei, se pare ca a tras de aproape.

-Cum l-ați prins? „Hm... interesant... chiar palpitant”

-O vecină a auzit focurile de armă și a sunat la Poliție. L-am găsit stând în fund, rezemat de perete, cu arma lângă el. Victima era în celălalt colț al camerei. O acoperise singur cu un cerșaf, care devenise de un vișiniu aprins. Plin de sânge pe mâini. Se legăna într-un mod ciudat, plângea. Cu mâinile părea că vroia să-și smulga părul din cap.

-Stres post-traumatic? Nu e exclus...

-Dracu știe! Atât doar ca arestarea s-a facut acum o săptămână, și de când îl tot interogăm, n-a scos decât câteva fraze parcă trase la indigo, pe aceeași intonație, cu aceleași lacrimi și figură pe față.

-Ce zicea?

-“Nu am vrut, iartă-mă. Am vrut să fac dreptate. Nu aveam dreptul. Regret. Iartă-mă!”.

-Și dacă aveți dovezi asupra lui, de ce nu-l arestați? De ce ai nevoie de ajutorul meu?

-Nu-l pot aresta dacă nu e în deplinătatea facultăților mentale. Va trebui să-i faci un control. După părerea mea, e țicnit. Și foarte mari șanse să fi fost și înainte de crimă. Sau să fi clacat înainte să săvârșească fapta... Încă nu sunt sigur. Dar dacă e întradevăr cu schepsis, va trebui să-l internezi și să afli care au fost cauzele pentru care a făcut ce a făcut. E îngrozitor.

-Da... ți se face părul măciucă. Am început să avem asasini din ce în ce mai tineri. E terifiant

Doctorul își întrerupse șirul de presupuneri cu privire la caz pentru că chelnerița îi aduse băutura răcoritoare. Trase o dușcă și-l privi în ochi pe Meteanu.

-Nu va fi ușor. Am nevoie de tot trecutul lui ca să-i pot studia algoritmul gândirii sale, motivele pentru care putea face ce a făcut, cine era victima, ce reprezenta pentru el...

Meteanu îl privi ca și când s-ar fi așteptat la această replică. Scoase din buzunarul larg al paltonului un plic mare.

-Aici găsești toate datele despre victimă, și despre... el.

-Atât? Crezi ca o să-mi ajungă?

-Ce nu-ți ajunge, capeți de la el. Poate reușești tu să scoți mai mult din el decât am putut scoate noi. Aa! Era să uit. Am mai găsit ceva asupra lui.

Medicul privi mirat pe Meteanu cum se ridică de la masă și începu să caute nervos în palton. "Unde Dumnezeu l-am pus. A!". Popovici privi și mai mirat (asta doar dacă privirea lui se mai putea contorsiona în vreun fel de mirare) la ceea ce Meteanu ținea în mână.

-O să ți se pară pueril, dar leagă multe chestii cap la cap. După ce citești plicul, să tragi cu ochiul și prin asta. Zicând acestea, bărbatul îi înmână un caiet cu file zdrențuroase, gata gata parcă să se rupă și să facă podeaua localului numai file galbene, îmbătrânite.

Popovici luă caietul în mână, cu o grijă nemaipomenită, de parcă ar fi avut nitroglicerina în mână, care la orice zbucium ar fi bubuit și ar fi aruncat jumătate de Iași în aer.

-Zici tu că o să reușesc să dovedesc că e bolnav mental? Că a făcut ce a făcut din alte cauze decât pure năuciri de adolescent amețit?

-Sper să poți. E păcat să-l bag douășcinci de ani la zdup. Mi se rupe inima când îl văd. Regretă pentru ce a făcut... dar ce să-i fac? Eu nu am reușit să leg cateva piese din puzzle, poate ai să reușești tu. Ai două săptămâni. Baietii mei ți-l vor aduce azi la sanatoriu. Mult succes, vrăjitorule!

Zicând acestea, trase paltonul gri pe dânsul și ieși misterios din bar. Popovici rămase prost, privind în urma sa. Se uita la caietul din fața sa, la plicul lăsat pe masă de Meteanu. Le culese pe amândouă, lăsă o bancnotă de 10 lei pe masă și pași afară, într-o ceață de nedescris (Când se lăsă ceața asta? Visa?). Când redeschise ochii, era tot în bar, privind caietul cu file rupte și coperta aproape desprinsă, cu colțurile îndoite. Parcă avea puteri paranormale acest caiet; îi crease o reverie înfricoșătoare. De această dată chiar se ridică de la masă, lăsă 10 lei lângă paharul de Kinley gol și pași afară. Trase de această dată încrezător aerul toamnei în piept. Vântul împrăstia frunze pe stradă într-un mod extrem de nervos. Scoase cheile de la mașină. Aruncă materialul dat de Meteanu pe bancheta din spate și porni

mașina Se întoarse acasă, unde avea să studieze mai pe larg noul caz...

În sfârșit termină drumul până la prima întâlnire cu el. Cu criminalul. Îi era oarecum milă să-l cheme așa. Știa circumstanțele, dar nu putea să îi ofere nici o șansă atenuantă. Doar în cazul în care reușea să-l diagnosticheze cu vreo boală căpătată în urma faptei. Stătea acum în fața camerei 19. Ușa, a cărei culoare ducea a bleo spălăcit, se deschise sub o apăsare monotonă a clanței. Doctorul păși parcă frivol pe ușă. Pe canapeaua din fața biroului său stătea el. Stătea pe vine, cocoșat, cu privirea în pământ. Nu-l privi deloc pe Popovici. Acesta înaintă până în fața lui.

-Profesor doctor Matei Popovici! și îi întise mâna.

Acesta ridică privirea. Doctorul îi putu vedea chipul cadaveric. Părul în toate direcțiile, prin unele locuri prezentând semne de smuls, fruntea crispată, ochii mici, care ardeau și tăiau în carne vie (nu avu curajul să privească mult în ochii săi, simțea că se uita în cutia pandorei, că vedea mistere care nu trebuiau să-și afle tainele niciodată), gura fără contur clar în jurul buzelor supte, mușcate și uscate, barba acvilină și gâtul cu vene proeminente. Barba slinoasă crescută pe față îl speria pe Popovici. Nici bine nu avea 17 ani și avea deja așa o barbă? Îl îngrijora, pe undeva... Văzând ca tânărul nu răspunde, se întoarse spre biroul său: "Prea bine, am început cu stângul. Nu-i nimic"

-Presupun ca știi de ce esti aici...

-N-am vrut... iartă-mă...

Începu să se clatine din nou monoton, cu privirea pe covorul verde din cabinetul 19.

-Pentru ce să te iert? Hai să discutăm...

-N-am vrut, nu am știut... m-am panicat... voiam doar să fie bine...

-Înțeleg... Te iert. Încearcă să mă ajuți și tu pe mine, și te voi ajuta și eu pe tine. Sunt doctor, nu-ți vrea nimeni răul, vreau doar să vorbim.

-EȘTI UN RAHAT!

Această replică tună în cabinetul doctorului care rămase perplex în fața pacientului. Avu pentru o clipă impulsul de a se înroși la față de nervi. Dar îmbufnă acest gând și îl privi cu ochi compătitori: "Băiatul ăsta chiar își trăiește propria dramă... va fi greu să-l ajut...".

-Te rog să te calmezi, de ce crezi că ești aici?

-Nu mai vreau... NU MAI VREAU! ! Începu să își tragă iar părul din cap și să geamă de durere. Doctorul îl privea calm, ca și când așa ceva vedea zilnic. "Uneori e bine să lași bolnavul să facă ce vrea, asta e singura modalitate de a se autocalma...".

-Îți cunosc suferința. Știu de ce suferi. Lasă-mă doar să-ți pun câteva întrebări, ca să mă dumiresc mai bine...

Vinovatul ridică din nou privirea spre el. Popovici observă din nou privirea din care zvâcnea lavă și barba taioasă de pe față.

-Nu ai tu idee ce înseamnă suferința! ! Ei cred că dacă m-ai adus aici, o să reușească să mă țină departe de ea? Tu crezi că mă poți ține departe de ea? AȘA CREZI TU? Vocea lui făcea trasee aleatoare prin cameră, și undele sonore ridicate îi iritau urechea psihologului, care îl privea mirat.

-Da... știu. și eu am pierdut cândva... totul... nu ești singurul, tu asta trebuie să înțelegi.

-Nu ajută! Să știi că nu ajută, geniule! Trăiesc iadul pe pământ și tu ai impresia că le știi pe toate! Ei uite că nu le știi... (oftă prelung)... uite că nu le știi... Am văzut moartea cu ochii. Ohh și ce frumoasă era. Dar m-a respins... o alta decepție...

-Te rog, nu dramatiza. Adolescența e o perioadă foarte complicată. E perfect normal ce simți...

-Atunci de ce simt că aș vrea să îți spintec plămânii și să te omor cu primul obiect ascuțit pe care-l am la îndemână? Te crezi așa de deștept? Crezi că mă cunoști? Ești prost!

-Nu ajungem nicăieri. Eu vreau să fim prieteni și să avem o discuție normală, nu mă fă să regret că am acceptat să te văd și să fiu prietenul tău.

Fața lui se luminează deodată, și ochii i se înlăcrimă:

-Adevărat? Chiar vrei să-mi fii prieten?

Doctorul privi mirat:

-Sigur, cel mai bun prieten.

Doctorul nu înțelegea ce anume din replica sa îl calmase pe bolnav. Parcă îl sedase. Acesta se așeză ușor

pe canapea, cu fața în sus. Medicul, văzând că ține o mână peste fața, deschise subtil un reportofon pe birou, ascuns după o poză înrămată pe care era o imagine care îl făcu pe Popovici să stăruie o clipă și să privească, îngândurat: familia sa.

Capitolul 1

Cum naiba am ajuns aici?

O seară cum numai în filmele de groază poți vedea. O ploaie mocănească, și un vânt subțirel, bătând din față, îi zburlea cărlionții umezi și rătăciți ai Paulei, care pășea agale spre casă. Ziua nu fusese rea, firea ei dinamică, chiar explozivă o făcea mereu să treacă, alături de prieteni și colegi, de orice fel de gânduri și simțiri adânci. Strada era oarecum pustie: câteva mașini treceau răzleț, înfruntând ploaia deasă și capcanele cu apă întinse pe șosea. Trecea podul de pe Nicolina : “Ultimul obstacol în calea relaxării” gândi ea făcând pași mici și repezi, încordând genunchii și strângând ochii inundați de picături mici și reci de februarie. Din depărtare văzu o siluetă cunoscută, atât de cunoscută.... Ochii i se împăinjeniră. Scrută zarea, privi în jur și largi cât putu pupilele să vadă în noapte spre acea persoană.”Să fie chiar el? Nu, asta nu... te rog nu!” Coti la stânga la capătul podului și plecă printre blocuri, deși nu se avea prea bine la suflet cu câțiva câini din zonă. A stat toata ziua bine dispusă, și totuși iată, 3 secunde i-au trebuit ca să înceapă să toarcă șirul parcă nesfârșit al gândurilor sale, al zbuciumului său, al tragediei (așa cum o considera ea) vieții sale. (Și câtă dreptate avea...)

Povestea ei, la o primă vedere banală, văzută prin ochii ei, putea și poate zgudui chiar și cele mai împietrite suflete. În acel moment, drumul nu-l mai vedea clar înaintea ochilor, ci doar cu ajutorul crâmpeiilor de memorie reconstitui în minte calea spre ușa de la intrare. Gândurile îi erau direcționate în o cu totul altă parte. ”De ce?... de ce Doamne? Oare cu ce ți-am gresit eu Ție?”. Privind în jur, peisajul păru destul de sinistru. Umbrele copacilor imitau figuri umane înfiorătoare pe asfaltul umed. Paula își vedea umbra, dar umbra ei și-o transfigura în minte ca fiind una atât de mică, atât de amărâtă, pe atât de mică pe cât era și sufletul ei în momentul acela, o bucată de foaie mototolită și aruncată la coș, dar aruncată într-o așa manieră încât coșul să nu fie nimerit, iar foaia să rămână

mototolită, pe jos, putând fi călcată de oricine în picioare.

Întoarse într-o clipită rucsacul din spate în față, scoțând cheile de la casă. Intră și bezna o cuprinse. Dar ea nu mai avea loc unde să mai pătrundă, pentru că în ea zăcea un negru dezarmant. "Mama! Am venit!". Nu primi răspuns. "Ce proastă sunt, doar am deschis ușa cu cheile. Ar fi deschis-o cu siguranță, auzind cum mă chinuiam să nimeresc gaura cheii pe întuneric". Aruncase ghiozdanul într-un colț și intră în cameră ei. "Natasha mamă...ce faci? Off... puiu mamii...eu iar m-am deprimat...la dracu cu toți băieții nu-i așa?". Răspunsul veni prompt : "Miau!". Pisica de un argintiu plâpând în lumina fluorescentă a felinarului de afară reflectat în camera Paulei sări în brațele stăpânei și mieună plăcut. Lăsă pisica jos, aprinse calculatorul și plecă în bucatarie să-și facă o cafea, ceva întăritor: urma o seară de studiu intens : "Pff...să-mi bag picioarele în fizica lui...dacă nu-mi iese pe gât!". Neonul se aprinse cu oarecare întârziere. Pașii ei lipăiau pe gresia curată și lucioasă, de un alb imaculat. Văzu două sticle de Garrone pe masă, una din ele goală și răsturnată. Le privi lung, părând să se lupte cu toata ființa ei, încercând să le ignore. Ca și când ar fi avut o valvă sub presiune undeva în interior, Paula oftă adânc și întoarse privirea spre aragaz. Scoase un pachet de cafea și în câteva minute stătea în fața calculatorului, cu o ceașcă de cafea în mână, pufăind un fum de o aroma plăcută în cameră. "Mess întâi, apoi învățat!". Verifică mailul și observă 2 mailuri străine. "O nouă propunere de prietenie pe hi5...plicitseală... și... hmm... Start me?... ce-o fi asta?". Mai sorbi o gură de cafea, concentrată la mailul care se încărca, zăngănind carcasa calculatorului."Ah! Frige!". Mailul se deschise și își aduse aminte brusc : "Aaa... Start me! Cursuri de orientare în cariera... am luat admiterea...foarte...tare"zise sec și închise mailul. Îl redeschise totuși să vadă data primului curs. Fiind clasa a 11-a, organizația aceasta realiza cursuri de orientare în carieră, dar aveau grijă să dea o admitere, să selecteze cei mai buni 16 elevi din 10 licee de performanță din oraș. Paula era cu siguranță unul dintre acei 16 elevi buni ai liceului de la care provenea. Dădu să mai bea o gură de cafea, dar se opri, simțindu-și încă limba contorsionată de durere de la ultima înghitură. "Nee... mai așteptăm, n-am chef să umblu cu limba-n buzunar zilele astea". Lăsă ceașca pe masă și scoase caietul de fizică."Mda da...! Vezi să nu se lipească ceva! ! "

Peste jumătate de oră, Paula avea părul vâlvoi în toate direcțiile și o concentrare nemaivăzută i se citea pe chip. Nu era neapărat o concentrare să înțeleagă problemele de fizică din caiet, ci mai degrabă să-și înțeleagă scrisul de astronaut. Timpul trecu cu o repezeală fenomenală. Paula începu să se încurce în calcule, fapt ce denota oboseala sporită în care se afla. Se frecă tare la ochi. Ceasul arăta ora 3 dimineața. O melodie tristă intră pe fundal. Paula făcu ochii cât cepele și se apucă de ceafă cu ambele mâini. "De ce?... de ce?...". Întrebarea aceasta păru să intre în buclă infinită în mintea Paulei. Ceva nu se lega. Viața ei părea să meargă atât de bine, ce-i drept, merge și acum, dar parcă nu mai e același lucru, dintr-o piesă de inginerie masivă, orice piuliță lipsă duce la prăbușirea gigantului, numai că, la Paula, nu lipsea o simplă piuliță, lipsea...tot ansamblul. Șirul gândurilor ei era unul foarte ambiguu, trecea de la un gând la altul, cu o repeziciune ieșită din comun, urmând ca, la final, tot imaginea de început să primeze...imaginea lui..."Mereu imaginea lui... la naiba cu toate! La naiba cu el! Cum adică la naiba cu el? Dar îl iubesc...Cum să-l iubesc...dupa ce că el...tot eu să...ee ha! ... Dar totuși... a fost așa frumos...mă mulțumesc să îmi alimentez sentimentele din amintiri? Cum vine asta? Cum? Cum? Cum naiba am ajuns aici? Cum de s-a ajuns aici? Am greșit eu undeva? Nu-i deajuns câte pățesc? Și asta acum? Cum măi baiete, cum?". Își luă fața în palme. La o primă vedere părea cu nu plânge, dar în curând corpul începu să tresară lin, iar din palme începură să curgă șiroaie de lacrimi fierbinți, care cădeau pe caietul de fizică, dispersând cerneala albastră, amestecând formulele așa cum fiecare din noi își complică și își amestecă viața inutil. Privi cu ochii umflați caietul pătat, și cu o mișcare bruscă acesta zbură izbindu-se de perete. "La dracu cu toate!" răcni, încât Natasha ridică buimac capul spre stăpână, și, parcă simțindu-i durerea, i se așază în poală. Paula avu atunci presentimentul că și pisica va învăța să zboare. Însă își abțină impulsul și reîncepu, de această dată printre lacrimi, șirul amintirilor frumoase, dar pe cât de frumoase, pe atât de dureroase. În aceeași clipă auzi cheia răsucindu-se străin parcă în yală. Venise mama, altă seară...același scandal.... "Mai bine mă culc...de parcă aș putea adormi...Eh...c'est la vie!". Se trânti în pat. Natasha mieuna răutăcios căci adormi în poalele ei. Aruncă cu papucul de casă în întrerupător și stinse lumina. În câteva clipe adormi, dar doar fizic, căci mental rămăsese undeva, la granița dintre real și ireal, dintre vis și realitate, unde orice e posibil, până în momentul în care îți dai seama ca totul e imposibil...

Capitolul 2

Adevăr sau provocare?

Următoarele zile nu au reușit să aducă nimic nou sub soare. Nici măcar soare. Aceleași zile, aceleași ore la școală, aceeași școală, intrase oare Paula într-un sedentarism excesiv din care sufletul ei nu mai putea evada? Exclus! O fire așa explozivă ca a ei nu poate întâlni bariere. Doar halte, staționări depresive care însă, se închid și se redeschid ca o rană adâncă pe care nu se fixează niciodată bine copcile. Privi la ceas. 8 fara 5 minute dimineața. ”Întârzii la prima oră...mare pagubă...ching-a-ling!”. Se ridică sub arcurile grele ale patului. Trase un halat găsit pe scaunul biroului și papucii de casă în picioare și ieși pe hol. Trecu pe lângă camera mamei cu pași înceți, să nu cumva să o trezească. Ușa însă se deschise brusc: “Da ce faci? Aici ți-i școala?”. Paula încremeni. O privi, dar doar cu ochii minții, ceilalți îi erau în pământ.”Nu am auzit ceasul!”, minți ea; nici măcar nu-l pusese să sune. Uitase.”Păi bine domnișoară, dar așa se face? Da’ dacă știi că trebuie să ma trezesc, pun și 100 de ceasuri să sune. Cum vine asta? Fata mea. o chiulangoaică?”. Prin crăpătura din care mama sa scoase capul ieși un miros ce inundă nările Paulei, un miros atât de cunoscut, care îi stârnea mereu repulsie față de persoana care stătea acum în fața ei : miros de băutură.”Îmi cer scuze, trebuie să ma îmbrac, să plec. Oricum prima oră aveam sportul” minți iarăși, avea informatica, cu un profesor extrem de exigent și de nemilos la note: era aproape corigentă. ”Ei lasă, discutăm noi deseară” zise aceasta și trânti ușa, încât Paula avu impresia că sticla avea să se dărâme. Nici nu observă cum se schimbase și cum intră în clasă la ora de română.”Bună ziua. Mă scuzați că am întârziat... pot să... ?”. ”Ia vezi? Poți?”, glumi profesoara de română. Paula o zbunghi către locul ei, lângă prietena ei de-o viață, Sabrina. Trasăturile feței, bine definite, o făceau din start parcă, o defineau, ca fiind cel puțin la fel de colerică precum Paula. Mereu cu chef de cântat, mereu având în minte un refren care răsuna obsesiv, mereu cu chef de vorbă. Nici bine nu intră Paula în bancă gâfâind, c-o și luă la armament:” Ce faci? Unde umbli? Cu Alex?”... Colega o măsură din priviri gata gata să-i împingă o bucată în falcă, dar își reveni instant(avea această calitate de a-și imagina lucruri făcute instantaneu, dar cu o forță nebănuită să le anuleze și să se concentreze pe realitate), o privi atent și zise cu

o figură de fals interes :”Iiii, da ce treabă mai am eu cu Alex, ești și tu culmea. Nu mi-o sunat ceasu’?”. ”Păi ești tânără, cum să-ți sune ceasu’?”. Cele două bufniră în răs, dar clasa era deja obișnuită cu accesele lor de nebunie și răs isteric din timpul orelor. Chiar și profesoara, familiarizată, făcu o pauză ca să se calmeze cele două, și apoi continuă să explice.”Ce facem azi?”. ”Cică facem Eminescu”. Paula deschise manualul la un cu totul alt autor. O poză de folclor văzută acolo o făcu să înceapă să cânte “Mișule măria ta, Mișuleee măii, hai și fură mireasa, Mișulee măi! !”. “... Și las-o pe Veronicaa, Mișulee măi”. Cele două mai pufnira odată în răs, însă de această dată ceva mai amortizat, încât le observă doar o colegă din față, care, captivată de lecție, se întoarse indignată :”Șșșșș. Țațelor! !”. Cele două o priviră, schimbând o privire și ziseră în cor, parcă citindu-și gândurile “Dă-ne pace! !”. Colega le privi ca și când ar fi știut cu cine avea de-a face și făcu un semn de nereprodus (din punct de vedere moral) cititorilor.

Recreațiile veneau și se duceau mai repede decât puteai să spui “Vreau weekend!”. Paula ieși într-una din recreații pe hol. De obicei nu analiza atent ceea ce se învârtea în jurul ei, dar de această dată, ceva îi captă atenția. Un băiat? Cum așa? Iaca așa! Sabrina, cu niște antene sentimentale deosebite, captă imediat schimbul hormonal de priviri între colega sa și un elev pe care îl cunoștea întâmplător.”Dar vai Paula, da’ ce faci? Te dai la Ionuț?”. Prinsă în fapt, cu gândurile departe, plâsmuindu-și scenarii de basm cu un tânăr abia văzut, scenarii însă mai mult făcute de dragul de a-și menține imaginația vie, nu neapărat din dorință, scutură capul puternic pentru a alunga imaginile care stăruiau pe retină. ”Ce? Cine?”. Sabrina o măsură din cap până în picioare:”Brută mică ce ești! Hai! Crezi că m-am născut ieri?”. Paula începu să creadă că Sabrina îi poate citi gândurile. Se rezemă de pervaz și privi spre soneria de pe etaj, care exact în aceeași clipă sună de intrare. Nu se grăbea nimeni să reintre în clase, parcă nici nu se sunase. Paula însă, din nou, se cufundă în gânduri, mult prea adânc ca să mai poată ști la ce se gândea dacă cineva o întreba “La ce te gândești?” în momentele acelea.

Zilele treceau la fel de repede ca și până acum. Dar în sufletul Paulei începu, pe undeva, să se dea o luptă. Nu acerbă, dar... o luptă. Nu prea avea timp de meditații sentimentale prea multe; când și când, în drum spre casă, mergând singură, se gândea la acel tânăr “Ionuț parcă îl chema?” și începea fără să vrea să-l compare cu... el. Imediat însă nimicea aceste comparații : “Nu,

nu! Nu are rost să-l compar. El a fost tot, el este nimic... nici nu poate fi ceva... ”. La câțiva pași distanță calculatorul ei neuronal se restartă prin alte ipoteze și teorii :”Și dacă totuși, ar fi timpul oare să merg înainte? Dar merg înainte... Și dacă merg, de ce am impresia că stau pe loc?”. Așa era. Avea o doză de realism ieșită din comun. Stătea pe loc. Prinsă într-un spațiu ireal, în care încă mai avea persoana dragă alături, deși aceasta plecase de ceva vreme, Paula simțea că nu poate trece de pereții groși ai acestei lumi create de ea. Iată, trecuseră aproape 5 luni și totuși, ea încă levita între perfecțiune și... realitate.

Ajunsă acasă, privi ceasul. ”Oho... încă devreme”. Cu același gest mecanic aruncă ghiozdanul cât colo și se trânti în pat. ”Să încerc oare cu Ionuț? La o adică n-am ce pierde”. Se răsuci violent pe partea opusă a patului:”Ba am ce pierde! Are și el ce pierde! Dacă de la bun început inima mi-e în altă parte, de ce să merg pe o simplă simpatie? Poate poate, se va întoarce la mine, poate... ”. O podidură lacrimile. Stările ei de euforie și bucurie oscilau acum din ce în ce mai des cu cele de depresie și plâns. La școală mai era cum mai era, dar acasă toate se adunau ca într-un amalgam de noxe, o alchimie pe care Paula încă nu o putea înțelege, un amestec eterogen pe care de altfel nu-l va putea înțelege niciodată, mai ales când lucrurile... se vor complica. ”Mai bine aș face ceva... dar ce?”. Deși ochii erau umezi și perna deja udă de lacrimi, reuși să vadă pe jos, sub birou, un caiet zdrențuros și năclăit. Întinse o mână și-l ridică. ”Dumnezeule! ! CUM?”. Era un jurnal, pe care îl ținea ea în clasele mici. ”Credeam că l-am aruncat când am mutat biroul! ”... Citi câteva pagini și strânse la piept jurnalul :”Of... prieten devotat și drag, cât mi-ai lipsit! ! ”. Îl redeschise și începu să citească, să soarbă cu nesaț din clipele de fericire (căci numai pe acelea le nota, în fragezimea vârstei), să patrundă în amintiri aparent uitate, rămase aninate în vreun colț de minte. Străbătu parcă drogată pagini întregi și nu-și putea aduce aminte când citi cu mai mult interes o carte. Aceasta însă era specială: era cartea ei! A vieții ei, a sufletului ei de copil. Simțea, parcurgându-și copilăria, că paginile galbene și roase de vreme cereau din nou confesiunea pixului, spovedania sufletului. Paula rămase pe gânduri o clipă, apoi luă decizia: Rupse foile vechi, astfel încât să rămână caietul cu foi albe: un nou început. ”Un început realist!” își zise.”Măine am primul curs la Start me. Mă întreb ce-o fi și cu ăsta... ”. Se ridică să ducă foile rupte la gunoi. Stăruie o clipă în fața coșului, cu ghemotocul de foi în mână. Pe unul din colțuri... se

vedea cuvântul “provocare”. Desfăcu curioasă foaia (nu-și amintea să fi citit notița aceasta) și văzu:

“21. 03. 2005- Azi am jucat adevăr sau provocare cu Alex. A ales adevăr. L-am întrebat dacă mă iubește. Mi-a zis “da!” foarte hotărât. Ce fericită sunt Jurnalule, nici nu știi de când aștept asta de la el! ! ”

Mototoli repede hârtia. Nici nu mai avea forța să plângă. Se întoarse în cameră, unde jurnalul gol o aștepta parcă nerăbdător și însetat.

Capitolul 3

Start me...

Start me... Pfff... altă chestie la care mă duc fără să mă aștept la nimic deosebit. Încă o diplomă probabil. Dar nu mă duc din cauza asta. Mă duc mai mult ca să omor timpul, și să... uit de ea. Încă o decepție. Oare a câta? Oare pe cine am suparat eu acolo sus? Asta ca să nu mai pun la socoteala faptul că marea majoritate a prietenilor m-au lăsat baltă;asta-mi mai lipsea. Să dispara și ea. Nu o să uit niciodată acea zi...

Clipele frumoase petrecute cu Bianca au fost de neuitat. Așa vor rămâne. Am trăit, s-o recunosc, într-un paradis, în niște vise pe cât de frumoase, pe atât de veninoase, într-un final. Ne-am întâlnit întâmplător, pe internet, ne-am dat întâlnire, ce să mai spun, vorba ceea (Trăiască Creangă) :”Ne-am văzut, ne-am plăcut, ne-am iubit”;păcat că sunt la trecut verbele. Constat abia acum asta, indignat. Faptul că aveam cicatrici mai vechi nu am vrut să lase loc la nici un fel de supărări în prezent. E adevărat, momente de melancolie avem toți, dar prezentul e prezent, trecutul e trecut: păcat că n-am putut înțelege asta atunci... Multe lucruri se leagă în mintea ta abia atunci când nu mai poți face nimic ca să recâștigi ce ai pierdut. Șase luni au trecut fără să pot respira, căci trăiam fiecare moment alături de ea cu respirația tăiată. Mereu ceva nou, niciodată plictiseală. Mereu tânjeam să fiu lângă ea, deși nu știu dacă sentimentul era reciproc. Zic asta pentru că două luni din șase, viața cu dânsa a fost un iad mititel: în sensul că ea ma ignora... și, așa cum a mărturisit și ea mai târziu, când începuse să țină la mine, abia aștepta să-i spun că vreau să ne despărțim. Viața mea fără dânsa nu va mai fi la fel. Mi-e greu și să găsesc cuvinte și putere să pot continua cu finalul

poveștii de dragoste, cu finalul basmului. Râsul ei atât de cristalin, atât de pur, zâmbetul și ochii ei angelici nu vor mai fi niciodată îndreptați mie: poate altcuiva, mai merituos, mai... matur? Probabil ca așa mi-e destinat mie, să gust din fericire cu țârâita. Chiar și acum, când scriu, aud o melodie tristă, o melodie care-mi amintește atât de mult de ea, de felul cum mergea, de felul cum ridica dintr-o sprânceană când se irita, de felul cum reușea printr-o sărutare să trimită orice fel de supărare, frază, cuvânt, gest, înapoi pe gât de unde porniseră cu atâta înverșunare să iasă pe gură. Mi-e dor chiar și de săgețile care mi le arunca uneori, că să mă testeze poate, poate doar că să-și satisfacă nevoia de a-și bate joc în glumă de mine. Nu m-au supărat niciodată astfel de lucruri, le-am văzut ca fiind un rău necesar, “năravuri feminine” așa cum le definea bunicul meu răposat. (o altă persoană de care îmi este foarte foarte dor). Iarăși n-am să uit prima dată când mi-a zis că mă iubește. (îi ziceam mereu, dar nu returna favorul-asta în primele 2 luni). Atunci dragostea noastră a luat foc, ca o grămadă de paie pe care arunci benzină, dai foc, arde, dar când vrei să stingi și arunci cu apă, constăți că nu era apă, era țuică, și văpaia crește și mai tare. Eram de nedespărțit. Chiar și când nu eram unul lângă altul, tot o simțeam atât de aproape... atât de ireal. Am constatat mai târziu că irealul mi-a jucat și-o să-mi joace feste toată viața: și nu!, nu am inebunit... nu încă. Zilele la școală trec doar pentru că vreau eu să treacă, să vină weekend-ul și să o revăd. Atât de repede trecea timpul pe care îl petreceam cu dânsa, încât mă bosumflam ca un copil căruia mama nu îi cumpără ceea ce vrea, se pune cu fundul pe pământ și începe să plângă fals, atât de fals încât constată și el și începe să plângă de-a binelea pentru că... nu poate plânge fals!

Poate ca așa a vrut timpul, eternul meu rival. Să mă lase mereu să mă adap din râul fericirii și apoi să mă amendeze că... vezi tu... ai voie să bei din râu, dar n-ai văzut semnul: „Nu călcați iarba!”. În ultima săptămână, Bianca devenise tot mai agitată, mai retrasă față de mine, mai rece. Am transpus asta oboselii și stresului, dar nu din convingere, ci din teama de ceea ce bănuiam că va urma: colapsul. Ne-am dat întâlnire. Nu o văzusem toată săptămâna, și ardeam să o văd. să o aud, să o strâng în brațe. Venise toată numai un zâmbet. Un sărut rece de salut. M-au trecut toți florii. Nu a fost nevoie de altceva. Am înțeles pe loc ceea ce avea să urmeze în câteva zeci de minute, când va bubui petarda aruncată între petalele unei flori atât de plăpânde, atât de gingașe. Încercam să mă conving că nu e nimic, dar lucrurile erau grave. Nu scotea un cuvânt: ”Ce ai? Te simți bine?”. Ca

răspuns îmi arunca un “Sunt bine... Ce să am?”. Nu mă privea însă. Știa că dacă mă va privi, voi înțelege atât de multe. Iată au trecut 2 luni aproape de când suntem despărțiți, eu încă am rămas cu multe întrebări și nelămuriri... mai multe pe zi ce trece. Nici o vorbă. Am ajuns pe o bancă. La fel de tăcută. Am zis “ok, pot și eu să tac”. Și am tăcut. Dar eu și calmul suntem certați:”Bianca, ești prea tăcută... ce ai?”. ”Nimic!” se apăra ea inocent. „Doar că... ”. Aha! Furtuna începea. Probabil că tăcerea ei era liniștea dinaintea... sau poate sunt eu aberant. “Nu știu cum să încep”. Ardeam de nerăbdare.

“Hai spune... orice ar fi... hai să discutăm”- eu de ‘colo... curajosul din Carpați. Tremuram tot în mine... știind continuarea. Deși răspunsul avea să vină cateva secunde mai târziu, eu încă mă mințeam că totul va fi bine, că va zice că are o problemă și de asta e retrasă. “Adi, tu ești băiat bun... dar...” Ei bine, nu credeam ca un cuvânt monosilabic mă poate dărâma mai tare ca acest “dar”. Am ramas consternat... ”Urmează... nu?”. Am privit-o cu o ultima licărire de speranță în priviri. A ezitat. Era clar. Lumea mea, în acea clipă, se prăbușise. Plângeam amândoi. Eu înțelegeam de ce plângeam, dar ea? Dacă îmi dădea drumul, de ce oare mai plângea? Îi părea rău? Ar mai fi avut ceva de adăugat? Ok, am fost uneori insuportabil sau “glumeț” dar să fi fost astea motivele pentru care rupea o relație așa frumoasă, și să plângă din cauza asta când trebuia să iasă cu fruntea sus? Poate ca îi era milă... A încercat să mă încurajeze ca pe un copil de 3 anișori, care a căzut prima dată de pe bicicleta și îl dor genunchii juliți. „Adi, viața nu se oprește aici... ”. Dacă ar fi știut ea cât de brusc s-a oprit viața mea atunci... ”Ia-ți una mai mică, să înveți amândoi”. Probabil a zis asta fără să judece, căci nici dacă voia nu putea zice ceva care să mă doară mai tare pe termen lung ca ceea ce mi-a zis. Parcă ma pălise intercity’ul. Adică eram chiar așa infantil încât să nu știu ce-i aia iubire? Nu știu... dar m-am simțit de parcă purtam conversația de față cu mama, nu cu aleasa inimii mele, unica ființă căreia m-am dăruit în totalitate sufletește. (mare prostie...). Am mers împreună până în stația de autobuz care era aproape de locul unde locuia. Ne îmbrățișam, probabil să păstrăm această imagine multă vreme și să ne amintim de ea cu drag. Ciudat, eu când îmi amintesc de ea ma bușesc lacrimile. (E normal oare?)

La vederea autobuzului... mi-a zis printre lacrimi care sincer mi-au zdrobit toate sentimentele de ură față de Cupidon și arcurile lui afurisite:”Promite-mi că o să

ai grijă de tine, da?”. Am promis. Singura promisiune de care nu cred ca m-am putut ține în totalitate. Sărutul ei fierbinte de adio m-a făcut să intru în autobuz ca un retardat mental, ca un suferind de sindromul Goldfield, care uită de la mână până la gură ce a făcut, cine este, unde se află. Am întors privirea și am vazut-o depărtându-se. Atunci ceva în mine parcă a dat să iasă de sub tricou, de sub piele. Am striga la șofer “Opriți autobuzul”. Mai mai să mă înjure. Nu-i nimic. Aștept prima stație și fug înapoi. ”Trebuie să-i spun că o iubesc. Trebuie să știe asta. Trebuie să fim împreună. Asta e menirea noastră! Altfel nu pot fi fericit!”. Am coborât, mai bine zis am zburat, din autobuz la prima stație, de după podul Nicolina. Am rupt-o la fugă pe pod, înapoi spre Bianca. Degeaba. Fuga mea nu a avut nici o izbanda. Bianca se subțiasse ca un fum alb, pe care când vrei să-l iei în brațe, îți alunecă printe degete, îți inundă nările și te face să pufăiești pe nas și să lăcrimezi. M-am întors acasă dezamăgit: înca o decepție, oare a câta? Oare cu ce am supărat pe cineva acolo sus? Off...

“Adi, da ieși astăzi?” se auzi vocea mamei. În acest șir nesfârșit de gânduri rămăsesem pe wc de mai mult de o oră. Mama săraca, să facă pe dânsa nu alta. M-am ridicat repede, mi-am tras nădragii și am ieșit ca împușcat. ”Ceara ta azi și mâine, eu pocnesc aici și el freacă menta!”. Am mers mai departe cu urechile înfundate. Înca o dată mă găsesc gândidu-mă la ea cu orele, cu nopțile uneori. Povestea însa nu se terminase aici. Oho!...

M-am îmbrăcat și am plecat la vestitul și prea-promovatul Start Me(orientare în carieră, cursuri... etc). Ajung la liceul unde se țineau aceste cursuri și intru într-o clasă. ”Așadar se țin cursurile în clasă” mi-am zis. M-am așezat pe un scaun. Trainerul din ziua respectivă se prezentă respectuos, și fiecare se prezentă grupului. După care cursul începu. Avea să țină două ore. Și aveam două în aceeași zi?”Dumnezeule! Da’ nu rezist” am înghițit eu în sec. Vis a vis de mine, față în față, pe un alt scaun stătea o fată care mi-a atras oarecum atenția. De pe badge-ul care îl ținea la gât am aflat că o chema Paula. O fire foarte agitată și mereu pusă pe vorbărie și foarte energică. Îmi dădea impresia că este un electron scăpat de sub control care gravitează neștiutor pe lângă nucleul atomic al unei bombe cu hidrogen. Nu știu ce anume m-a făcut să fiu atent la ea mai mereu, să-i sorb fiecare cuvânt, fiecare mișcare. Părea atât de veselă. Mai târziu aveam s-o cunosc mai bine. Poate prea bine, în opinia ei...

Trainingul părea interesant. Îmi vibra telefonul. Mesaj de la... hopa! ... Bianca?"Sper că ai dormit aseară. O zi faină". Nu-mi amintesc exact mesajul. E ceva vreme de atunci. Îmi amintesc doar că acel mesaj a răscolit o urmă de speranță în mine. Trainingul, pe cale să se termine. M-am ridicat și am plecat. Din spate, restul lumii ieșea și se îndrepta spre celalalt training. Paula, din spate, striga "Gata pleci?". "Da, am niște treabă" am răspuns fugitiv. Deja zburam. Scările le coboram câte 5. Atâta drum de la acea școală până la ea acasă am parcurs în douăzeci de minute. Fugeam pe străzi ca un descreierat scăpat de la spitalul unde mâncarea se dă pe sub uși. În drum spre Bianca mă întâlnesc și cu o prietenă foarte bună de-a ei; ea m-a vazut pe mine, eu eram teleghidat. "Adi, da unde te duci?". Tare mi-aș fi dorit să pot minți, dar uneori, omul zice adevărul... "La Bianca". Știam sigur că știa de despărțirea noastră. "Da ce s-a întâmplat? Ce are?". Începusem deja să fug de ea, spre ținta mea "Nu are nimic. Mă duc să fac diferența! Nu mai am mult timp, o pierd pentru totdeauna". Fata rămase în mijlocul străzii buimăcită de alienatul care tocmai trecu pe lângă dânsa. Oprit la florărie. Nu a vrut niciodată să-mi zică florile preferate. Nu-i nimic: Trandafirul merge!"Cat e firul?" – "70!" zise țiganul. "Da e multifuncțional? Te scarpină pe spate? Hai bre... ". "Neicule hai la mine că-l dau cu 50!". "Perfect. ". După ce mi l-a dat am constatat că era fără frunze prea multe, și vai de capul lui. Nu-i nimic. Fugeam spre blocul ei. Am sunat nerăbdător la interfon. Vocea ei se auzi din spate, o voce obosită, frântă(nici ea nu dormise): "Da?". "De la fan curier vă deranjăm, avem un colet pentru o Radu Bianca... " nu știu cum am găsit în clipele acelea grele putere să glumesc. Nici nu știam ce voiam să-i zic, nu-mi aminteam nici când cumpărasem florile, eram... buimac. Răspunsul veni cu atât mai uimitor cu cât mă făcu knock out cu totul : "Cobor acum, Adi... ". De unde știa că vin? Mi-a recunoscut vocea? Pff". M-am așezat pe scară, încercând să caut cuvinte potrivite. Vezi să nu... . Bianca ieși pe ușă, în pijamale, cu părul strâns la spate (așa cum îmi placea mie. Nu-l ținea așa că venisem eu, ci pentru că făcea curățenie... eu nu mai eram... eu.). "Ce cauți aici?" mă întreabă făcând forțari să nu plângă. Am citit asta în ochi. Am tăcut ceva vreme, care a părut o eternitate(Doamne ce frumoasă era!...). Răspunsul trebuia să vină. Am răspuns cu inima, nu cu creierul : "Pe tine". Se întoarse și privea zarea, cerul senin. "Și alea ce-s?". Se referea la flori. "Sunt... flori... "și le-am privit. Doamne, ce urâte-s, nici frunze n-au. "Aa... scuze că n-au frunze, da' am fugit și au mai căzut... " am

mințit eu. ”Fii‘al dreacu de țigani cu florile voastre cu tot!”(stați calmi, am zis asta în gând). Bianca mă privi atent. Nici nu era nevoie să vorbească, atât de mult spunea numai din priviri... Nu aş putea să vă reproduc dialogul de atunci, căci am încercat tare tare mult să-l uit, fiind pricina unor suferințe chinuitoare în albumul meu de amintiri. Atât țin minte că, venind vorba de moarte, mi-a zis “Dacă aş muri, te-ai bucura... ți-ai zice : “Ok, nu o am eu, nu o are nici altul... ” “Atât de mult m-a durut asta, recunosc că acum, când o zic, parcă își stinge cineva țigara de pieptul meu. Până la urmă, mi-a zis “Ok, nu ne despărțim, dar o săptămână pauză, nu mă cauți, nu te caut... ”. Am fost de acord cu asta, și am plecat de acolo convins că am recâștigat-o, că totul va fi din nou la fel. Buimac, până și florile i le-am dat aiurea... Dar nu am scuză, nu prea ofer flori... (mi-e rușine de mine. Am atins un grad de sinceritate înrudit cu prostia oare?)Am zburdat toată ziua ca un ied neastâmpărat, atât de fericit eram. Însă pe măsură ce treceau zilele din acea săptămână, deveneam o umbră. Nu mâncam, nu eram atent, eram pur și simplu hăituit de ideea că Bianca acum se gândește la decizie, dacă vom fi sau nu împreună din nou. Uneori gândeam această săptămână ca pe un fel de joacă de-a ei (ca multe altele). Drumurile singuratice spre casă sau spre școală mă făceau să meditez atât de profund încât nici nu știam când ajungeam la destinație. Dacă m-ați întreba ce am făcut săptămâna aia, habar nu am. Nici nu știam cum mă cheamă atunci. În sfârșit, venise și ziua în care trebuia să ne întâlnim. Țin minte perfect, eram la repetiții pentru o piesă de teatru. Ne pregăteam cu toții să intrăm în scenă, când, telefonul îmi vibră. Forțe supranaturale mi-au zis că e Bianca. Așa era. Mesajul, cutremurător, mi-a lăsat, de astă dată, trei dungi de bici pe spate, răni ireparabile, daune de neimaginat, poate că nici ea nu va ști vreodată de asta.”Azi sunt la băut. Nu pot ajunge. Mai vorbim”. Adică preferase să facă altceva? Să îmi evite privirea și pe... mine? M-am așezat pe scaun, gata să leșin. Evident că n-am fost în stare de nici un fel de repetiție. Multe zile n-am fost în stare de nimic. Era gata. Visul frumos se terminase de tot. Dragostea fusese ca un om aflat în moarte clinică, avea pulsul mic, dar încă aveam speranța că va reînvia, că va fi din nou... ce a fost. Însă pulsul, încet încet, s-a oprit, și inevitabilul s-a produs. Aceeași senzație ca și atunci când știi că o rudă va muri, și când moare, totuși nu-ți vine să crezi. Încă am traume când îmi reamintesc mesajul acela. Aproape zilnic mă gândesc la acele cuvinte. Mi-o imaginez în diferite ipostaze, râzând cu prietenii ei de mine. Poate că asta e adolescența, un șir de păcate și regrete care te formează

pentru viitor. Dacă e așa... atunci eu sunt deja profesor universitar în viață... Nu va fi ușor, voi trece peste, am destule fete draguțe în jur... (tare voinic sunt, dar sunt bântuit de ea mereu, chiar și acum, în timp de vorbesc).

Sunt mândru că am mers mai departe. Dar m-am transformat vizibil. Mi-am promis că voi merge la fiecare curs Start Me. Paula mă facea să râd. Mă simt bine în prezența ei. Nu știu dacă e reciproc. Cert e că, simt că pot avea încredere în dânsa. (câte presimțiri am avut până acum, toate au fost catastrofale... poate... de data asta... ?)

Capitolul 4

Unu.

18 : 04

De azi încep să îți scriu tot ce n-am să îți mai spun, poate... niciodată. Am mâinile de gheață... Nu știu cât de adevărată e partea cu mâini reci ce înseamnă sinceritate. M-am uitat mai devreme la poze cu noi; poze cu noi din alte vremuri, altă lume... nici nu ne recunosc și totuși cât de mult ne-am iubit atunci (în măsura în care puteam iubi cu inimi și minți de copii; și totuși a fost atât de pur...). Bineînțeles că pe fundal, se aude o muzică trisă, melodii cu versuri scrise parcă pentru noi. Eu și Tu... cine ar fi crezut că o să rezistăm atât? Tehnic nici nu am împlinit 3 ani... asta pt că aveai alte obligații dinainte de 7 oct 2007. Dar vorba aia...

«

E
u

ș
t
i
u

c
-
a
i

s
ă

m
ă
-
n
ș
e
l
i

c
h
i
a
r

m
â
i
n
e
.
.
.

D

a
r

f
i
i
n
d
c
ă

a
z
i

m
i

t
e

d
a
i

t
o
a
t
ă
,

A

m

s
ă

t
e

i
e
r
t

-

E

v
e
c
h
i

p
ă
c
a
t
u
l

Și nu ești prima vinovată!... »

Adaptată, of course, cu pronume la masculin...
Dacă ar mai exista sfinți și astăzi, dacă am avea curajul să ne punem viața în ceea ce credem, aș fi la picioarele tale rugându-te să rămâi cu mine pentru totdeauna, chiar dacă în unele nopți nu lângă mine va fi inima ta. Dar e alta lume, o lume perfidă, cu oameni răi... cum scrie în chestia aia pe care ți-am dat-o declarându-ți că vei fi marea mea iubire pentru totdeauna. Ei și cum ziceam, în lumea în care trăim, găsesc că e imposibil să mă întorc la tine. Dacă ar fi după capul meu prost, și inima mea « melancolică » cum i-ai spus, chiar teatrală aș îndrăzni...

aș fi de acord cu Minulescu. Ce contează alta dacă eu te am pe tine și tu pe mine?... Apropo de alta, am vorbit cu Ilona. Oare ce-a fost în capul tău când mi-ai dat numărul? Altruism oare? Predare? Oricum... m-a făcut să închid orice ușă spre tine. Simpatcă fata. Mi-a mărturisit că ea a fost întotdeauna "cealaltă" pt tine, poate o fi fost greu și pentru ea, mai știi? Of pui mic mic mic... de ce oare e viața atât de crudă... de ce oare nu ți-am fost de ajuns?... Mă bântuia azi noapte gândul... oare te-ai culcat cu ea? Nu că ar fi vreo diferență dar... ai fost primul... pe atâtea și atâtea planuri... oricum cred că dacă mi-ar confirma cineva asta aș claca... m-ar ucide pe loc... fetele astea...

Tu ce mai faci?

Te mai gândești la mine? Eu mă gândesc tot timpul la tine. Cum să mi te scot eu din inimă?

Oare ai să vezi vreodată asta? Nu cred... oricum dacă da, o să fie probabil prea târziu pt orice regret și o să ți se pară niște aberații siropoase ale unei foste...

Pun multe puncte de suspensie și știu că mi-ai făcut o dată observație că pun prea multe și mă mai întorc și mai șterg din când în când.

Măcar așa te mai țin puțin lângă mine.

Merg pe stradă și pierd șirul gândurilor, încep să fac scenarii, cum o să ne întâlnim, scenarii din alte lumi, reacții atât de mult așteptate. Prima atingere care ne înfioară, apropierea, respirația caldă, buzele tale care mă dezlănțuie și încep să ard... Măinile tale pe care le simt mereu pe mine, pe gât, pe buze, pe sâni, mai jos, cât mai jos... Mă lipesc de corpul tău... Din tine am fost creată, ne completăm cu fiecare unduire... și simt că ne întoarcem în Eden, suntem primii, ultimii, singurii care simt asta. Te țin în brațe, aproape cu disperare, te strâng să nu mai pleci niciodată de lângă mine, mă abandonez total, nu mai există morală, nu mai există religie, nu exiști decât tu și mă supun...

Alte aberații ale unui suflet singur...

Incredibil... ți-ai șters contul de hi5?... ... nici pe net de câteva zile... pana mea..., ai dispărut de tot... pff... lovitură sub centură... și nu-mi zi că asta vreau, știu că asta am vrut, da tu cum te-ai simți să dispar eu de tot... ok... stupid question... da totuși... nu-mi revin din șoc... hai ma Alex... Am rămas cu un gol imens... care parcă s-a mărit în mod paradoxal.

Of... e atât de greu fără tine, atât de monoton, gri, rece...

Alex se trezi dimineața cu o durere cumplită de cap. "Petrecerea de aseară a fost bestială" își zise, "...dar voi avea nevoie de multe multe murături". Coborîdin pat cu un gest mecanic. Ramase proptit în marginea patului și se privi în vitrina din față. Avea cearcăne. "Oare ce face... neh... nu!... te rog Alex... am pretenții de la tine". Nu era prima dată când vorbea singur în oglindă. Se uită pe telefon. Vreo 40 beepuri de la Ilona. Căscă prelung și lăsă telefonul pe masă. După ce se întinse și-i pocnira toate oasele, deschise geamul și se așeză la birou. Ceva nu-i dădea pace... Sufletul?"Pff!" pufni în râs la acest gând. Ce legătură să aibă? Probabil e obosit. Încă se gândea dacă făcuse bine că-i dădu numărul Ilonei Paulei. Măcar dacă ceva se întâmpla greșit cu Ilona, putea reveni la Paula, adio demnitate, îngenunchea, și... la cum o știa pe Paula, îl primea până la urmă. Așa... Ilona îi putea strica orice fel de plasă. "Nici nu știu ce mă complic așa... am greșit... asta e, mergem înainte!". Se ridică și plecă spre bucătărie cu aceleași gesturi greoaie. Părul vâlvoi din cap, îndreptat spre cele 4 puncte cardinale te fac să crezi că are peste douăzeci de ani. Se spală pe față și se revăzu în oglindă. "Hai mă că azi îs frumos. Ia... de pe partea asta... merge... partea astlaltă am un coș, nu-i nimic, dăm afară!". Devenise o rutină pentru el să vorbească singur în oglindă. Dădu cu mâna prin păr, degeaba! Părul dădea să zgârie plafonul.

Se îmbracă rapid cu niște haine și plecă de acasă. Drumul spre școală fu destul de ciudat pentru el. Intră într-un supermarket: "Provizii, să am ce face la ore, mâncarea primează!" gândi cu un zâmbet ascuns. Muzica din magazin începu să-i amintească, în mod trist, de Paula. "Nu, nu înțeleg, nu are rost! Ce rost mai are? Am spart oalele, am mers înainte, deacu... ". Se plimba prin supermarket în căutare de biscuiți Tempo. "Unde Dumnezeu i-au ascuns ăștia?". Zeci de figuri vedea în magazin, toate le asemena Paulei. Nu putea pricepe. Nu era prima dată când era bântuit de astfel de gânduri. Încă de demult, de când ținea totul sub secret față de ea, când încă erau împreună, avea momente de remușcări, mai mari decât acum, dar acum era parcă urmărit de fantoma ființei atât de calde, atât de apropiată de el: "Și eu am dat cu piciorul... ". Își aminti acea tabără în care plecase fără ea. Atunci, bineînțeles, nu știa că veselia și entuziasmul excesiv de plecare în tabără avea să însemne, mult mai târziu, tragedia vieții lui. Cu un ghiozdan cât cincisprezece, pași prin frigul plăcut al

dimineții spre autocarul spațios al școlii. Trase aer mult în piept, ca și când ar fi fost nevoit să plonjeze în apă (aerul rece îl dezmetici din somn). Se așeză pe un scaun, la fereastră. Scaunul de lângă el rămase gol o bună bucată de vreme. Începu să-și aranjeze lucrurile în ghiozdan. Câteva beepuri Paulei, draga lui iubită. (“Să vadă că mă gandesc la ea”). Îi era dor de ea, dar tabăra e tabără, și trebuia să facă tot posibilul să se distreze la maxim. ”Oricum nu va afla nimeni... ”. Încă nu avea habar că, undeva, pe un scaun, în spatele autocarului, se afla Sabrina, urmărindu-l atent încă de la intrarea sa în vehicul. „E ocupat aici?” se auzi o voce de fată îndreptată spre el. Alex, cu capul în ghiozdan, preocupat de faptul că termosul scăpa pe undeva, ceai, udându-i ghiozdanul, raspunse mecanic “Nu, deloc”. Fata se așeză și privi mirată : “Ce s-a întâmplat?” Și așa iritat, această întrebare păru ca o ironie pentru Alex, care ridică o privire fulgerătoare spre dânsa, dar, văzându-i chipul, ramase buimăcit, totul în el se calmase instantaneu : “Nimic, curge termosul... ”. Probabil că o forță necunoscută trebuia atunci să-i zică să-și închidă gura, căci o privea așa de insistent, mai ceva ca un turist ce o privește pe Gioconda ore întregi, sorbind fiecare culoare și trăsătură a feței și corpului.”Ilona mă numesc!”zise aceasta, văzând că băiatul din fața ei ramăsese blocat. ”Aaa... aaaa... aaaa... lex”. Sabrina văzu momentul și era pe după scaune, cocoșată de râs:”Văleu Paula, nu-i a bună!”

Drumul spre cabanele unde aveau să stea fusese lung, dar plăcut pentru Alex, întrucât avea mereu subiecte de discuție cu Ilona. Îi plăcea, de ce să n-o recunoască, era agreabilă la vorbă, și deschisă. Astfel află că nu are prieten (hopa, e o pâine de mâncat aici), că fusese părăsită în mod subit de el, și că ea îl cunoaște pe dânsul din priviri de mai de mult (“Admiratoare ascunsă?”). Ori de câte ori Paula îi dădea beep, Alex tresărea din reverie, căci privea pe geam dar se vedea de fapt înlănțuit în brațele Ilonei. Avea remușcări, dar era hotărât ca această tabără să facă pe burlacul și s-o cucerească, așa, de dragul de a avea o cucerire la activ. Ajunși la destinație, culmea culmilor, fuseseră repartizați amândoi în aceeași cabană.”Cineva acolo sus mă iubește!” își zise, desfăcând bagajele, foarte multe dealfel.”Ai venit cu tot șifonierul după tine?” râse fata. Alex zâmbi cum nu o făcu de mult timp. Își afișa acum zâmbetul ștrengăresc, zâmbetul de “Treci încoace că sunt singur”.

Șapte zile. Timp berechet. Asemeni unui uliu, Sabrina observa tot ce se întâmpla cu cei doi, faptul că

umblau numai împreună, că râdeau, în concluzie, se simțeau bine. Trăia însă într-o luptă acerbă: să o anunțe pe Paula? E destul de nebună să vină până aici și să facă ditamai tărboiul. La o adică, poate fi doar o aventură trecătoare, nici să nu pomenească de ea, să strice relația așa frumoasă și de lungă durată a celor doi. Însă, dacă ar face așa, nu o tradează pe Paula?”Decizii decizii decizii”.

Seară de grup. Un grătar în mijlocul campingului și un cerc imens de oameni în jurul lui. Din depărtare, de unde Alex stătea singur pe o piatră și privea cerul înstelat, se auzeau râsete copioase și cântece de grup. O aștepta pe ea? Nici el nu știa. Se gândea oarecum la Paula. Dacă face ce face și va afla? Cum să afle? Iaca afla. O văzu pe Ilona căutându-l din priviri în grup, și apoi zărindu-l pe acea stâncă. Venea spre el. Știa ce avea de făcut. Băiatul este, prin natura, un actor desăvârșit. Facerea pe victima ține mereu. Bine, aproape mereu. Știa cum să intre în sufletul unei fete, nu era o chestie foarte grea. Afișase o față melancolică. Clipele până ajunse ea pe stâncă parcă erau ore. Simțea ca pocnește de nerăbdare. Ea se așeză lângă el și îi luă fața în palmele calde:”Ce ai? De ce ești trist?”.”Ciudat Ilona, toată ziua am râs, ne-am distrat, și acum, uite ce frumos e cerul, cât de orb am fost că n-am văzut pe cine aveam alături? Cum a putut să mă înșele? Sunt atât de singur...” Ilona îl privi cu compătimire:”Știu prin ce treci, crede-mă. Lasă, mergem înainte... împreună”. Se priviră amândoi întrebători. Luna lumina cu o nuanță argintie sărutul lor, care parcă schimba timpul și pentru câteva clipe, pentru Alex, lumea se preschimbă în rai, în ceva abstract, într-o lume nouă, diferită de ceea ce trăise cu Paula. Cei doi se retraseră spre cabana lor, nevăzuți de nimeni. Sau cel puțin așa credeau ei... și credeau prost. Noaptea pentru cei doi fu de vis, sărutari fierbinți și promisiuni premature. Gândul Paulei îl omorî în scurt timp, îl strangulase în plăcerile mentale prin care trecea. Se simțea oarecum vinovat, dar era ceva trecător ce se întâmpla atunci... de ce să nu profite? Stăteau amândoi acum cu fața spre tavanul cabanei. ”Ce se va întâmpla cu noi după tabără? Rămânem străini?”. Întrebarea îl tună pe Alex care nu era pregătit pentru așa ceva. Nu acum! Prelungi extrem de mult venirea răspunsului, pentru că, nu avea unul mulțumitor. Totuși, Ilona păru să-i aducă ceva ce Paula nu-i adusese. Să fie oare așa? Oare nu se dăruise întru totul Paula, dedicată lui ca unei zeități? Cum a putut călca în picioare asta? Nu știa, dar amalgamul de întrebări ce-i inunda fruntea îi produceau imagini sumbre, de remușcări profunde. Totuși, Ilona aducea ceva special, o briză nouă, așa cum fiecare se

bucură de venirea primăverii, care aduce un aer proaspăt după iarna grea. Atunci, ceva în el se rupse, se întâmplă un lucru neobișnuit, o idee năstrușnică : “Nu vreau s-o rănesc pe Paula, dar și la Ilona țin. Ce-ar fi să le am pe amândouă?”. Fragezimeă vârstei nu-l făcea să vadă consecințele ce aveau să urmeze. Probabil că dacă le-ar fi știut, ar fi rupt-o la fugă din cabană desculț, în izmene, înapoi acasă, pe jos, în brațele Paulei, strângând-o atât de tare în brațe, atât de afectuos... Dar omul nu are darul să vadă în viitor, și astfel plătim fiecare pentru greșelile făcute. Alegerea fu făcută în minte. Zarurile au fost aruncate. Alex alesese o cale de mijloc, foarte frumoasă dar foarte primejdioasă. Urma o viață plină de riscuri, se gândea, dar lui îi plăcea riscul. Va fi cu amândouă odată, ce palpitant suna! Simțea trupul cald al Ilonei lângă al său și tresărea liniștit la gândul că va duce o viață dublă, cu o inimă împărțită în două locuri. Ilona adormi pe umărul său, și dimineața următoare avea să aducă noi și noi clipe împreună cu băiatul de care se îndrăgostise...

Alex se trezi în fața vitrinii cu bere, văzându-și chipul și părul vâlvoi în geam. Nu mai avuse de mult o asemenea reverie, asemenea flashuri din trecut care să-l urmărească pretutindeni... îi era dor de ea. Cât ar fi vrut acum s-o aibă la piept, s-o strângă în brațe și să-i zică “Îmi pare rău. Sunt un prost!”. Dar nu, conștiința îi zicea altceva. O avea acum doar pe Ilona. Dar inima sa, nu era nicăieri. Nici la una, nici la cealaltă. Plutea, undeva în neant. De la spate cineva îi puse capac la ochi, îl întoarse și-l sărută prelung. Buzele atât de calde îl facură pe Alex din nou să-și amintească de Paula. Atât de real păru, încât avu impresia că o săruta chiar pe Paula. Deschise ochii și visul se spulberase asemeni unei roșii care o izbești cu un ciocan. Era Ilona:”Neața zburlitule!”. O privi întrebător:”Neața!”. Cei doi ieșiră de mână din supermarket, dar Alex avea în continuare remușcări, și nu găsea nici o soluție de a ieși din asta. Dispăruse de tot din viața Paulei: Trebuia să revină, măcar să vorbească cu ea, măcar să știe că e bine, că nu mai e supărată măcar, că este fericită...

Capitolul 5

Un nou început...

Paula se regăsea acum gândindu-se din ce în ce mai mult la modalități de a scoate din sufletul ei orice

mărăcini și ierburi veninoase. Era vremea să meargă înainte. Ionuț pareă o posibilitate. Măcar temporară, să-i țină gândurile în altă parte. Totuși, ceva o oprea. Dacă îl rănea? Băiatul se putea atașa de dânsa, iar ea, într-un accent de depresie sau amintiri negre, să-l alunge. Trebuia să discute și treaba asta cu el, să știe de la început. Deocamdată Ionuț nu dădea semne clare de interes, dar schimburile de priviri dintre cei doi se transformaseră în ultima vreme în schimburi de replici și chiar în pauze petrecute împreună. Sabrina văzuse schimbarea vizibilă prin care trecea Paula. Se îmbujora când îl vedea pe Ionuț, râdea mereu, mai mult decât de obicei, și în sfârșit, părea să devină Paula de odinioară. Însă se înșela. Paula era veselă, dar se forța să fie așa, într-o tentativă disperată de a uita de Alex, de a merge înainte. Luase decizia, va fi cu Ionuț. Sabrina știa că nu va dura mult, pentru că inima Paulei era cutia pandorei pentru oricine o deschidea. Voia să discute treaba asta cu Ionuț, să-l prevină, dar își aminti de ultima oară când se amestecă în treburile sentimentale ale colegei sale și se abținu. Își aminti cum, după acea tabără, îi zise tot de-a fir a păr Paulei, dar ea râse și nu voia să o creadă. Sau o credea dar se mințea că totul va fi bine și că poate, a fost ceva trecător. Nu îndrăznea să-l întrebe pe Alex, pentru a nu-l supăra sau a arăta că-l bănuiește. Așa, Paula lăsase să treacă vremea fără ca să-și bată capul prea mult cu asta. Dar pe măsura ce vremea trecea și băiatul ei devenea tot mai frivol, știa că despărțirea era iminentă. Dar totuși ea spera, spera că va rămâne cu dânsa; viața alături de Alex pentru ea însemna totul, ciudat că și după despărțire, însemna la fel. Se imagina alături de el, sau doar vorbind cu el. Știa că astfel de escapade imaginative nu aveau rost, dar pentru alinarea sufletului, le făcea.

Holul era pustiu. Chiulea de la ora de engleză. Mergea calmă, liniștită, spre curtea școlii. Ionuț o aștepta, jucându-se cu o brichetă metalică. Pașii care îi făcea spre el păreau de nenumărat, milioane, și cu cât se apropia de el simțea că de fapt nu se apropie deloc, ba mai mult, se depărta de el. Știa că nu face bine ceea ce face, că rănilor încă nu i se vindecaseră, dar ce putea face? Trebuia să și-l scoată din sistem. Se așeză lângă el. Urmă o pauză destul de mare între cei doi. Ai fi crezut că cei doi vorbesc telepatic. Se priveau, dădeau din cap în semn de aprobare. Gesturile stângace ale Paulei erau evidente semne de neliniște pentru Ionuț: își pocnea degetele, mișca mereu capul și se uita în jur, îl privea pe el, dar când aceasta întorcea capul spre ea, își muta privirea în altă parte... gesturi care o făceau atât de adorabilă în ochii săi. Sărutul fu inevitabil, ca o furtună

care o vezi apropiindu-se din depărtare. Contopirea dezlantuită dintre ei părea să ascundă multe gânduri și scenarii imaginate anterior. O oră întreagă păru să treacă pe nesimțite și Paula simțea, prin fiecare sărut, că se vindeca simțitor și că ochii lui alimentau fericirea ei. Sau cel puțin așa interpreta dânsa.

“M-am combinat cu Ionuț!”

“Tare... “răspunse Sabrina plictisită, îngândurată:”Ai grija ce faci!”. Paula o privi și încă o dată avu impresia că i se citesc gândurile. Deși se simțise bine și începu să uite de Alex prin Ionuț, simțea că făcuse o prostie, deja! Nu avea rost să-l rănească pe Ionuț, trebuia să rupă relația cât mai avea timp. Dar deocamdata, îi era bine. Ochii albaștri ai băiatului păreau să o facă să uite de toate necazurile. Știa ce avea de făcut. Trebuia să se gandească bine. Ori îi dă drumul, ori continuă. A-i da drumul ar fi însemnat să aibă din nou nopți nedormite cu gândul la altcineva, alte găleți de lacrimi și înjurături ținute în frâu, ieșind printre dinți ca simple infrasonete.

Câteva zile îl evită pe Ionuț. Simple convorbiri la telefon, sau săruturi mașinale pe holurile școlii, și își continua drumul. Intrase deja într-o transă hipnotică. Căuta decizia izbăvitoare, căuta soluția ecuației. Nu era însă o ecuație simplă. Pe atunci încă nu avea habar cât de grea avea să devină, până la final, ecuația. Era de preferat să o rezolve acum, dar alegea încă să trăiască cel puțin 15 minute pe zi din amintiri, ca și când ar fi văzut filmul relației cu Alex, și avea puterea să deruleze înainte, înapoi, să oprească anumite cadre, să analizeze toate detaliile. Acasă, cel puțin, numai asta făcea. Trăia undeva, mai sus de cuvinte și de gânduri, de simțiri. Pe mess dădea raspunsuri evazive tuturor. Începu chiar să vorbească cu un Adi, cunoscut la Start me. Era, în opinia ei, un tip drăguț, de treabă. Dar atât. Nici nu avea curaj să gândească mai departe. Avea o statură de bodyguard, aproape 2 metri. Părul în toate direcțiile îi amintea oarecum de Alex, de asta îl și evita. Schimba replici puține cu el, dar când le schimba, reușea să râdă, ceea ce făcea destul de rar. Ceva în ochii acestui băiat o făcea să creadă că nu va rămâne “un simplu băiat de la niște cursuri.” “Doamne parcă sunt zăpăcită!” își zicea, începând acum să construiască scenarii cu Adi. Ce-i drept, se simțea bine în compania lui, dar nu. Întâi să-l cunoască mai bine, și vor rămâne doar amici distanți, care să-și asculte durerile și să schimbe păreri. Însă ceva o făcea să se aproprie de el, întrucât suferințele unesc oameni. Aflase de la el că avuse o decepție. Fu părăsit

și, cu toate strădaniile sale, rămase cu ochii în soare. Simțea că poate avea încredere în el: ceva nevăzut o bătea pe umăr și-i zicea că un asemenea prieten rar găsești. Dar așa cum Paula ignora orice sfat și făcea cum voia dânsa, nu ascultă nici de această voce nevăzută. Ajunsese să vorbească destul de des cu Adi, fapt care o speria destul de mult. Se dădu pierdută și ieși de pe mess. În bucătărie, mama și bunica făceau prăjituri. Rupse un colț de pâine și se întoarse în cameră. Pe masă, jurnalul zdrențuros îi făcea cu ochiul, parcă ademenind-o spre noi confesiuni. Ori de câte ori îl vedea însă, avea tendința de a se deprima. Era clar: încă nu trecuse peste. Încă plângea, atât în interior, cât și în exterior... De câteva zile o durere îngrozitoare de stomac o rodea. Intuiție? Frică? Ulcer? Nu știa ce poate fi, dar lua pastile cu lingura. Uneori se speria singură de câte pastile putea lua dintr-o dată. Nu se temea de moarte. Nu încă. Dar la urma urmei, erau doar niște pastile... ce se putea întâmpla?

Deschise jurnalul și privea ce scrisese cu o zi înaintea. Se vedea încă o dată cuprinsă de gânduri, de o melancolie abruptă.

După ce terminase de scris ce avea de scris în ziua aceea în jurnal, se așeză la televizor. O privire atentă era de ajuns să-ți dai seama că plânsese. Jurnalul stătea acum pe masă, mulțumit că începuse să rețină în el toate trăirile și zbuciumul interior al stăpânei. Cine știe dacă va fi vreodată citit de altcineva? Chiar de el? Nimeni nu are de unde să știe. Până una alta, el era un obiect de nedespărțit pentru ea, pentru că o ajuta, prin forțe nebănuite, să zică lucruri pe care nu le-ar zice niciodată cu voce tare. Afară începuse să ningă foarte tare. Paula ieși afară să ia o gură de aer, să meargă unde o duc picioarele. Noaptea albă o ghida spre locuri pe unde nu pașise niciodată. Orașul îngălbenit de felinarele bolnavicioase și zăpada care îi scârțâia sub picior o făcea să nu se gândească deloc la starea ei fizică, ci mai mult la ceea ce simțea, la ceea ce gândea. Probabil că milioane de sinapse se realizau la fiecare secundă, era atât de concentrată. Mergea pe străzi de bezmetică, cu mâinile în buzunare, băiețește, suferind cum nimeni nu putea să sufere vreodată. A doua zi urma să fie Ziua Indrăgostiților. "Ei și ce dacă? Și ce dacă..." și o podidi plânsul. Vântul bătea din spate, împingând-o spre locuri vagi, spre viața de noapte. Făcu cale întoarsă: era vremea să se ducă acasă. Fulgii acum îi mângâiau fața, din milă pentru lacrimile vărsate. Însă Paula debita sute de întrebări pe secundă, sute de săbii îi traversau coloana. Era un nou început pentru ea. Un început fără

Alex. Dar până una alta, va trebui să-i zică lui Ionuț toate suferințele ei. ”Un mesaj pe telefon... ”Își zise ea. Ajunsă acasă, l-a compus și l-a recompus de zeci de ori până la forma finală. Raspunsul se lăsă așteptat. Își propusese să vorbească și deschis cu el, a doua zi, la școală. Alex nu mai dădea nici un semn de viață. Nici o punte de comunicare. Îi era dor de el, recunoștea asta sughițând de plâns. Dar nu putea face nimic. Fiecare fată are mândria ei... dar chiar și cu mândria, nu are dreptul și la speranțe în egală măsură?

A doua zi nici nu se văzu cu Ionuț. Stătu în clasă. Era o zi... specială: Ziua Îndrăgostiților. Plângea în sine, căci nu putea arăta tuturor că este slabă sufletește. Pretexta că o doare stomacul ca să nu iasă din clasă.

Privirile ei urmăreau mereu în jur, nu cumva să fie vazută azi de Ionuț. Chiar nu avea chef de el, o incomoda astăzi. Sabrina observă că Paula nu e în apele ei, dar ce putea face? Încercă de câteva ori să o readucă pe linia de plutire, și chiar reușise, dar ori de câte ori Paula privea pe geam și vedea ninsoarea, pune capul pe banca și rămânea așa minute întregi. Nu se sinchisea nimeni să o întrebe ce are, dar Sabrina știa. Știa că în ea se duce o luptă grea: lupta uitării. Universul apărea acum în mintea Paulei ca un ghemotoc de ață, cu care se joacă o pisică. Întreg universul ei era însă acum, destrămat, cu ațe atârând peste tot, cu zeci de pisici jucându-se cu ațele ieșite din ghemul uniform, trăgând de el în toate direcțiile. Ionuț intră în clipa aceea în clasă. ” Ionuț!”șopti Sabrina Paulei. Aceasta, într-o fracțiune de secundă, se afla deja sub bancă:”Nu-s aici... zi-i ca am plecat acasă! ! ”.”Ce-mi iese?”. ”Un ochi dacă nu îi zici așa”râse Paula.”Ionuț, Paula a plecat, dacă pe ea o cauți și nu pe mine” și exact în clipa aia se simți pișcată de picior de unghiile Paulei.”Aa... voiam să discut ceva cu ea, nu-i nimic, mersi oricum” și ieși din clasă cu fruntea sus.”Pfoai, a fost cât peaci” se ridică Paula de sub banca, scuturându-se de praf.

Afară ninge cu soare. O ninsoare lină, parcă plasmuită pentru îndrăgostiți. Paula urma drumul firesc spre casă. Gândurile încă o dată se transpuseră în dimensiuni infinite, în posibilități de regenerare destul de reduse, în ipoteze și teoreme care toate duc spre același subiect: dragostea. Nu înțelegea multe chestii, dar un lucru știa sigur. Îi era dor de Alex. De vocea lui, măcar atât. Să-i auda vocea, două secunde. Nu i-ar mărturisi nimic, firește, ar juca rolul de stană de piatră, așteptând primul pas de la el, și nici așa nu era sigură dacă îl va putea ierta vreodată. Dar spera, spera că

totuși, ceva se va întâmpla, lucrurile păreau prea complicate că să rămână așa, prea ambigue. Pășea leneș pe asfaltul căptușit cu zăpadă și privirea o ridica, din când în când, spre cer, de unde mii de fulgi cădeau dansând pe pământ. Un fulg îi ateriză pe nas. Zâmbi la acest lucru. Era primul lucru dulce care i se întâmplase de mult timp. Simți un freamăt. Un zbucium? Nu, era telefonul care vibra în rucsac. Nici nu-și aducea aminte cum ajunsese telefonul din buzunarul pantalonilor în rucsac. Îl scoase și privi să vadă cine o sună. Mâna tremurândă se apropie de față pentru a citi mai bine. Nu-i venea a crede. Stătea în cumpănă, atâtea iluzii și acum să nu aiba ea puterea de a răspunde la telefon?

Capitolul 6

Să-mi dai un telefon din când în când...

Zilele treceau pentru Alex poate mai greu decât pentru Paula. O menghină cruntă îi strângea și îi chinuia sufletul în toate modurile cu putință. Ilona începea să îl irite, să îl enerveze, și nu pentru că așa era în realitate, ci pentru că așa voia el să vadă gesturile Ilonei, pentru a-și găsi scuze să se despartă de ea. O vedea acum ca pe o persoană care îl ține departe de iubirea lui. Așa gândea uneori, în rarele momente de melancolie, pentru ca apoi să-și revină: "Chestii de astea nu-s de mine! Ce am spart nu mai pot repara! Degeaba..." "Își zicea. Și uite așa săptămânile treceau. Deși primăvara promitea să apară, ninge de câteva zile bune. Ninsoarea îl făcea deasemenea să se gândească la ea. Era una din discuțiile care le purta cu dânsa despre ninsoare, care va fi mereu simbolul iubirii lor. Își amintea și de primul sărut al lor, pe Cetățuia, prima ninsoare a lor ca un cuplu. Nu s-a gândit atâtea luni la ea, și acum totuși iată că ea re apare în gândurile lui, în trăirile și faptele lui de zi cu zi. O vedea pe stradă. Chiar și când privea la Ilona, o vedea tot pe Paula. Ilona observase schimbarea, oarecum subită, căci Alex știa să o mascheze, și se întreba ce poate avea. Însă ținea și ea în dânsa tot ce simțea, crezând că sunt doar iluzii sau că i se pare (aceeași greșeală făcută și de Paula). Dealtfel Ilona promisese cu bine vestea ca ea era "cealaltă" timp de 6 luni, în care Alex fusese și cu Paula și cu Ilona. Îl iubea mult, și trecuse cu vederea această escapadă a lui, deși o mințise. Se credea superioară Paulei, și asta o făcea să fie oarecum mândra și plina de sine, fapt care o făcu să-l ierte pe băiat și să rămână cu el.

Rupse orice legătură cu ea. Oare de ce? Mândrie? Teamă? Nu știa nici el. Începu să regrete tot ce făcuse. Își dădea seama ce suflet cald avusese lângă el, ce fulg de nea ținuse în palmă, și o pierduse. Ea nu se va mai întoarce. Dorise de câteva ori să o sune, dar... . ”Dar ce?” se întreba singur. Păi, faptul că începea să se simtă vinovat era ceva bun. Dar totodată era ceva nou pentru el, neobișnuit fiind cu sentimentul de vinovăție. Își amintea cum a reușit să tragă mâța de coada atâta timp, cu două fete deodată. Găsea fel de fel de scuze să nu petreacă o anume zi cu Paula, ca să fie cu Ilona. Pentru Ilona, zilele în care el nu o vedea erau zile în care avea treabă (Se întâlnea cu Paula), și tot așa, jumătate de an aproape, lucrurile i-au mers strună. Până în acea zi... Venea spre casă. Vesel, pășind mândru, pe strada, privind fiecare față mai frumoasă în ochi și zâmbindu-i șăgalnic. Intrase în propriul cartier. Salută câțiva băieți aflați la o scară învecinată. La scară lui: stupoare! Paula stătea, îmbibată de lacrimi, neajutorată.”Ce s-a întâmplat? Ce cauți aici? De ce plângi?”; știa bine că întrebările nu aveau nici un rost. Aflase între timp că Sabrina știa totul și ar fi putut oricând să-i spună. Spera totuși că Paula plânge din alt motiv, așa cum toți sperăm, în fața morții, că ea a venit să ne ia hamsterul, și nu pe noi. ”Ești cu Ilona?”. Atât! Atât a fost de ajuns să-l facă să-și înghită orice explicații patetice. S-a așezat lângă dânsa, la o distanță considerabilă. Distanța însă dintre ei devenise mult mai mare decât cea de față. Privea în pământ. Simțea cum Paula îl scanează cu priviri de foc, dar nu avea puterea să ridice fruntea. Știa. În sfârșit realizase ce făcuse. Omorâse un suflet. Își dădu seama că nu poate zice nimic în apărarea sa. Răspunse :”Da... ”.”Atunci, rămâi cu ea. ”. S-a ridicat și a plecat. Mersul însă era anemic, încetinit, ca și când Paula ar fi așteptat să o strige și să o cheme înapoi, să-i îngenuncheze și să-i promită că nu se va mai repeta. Însă Alex a rămas acolo, nemișcat, ore întregi. Ar fi vrut să moară, sau măcar să dispară. Atunci își propusese să rupă orice legătură cu ea, nu pentru că o ura, ci pentru că ea îl ura pe el (și n-o condamna). Își propusese să nu-i mai provoace suferință, să îi dea drumul...

Cuprins de această reverie scurtă, Alex se văzu ținând telefonul în mână și formând numărul Paulei. Degetul mare tremura acum pe butonul “Apel”. ”Ce fac? O sun? Ce-i spun?”. Atâtea întrebări specifice adolescenței, și totuși, complexitatea situației îl dezarma. Ce îi putea spune? Mai ales că era Ziua Îndrăgostiților... Complicat. Până să-și dea seama de ceea ce făcea, telefonul suna în ureche, și o voce atât de cunoscută răspunse. Simțea cum sufletul i se umple de

bucurie, de un sentiment care i-a lipsit atât de mult. Vorbele tremurânde ale Paulei le simțea până în străfundul sufletului. Se văzu neajutorat și neștiutor. Se pierduse. Nu știa ce să spună. Se văzu întrebând-o :”Ai pe altcineva?”.”Ce întrebare stupidă. Ce prost sunt! Iar am dat cu bâta în baltă! Dobitocule! ! Doamne, de parcă mi-ar spune... din o mie de întrebări, tocmai pe asta am găsit-o?”. Însă realiza că nu el puse întrebarea asta, ci subconștientul său. Voia oare din nou să fie cu ea? De asta era curios? Posibil. La capătul celălalt al telefonului, se auzea doar o respirație uniformă, ca și când Paula ar fi dorit să îi soarbă fiecare oscilație a corzilor sale vocale. Nici unul, nici celălalt nu mai ziceau nimic. Paula închise telefonul. Alex se vedea stând în mijlocul trotuarului pustiu, într-o ninsoare lină, mortuară. Pașii scârțâiau sub el monoton, și drumul spre casă fu parcă un cortegiu funerar. ”Oare se mai gândește la mine din când în când? De ce a închis atunci? Putea să zica ceva... ”. Mergea agale, clătînându-se. Simțea o amețeala stranie în ceafa. Se rezemă de un gard. Zăpada așezată pe gard îi pătrunse printre degete și începu să-i răceasca mâna. ”Și ce dacă?. Măcar de-ar cădea... mi-am făcut-o cu mâna mea... CU MANA MEA”. Strânse zăpadă în pumn și aruncă înspre casă bulgărele. Dar zapada era moale, și la jumătatea drumului se spulbera în mii de fulgi mici, care se împrăștiară în vânt, așa cum și relația și visul lor se spulberase la jumătatea drumului. Dar nu a fost spulberat de vânt, ci de el. El era monstrul. Dar nu mai putea face nimic, era clar... Cel puțin pentru moment, se resemna și dorea să nu existe, să dispară, să fie altcineva. Îl apăsa sufletul. O nervozitate acută îl spinteca în tâmpile. Colac peste pupăză, trebuia să se vadă și cu Ilona:”Nici o șansă, sunt prea nervos! Viața de rahat! Mă duc să mă îmbăt”. Așa și făcuse: ajuns acasă, deschise minibarul și scoase o sticlă de Jack Daniels. Privind poze cu el și ea la calculator, lua sistematic câte o dușcă de Jack. Simțea cum băutura începea încet încet să-l anestezieze, făcându-l să uite ceea ce făcuse. Se simțea ca un criminal, unul însă pedepsit în stare de libertate. Zidurile îl sufocau. Simțea că oricât de multe haine va da jos, pielea n-o va găsi. Împovărat de vinovăție pentru prima dată în viață, Alex se așeză în pat. Își pipăi fața. Barba crescută superficial îi zgârie varful degetelor. Închise ochii: nu era chip să adoarmă. Plutea undeva între vis și beție, între fericire și... viața reală. Telefonul suna. Era Ilona. Respinse apelul și se cufundă într-un somn adânc, până a doua zi.

Capitolul 7

Doi.

13. 02. 2008

18 : 00

6 fix... cine mă iubește oare?... gata... 6 : 01.

Salut!...

E o leacă tâmpit să vorbim așa, singură... știi la ce mă gândeam azi? Mă gândeam că, tu la sfârșitul clasei a 8-a, ai mers în magica tabăra, bineînțeles cu tot cu Ilona, după ce vă sărutați voi etc; deci nu are cum să nu fi fost nimic. Ciudat lucru, chiar nu mi-a venit în cap asta până acum. Oricum nu o să aflu niciodată, rămân cu presupuneri. Parcă ai să îmi spui tu vreodată adevărul. Siigur că da.

Tu ce ai facut azi? Ma doare stomacul atât de tare zilele astea, și mă îndop cu pastile, nu pot să mai suport nici un fel de durere, trebuie să o atenuez cumva. Dar nu îți fă griji, nu e grav, nu iau multe. Doar când mă doare tare. Și uite așa, încă o zi fără tine... și uite așa mâine va fi înca o zi fără tine... chiar dacă e ziua îndrăgostiților. Simt că meritam ziua asta, meritam să fiu cu tine mâine, să te țin de mână, să fiu mândră ca merg la brațul tău pe strada... Auzi mai Alex, dar tu ai impresia ca Ilona e mai bună decât mine? Sincer acum, din toate punctele de vedere, trebuie să îmi explici și mie pentru că mi se pare îngrozitor de aiurea să lași ceva bun pt ceva mai puțin bun. Nu? Nu trebuia să te duci cu so vedeta tare, mai tare ca mine, mai deșteaptă etc etc? Parcă așa ar fi normal, să dai cu piciorul la ceva pt ceva mai bun. Dar în fine, gusturile nu se discută. Alt adevăr general...

N-am mai plâns azi! Mint... mi-au dat câteva lacrimi de câteva ori prin clasă da' important e că n-am mai bocit ca disperata... oricum mai e timp.

O să fie bine...

19 : 45

Oare ce simți acum că nu mai avem nici o punte de comunicare între noi? Pentru mine e un sentiment dezarmant, care bineînțeles ma face să mă îndoiesc de hotărârile mele. Oare merită să mai salvez ceva din sufletul meu când de fapt e pierdut pentru totdeauna în tine? Poate o să mai vorbim... cred că mi-ar plăcea

foarte mult. Poate atunci când am să găsesc toate cioburile de inimă. Și aștept... aștept să vii, aștept să mă cauți, aștept să nesocotești orice ți-am spus, să faci orice să fim înapoi împreună, să îmi juri credință eternă și de data asta să te ții de cuvânt... o așteptare stupidă, puerilă și complet nerealistă, dar când a fost dragostea realistă? Plutesc deasupra realității crude și mă agăț de orice speranță, de orice vis, de orice fir nevăzut care a rămas nedestrămat între sufletele noastre. Îi urmez cursul, îmi văd sufletul, e gri, parcurg toate amintirile, ne văd împreună, ajung la tine, îți aud vocea, îți simt inima bătând, sângele pulsând, gâtul tău cald, mirosul pielii tale... pentru o clipă îți văd sufletul dar se destramă totul ca o iluzie. Probabil asta și este, doar o iluzie. Te-ai schimbat prea mult, m-am schimbat prea puțin...

14. 02. 2008

Nici nu mai contează ce zi e. Bine măcar că a trecut Ziua Îndrăgostiților, care în mod paradoxal nu a fost îngrozitoare. A devenit mai dificilă când ți-am auzit vocea... mi s-a luminat sufletul când am văzut că suni, dar bineînțeles frica și obsesia deja compulsivă de a face ce trebuie m-au împiedicat să răspund. Și bineînțeles că nu am rezistat curiozității, ce-ai putea să îmi mai spui... și uite că am vorbit... chiar de 14 feb... doar ca să mă întreb dacă sunt cu altcineva. Nu reușesc să mă hotărâsc dacă a fost doar un pretext sau nu... Îmi ardea gura să îți pun câteva întrebări, câteva mai multe, dar am rămas mută... ascultându-ți respirația... și s-a închis. Asta a fost tot... Nu știu ce așteptam sau ce voiam dar știu că nu mi-e bine. Nici așa, așa cum nici cu tine nu mi-ar fi bine decât pentru câteva minute...

Ninge iar... la fiecare ninsoare ești primul lucru la care mă gândesc... poate pentru că în fiecare iarnă, când ninge, fie ocazional, fie pentru prima oară, simțeam o nevoie bizară de a fi cu tine, ca și cum ar fi fost semnalul unor nefericiri care or să se abată peste noi și dacă stăm amândoi sub fulgi, de mână, nu ne mai atinge nimic rău. Aberații de « melancolică »... Ironie, chiar și soarele mă duce cu gândul tot la tine... de ce să mint... nu sunt multe lucruri care reușesc să îmi abată gândul de la tine. Și se oprește... câțiva fulgi răzleți mai plutesc confuzi în aer, neștiind dacă să atingă pământul sau să încerce să ajungă înapoi în cer. Pe cât de brusc și pasional începe să ningă, pe atât de sec se termină, și mă lasă cu un gol inexplicabil. Tu și ninsoarea... Noi și ninsoarea pe Cetățuia. ... Mai rămâi puțin timp cu mine, măcar în gând...

M

i

-

e

d

o

r

d

e

t

i

n

e

Mi-e dor... mi-e frig... mi-e rău...

"Fericirea se află mereu la îndemână noastră, la picioarele noastre, ca o floare de câmp; nu trebuie decât să te apleci ca s-o culegi. Dar cum ea este înconjurată de multe alte flori, ne înșelăm asupra parfumului, asupra culorii și întindem prea departe mâinile, așa că nu ne atingem țelul. "(H. de Balzac) – citatul cel mai reprezentativ...

Ninge atât de tare... Oare vezi cum ninge?

Seara... noapte târziu de fapt. Mă gândeam că poate am fi putut continua să fim împreună, poate am fi fost mai puternici și ne-ar fi unit mai mult, suferința apropie sufletele. Dar e o viziune prea idilică, și în realitate, la 17-18 ani nu ne putem cere să încercăm... Aș vrea să îmi dai dreptate. Poate îmi dai... sau poate nu.

Mi-e dor de tine...

E atât de trist să te gândești că dragostea moare, și rămân doar amintirile. Sau poate doar focul se stinge și din cenușa ar putea exista altul. Dar nu mă mulțumește altul, vreau primul foc, primele văpăi, primele vreascuri. Care-i cea mai vie amintire cu noi în mintea ta? Am flashback*uri... Of pui... de ce nu te-am mulțumit? De ce nu ți-am fost de ajuns? Mi-a spus mama aseară că am o părere prea proastă despre mine... nu m-am gândit la asta până acum, dar înclin să îi dau dreptate... M-ai făcut să mă îndoiesc de tot ce am fost vreodată lângă tine... pentru că înainte de tine nu prea mai există decât niște amintiri șterse.

Și chiar când credeam că îmi e atât de bine fără noi, intri din nou în viața mea, pe ușa din spate, la care

n-am să pot schimba niciodată cheia, ușa de care m-am sprijinit sub un sărut apăsător și dulce, fierbinte și fără aer, ... pt totdeauna... și doar pt un moment. de ce îmi spui că mă aștepți? De ce... când știu că n-aș mai putea să fiu lângă tine... când n-aș mai suporta să te pierd din nou. te iubesc... și ești cel mai prost... de ce nu... nu e de ajuns un suflet care îți promite să te iubească așa cum ești, nici mai mult nici mai puțin. de ce e întotdeauna loc de mai bine? până când? ce e mai bine? mă ridic... din nou și din nou... și mă regăsesc tot jos... într-o baltă de amintiri... din care mă hrănesc, cu care mă otrăvesc. Cu aripile arse, încerc să-mi leg din nou rădăcinile și poate o să reușesc, poate de data asta o să le leg bine, și poate până atunci o să mi se vindece aripile.

Capitolul 8

În lupta dintre mine și... mine

Pentru moment cel puțin, Bianca a reușit să-mi iasă din rutină. Poate pentru că nu prea ne mai vorbim. Am devenit străini. Dar nu e nimic... Am început să îmi umplu timpul cu fel de fel de activități care să mă țină ocupat. Am constatat că, până acum, asta e cea mai eficientă tactică de a uita de suferințe. Evident, mai am și momente de melancolie dar mă trezesc ușor, vorbindu-mi "Măi Adi, când ți-oi pocni una!"... Pare-se că încep a-mi face prieteni buni la Start Me. Iată, mă simt bine și pe buze a reînceput să-mi apară un zâmbet. M-am apropiat din ce în ce mai mult de Paula, care acum îmi este ca un prieten de nedespărțit. Vorbim mereu, pe net sau la cursuri, ieșim la plimbări în grupuri, și ne simțim bine împreună. Și prietena ei, Sabrina, este super de treabă. Cu fetele astea două lângă mine, jur că nu mai am nevoie de nimic. Știu să alunge plictiseala și norii negri. Una cântă, alta dansează, te strici de râs! Și apoi, mai este și Virgil, omul cu poantele. Eu nu știu dacă ființa asta a crescut între comedianți, dar are cu siguranță stofă. Țin minte că într-o zi ne-a zis diferența dintre un psihotic și un nevrotic (am râs cu lacrimi) : "Psihoticul știe că $2+2=5$; Nevroticul știe că $2+2=4$, dar îl enervează!". Am ieșit în parcul din fața Mitropoliei toți patru. A fost ceva fain. Am râs, ne-am distrat. Ciudat că ne-am așezat pe o bancă pe care am atâtea amintiri plăcute cu Bianca... nenumărate amintiri. Dacă aș fi fost singur pe acea bancă probabil că m-ar fi podidit plânsul. Dar de asta sunt prietenii prieteni. Nu

știu cine mi i-a scos în cale, dar nu vreau să-i pierd. Nici pe Paula, nici pe Virgil, nici pe Sabrina.

Iată o chestie făcută de cei de la Start Me pe care nu mă așteptam să o facă: Team building! . O noapte la cabane: grătar, muzica, distracție, să ne cunoaștem toți mai bine. Vremea era întradevăr căinoasă. Trebuia să dormim câte 3 în cabană (într-un final am dormit 6 pe un pat de 1 om și ½). Am rezervat cabana pentru mine, Sabrina și Paula. Vremea de vreo - 4 grade Celsius afară ne-a făcut să facem trainingurile în cabane separate (fiecare cu treaba lui). Până seara, grătarul și berea se terminaseră cât ai zice “Nu-mi mai simt picioarele”. Așa că ne-am retras în cameră. O clipă lângă Paula mi-a fost de-ajuns. Când trupurile noastre erau unul lângă altul, am simțit că nimic nu ne poate face rău. Însă era doar o iluzie. Știam prin ce trece, îi știam povestea. (Cel puțin așa credeam... cât de mult greșeam...). Sărutul fu inevitabil. Printr-un hazard inexplicabil, am rămas numai noi doi în cameră. Am început să discutăm lucruri abstracte, înlănțuiți unul în brațele celuilalt. Îmi povestea despre Alex, și despre faptul că dorea înapoi la el... indiferent, și că... până la urma, asta se va întâmpla, se vor împăca... Am început să înțeleg zbuciumul interior al acestei ființe atât de dragi mie, și totodată am înțeles că mai mult decât prieteni de nedespărțit nu putem fi. Am sărutat-o pe frunte și i-am zis :” Să nu dispari! Te vreau ca amică... am nevoie de tine”. M-a privit și a pufnit în râs. A întors privirea spre geam... ”Nu promit nimic... nu știu... mi-e frică, nu vreau să rănesc pe nimeni... dar dacă redevin a lui, voi fi numai a lui, și cu siguranța voi dispărea... ”. Cuvintele nu m-au descumpănit. ”Dacă dispari tu, n-o să dispar eu... voi fi acolo... ”. M-a privit cu niște ochi plini de afecțiune și m-a îmbrățișat prelung. ”Bianca ce mai face?”. M-am întors și priveam spre tavan:”Nu știu. Nici nu știu dacă vreau să știu. Probabil e cu altul. Nu... nu știu. ”. Mă deprimasem. Era clar. A observat și m-a sărutat pe ochi. ”Lasă, trece... ”. Chipul ei îmi era imprimat acum în minte. Să o sun?... De ce să o sun?... M-aș bloca în telefon. Mai bine lasă.”Adi... nu fi supărat... ea a pierdut... nu tu! Încearcă să înțelegi asta!” Încă nu știu dacă avea sau nu dreptate, dar pe moment mă convinsese. Atunci intră Sabrina în cameră :”Deranjez?”.”Ești culmea, varta la tine... Deranjez??... doar nu făceam nimic... vorbeam... ”. -“Aha... “veni raspunsul Sabrinei... cu o voce sictirită deja cunoscută. La câteva sute de metri depărtare de campus, se vedea orașul tot, de pe a șaptea colină a Iașului. Priveam neputincios, cu gândul departe, spre metropolă. ”Am pierdut-o eu sau m-a pierdut ea pe mine?”. Mă întrebam

dacă o să o mai văd vreodată... Voi rămâne oare cu aceste întrebări în suflet mereu? Probabil. În spatele meu, Paula și Sabrina cântau "La vie en rose". Aproape ca am pufnit în râs. "Hai Adi, hopa sus!". Seara a trecut repede după aceea. Câteva beri la bord și ne-am luat somn toți. La noi în camera a mai poposit o pereche de loveri. Eram acum 5 în pat. La ușa bătu cineva strident. Era Virgil. Nu mai avea loc pe lung, așa ca a dormit pe lat, la picioarele noastre. Alte motive de râs, din când în când, în noapte, îl auzeai pe Virgil: "Care are șosete de mătase?" "Mai spălați-vă dracu pe picioare că mor aici". "Paula îți miroso picioarele a ananas". Să ne tăvălim de râs. De fapt nici nu ne puteam mișca. Stăteam ca sardinele. La un moment dat nu aveam somn, și toți dormeau tun. M-am ridicat și am stat afară, pe prispa căbănuței, privind cerul cu mii de stele. O stea căzătoare scrută orizontul: "Pune-ți o dorință Adișor...". Pentru mine însă, e mai bine să nu-mi pun nici o dorință... e mai sănătos așa... e mai realist. Nu aveam să află ce înseamnă realist decât ceva mai târziu... mult mai târziu... prea târziu. Luptam acum cu propria persoană. Luptam să fiu mai optimist. Spusele Paulei m-au făcut să mă clatin de la temelii. De mâine n-o mai cânt pe Bianca. Ne-am ales fiecare alt drum? Atunci, haida-de. (firește, mă auto-mințeam)

A doua zi de dimineață era o plăcere să vezi figurile mahmure ale tuturor participanților la team-building. Drumul spre casă l-am parcurs în stânga Paulei, discutând cu ea fel de fel de lucruri. Am râs, am țipat, am cântat... de toate. La despărțire am sărutat-o pe frunte, în semn de afecțiune, așa cum n-am sărutat-o nici pe bunica.

Ajuns acasă, lucrurile păreau să intre în normalitate. Era cu puțință? Da! Găsisem în sfârșit niște amici pe care mă pot baza, în care pot ține. Mă feream încă, pentru că nu-i știam decât de foarte puțin timp, dar pe măsură ce timpul avansa, mă atașam tot mai tare de Paula & plutonul magic. Mergeam la casele fiecăruia să vedem filme, râdeam, ne distrăm. Eram de nedespărțit. Așteptam să treacă săptămâna doar că să petrec timpul cu ei. Lupta cu mine se încheiase. Simțeam că ieșisem învingător în lupta cu propriul meu suflet. Era oare de bine sau de rău? Doar timpul putea să-mi arate... și mi-a arătat...

O simțeam uneori pe Paula supărată, deprimată, așa cum eram și eu uneori, ce-i drept, din ce în ce mai rar, dar... eram. Ciudat lucru, dar reușeam să ne scoatem reciproc din astfel de stări. Ne completam pe acest plan.

(Oare numai pe acesta?). Nu simțeam încă nici un fel de supra-afecțiune pentru dânsa, dar eram gata să-mi dau viața pentru un astfel de prieten. Firește că nu i-am zis asta niciodată. Acum, nici n-aș putea să-i spun...

Capitolul 9

Nu mă supăr... înțeleg!

Primăvara își făcu încet, încet, apariția și în suburbiile Iașului. Deși totul înflorise în mod miraculos, Paula nu simțea același lucru. Dimpotrivă, iarna grea deabia acum începea în inima ei. Ionuț începu să se atașeze de ea, și ea de dânsul. Nu se putea continua. Trebuia acum, până nu era prea târziu. ”Nu pot pur și simplu să-i zic să ne despărțim, mai bine caut un motiv... ceva...” “gândea, îndreptându-se spre școala. Ziua aceea fu foarte tăcută, căutând fel de fel de pretexte să scape de Ionuț. Sabrina chiar observă acest lucru, dar tăcu. Paula se răcise în ultima vreme față de ea, și nu se răcise așa cum vă așteptați, ci se certau destul de des acum, din nimicuri. Firea explozivă a Paulei făcea imposibilă câștigarea unui duel, în ceartă. Găsea mereu argumente și contra-argumente... unele reale, altele mai puțin verosimile. În timpul orei de franceză primi mesaj de la Ionuț:”La 3 in parc”. În parc era la 3 fără 10. Își propusese să fie foarte tăcută, însă ochii de un albastru intens ai băiatului înțeleseseră că ceva nu era în regulă. ”S-a întâmplat ceva Paula?”. –”Nu... nimic...” minți ea. Avea telefonul în mână, și se juca nervos cu el. ”Ba ai... te rog... vorbește...” “stăruie el.

O tăcere lungă se lăsă între ei. Păsărelele cântau și se fugăreau fără odihnă din salcâm în salcâm. Mirosul primăvăratic îi inunda nările Paulei, dar ea nu avea nas pentru nimic. Nu auzea, nu vedea, nu mirosea. Simți cum ceva o împinge de la spate să se ridice și să plece de pe bancă, să-l lase cu ochii în soare. Ionuț mai avu câteva tentative de a zice ceva, dar își înăbuși singur ceea ce voia să zică.

Trecu cel puțin o oră, o oră în care nu-și zise nici unul nimic. Ionuț căuta cu privirea să citească gândurile Paulei, care privea în pământ de mai bine de patruzeci de minute. De fapt, ea făcea retrospectiva relației cu Alex (a câta oară?).

-Încă mai ții la el, nu?

Paula ridică fruntea și-l privi. O ceață apoasă i se lăsase pe ochi, dar îl putea vedea clar pe Ionuț descumpănit. Se ridică de pe bancă și zise “Îmi pare rău... mai bine acum decât mai târziu, ne vom răni și mai tare...”

-Nu mă supăr... înțeleg!, zise acesta privind spre locul de unde se ridicase Paula mai devreme de pe bancă. ”E mai bine așa... sunt de acord”adaugă el, dând din cap aprobator ca pentru sine... Paula se făcu însă nevăzută. Această replică nu făcu decât să o facă să-l admire și mai mult pe Ionuț, și să-l țină minte ca pe un băiat de treabă, extrem de înțelegător cu situația ei. Nu era ea sigură dacă cineva o putea înțelege prin ce trece, dar, la o adică, existau momente când nici ea nu înțelegea prin ce trece, darămite altcineva. Drumul spre casă îl parcurse parcă fantomatic, și nici nu-și dădu seama când se afla în fața calculatorului, urmărind contul de hi5 al lui Alex, reactivat, cu multe poze cu el și Ilona. Nu-și permitea să plângă, dar trăia într-o apăsare ciudată, prevestitoare. Puse mâna pe sertar și-l trase cu tărie. Din el scoase același caiet zdrențuros, dornic de a afla mereu lucruri noi. ”La naiba, un pix nu gălesc?”. A trebuit să golească tot sertarul că să găsească un creion jerpelit și cu vârful aproape rupt, încât trebuia să se chinuie când scrie așa încât să nu se rupă vârful.

Scria cu năduf, parcă ceva o forța să scrie, deși nu prea dorea în clipa aceea. O melodie tristă intră și o deprimă de tot. Simți nevoia să-i destăinuie jurnalului versurile acelei melodii. Își amintea cum Alex se apăra în fața ei ca “Noi doar vorbeam...” într-o convorbire telefonică, la o săptămână după despărțire. ”Nu! Nu sunt proasta ta! Baiețele! ! ”. Miau! Natasha se scărpină de pulpele Paulei, alintându-se de nota 20. ”Da ținii aculuu?” și o luă pe sus Paula, învârtind-o prin cameră. Avea pisica asta darul ei de a înviora omul. În sfârșit, ameți de la atât învârtit, lăsă pisica care acum mergea în zig-zag pe covor, și reluă scrisul. Scria acum cu pasiune, cu dorință... Însă habar nu avea în ce hal vor degenera lucrurile. Habar nu avea cât de tare se va complica ecuația vieții ei, în cel mai scurt timp...

Capitolul 10

Trei.

08. 03. 2008

Sincronizare perfectă... îmi spui mie că doar ați vorbit... dacă acu' doi ani vă sărutați? nu zău... chiar e aberant cât de proastă mă crezi... mă minți la nesfârșit... când dracu ai să fii sincer cu mine? de parcă ar mai conta... măcar dacă ai fi sincer cu tine. da crek nu mai știi ce înseamnă să fii sincer.

Cineva mi-a readus zâmbetul pe buze... și... tu îmi spui acum... încă mai visezi la zâmbetul meu?... a fost tot al tău și l-ai doborât... tot a fost al tău și nu ți-a fost îndeajuns. căutai mai mult! atunci caută în continuare... nu t întoarce să îmi vorbești sau să mă privești...

Dacă ai văzut că încă plâng numai uitându-mă la tine... de ce continui să mă chinui? și lungești totul... până la nesfârșit... vrei confirmări? te iubesc? da! dar mă tratez. vreau altceva? nu știu! mi-e frică de altcineva? da! am să stau să aștept să mi se vindece rănile și să vin la tine? NU!

... Am luat blues-ul din « Dreams cafe... ». începe paradoxal de cunoscut... "my baby she left me... my baby she's gone"... mai interesant e că eu mă simt aia părăsită...și golită pe dinăuntru...m-ai părăsit din momentul în care am aflat... când am aflat bineînțeles că am reacționat aiurea... am râs sau nush c dracu am facut : era o veste pe care park o așteptam și știam că o să vină, atât d aiurea, câteva lacrimi nervoase, dar nu destul... singurele lacrimi din suflet... au fost miercuri... în fața ta, lipsită de apărare.

Mă faci să vreau să fiu rea cu tine... crezi ca ar fi prea brutal să îți trimit asta de ziua ta? Încălcând regula cu nu ai să vezi asta niciodată. dar poate ar fi mai bine dacă ai vedea-o. poate te-ar lămuri cu privire la umila mea persoană.

Ar fi atât de nedrept să fiu cu altcineva acum. nedrept pt pers respectivă pt că aş călca pe un suflet. nu zik că m-ar iubi dar tot aş creea complicații nedorite de nimeni. și totusi simt nevoia să-i spună cineva că... mă place așa cum sunt... pe tine nu mai pot să te vreau... (să te iubesc din nou ar însemna să lupt și să pierd). azi sunt chiar 5 luni de când nu mai suntem împreună oficial.

Da o să fim ok separat. cât timp nu ne apropiem unul de celălalt nu riscăm să ne mai facem rău...

îmi cânta o melodie în cap... mă sugrumă versurile ei realiste :

Acum sunt fericit, iar i-am auzit azi
Mi-au strigat de dincolo de ușa că
vin să-mpodobim brazi

”

C
a

s
ă

r
â
z
i

m
a
i

d
e
s
”

m
i
-
a
u

s
p
u
s

D

a
r

n
u
-
m
i

d
a
u

v

o
i
e

î
n
c
ă

s
ă

i
u
b
e
s
c

§

i
-
n

p
l
u
s
,

n
-
a
m

m
a
i

r
â
s

c
u

e
i

d

e

c

â

n

d

.

.

.

E

a

m

-

a

p

ă

r

ă

s

i

t

N

u

v

r

e

a

u

s

ă

v

a

d

ă

c

ă

-

s

f

e

r

i
c
i
t

D

a
r

i
-
a
m

m
i
n
ț
i
t

c
ă
-
s

s
u
p
ă
r
a
t

p
e

e
i

C

ă

m
-
a
m

î
n

d
r
ă
g
o
s
t
i
t

d
e

z
e
i

D

a
r

c
e
i

m
a
i

b
u
n
i

p
r
i
e
t
e
n
i

a
i

m
e
i

V

o
r

r
ă
m
â
n
e

t
o
t

p
o
r
u
m
b
e
i
i

d
e

l
a

f
e
r
e
a
s
t
r
ă

D

a
r

e

p
r
o

a
s
t
ă
.
.
.

c
ă

ș
i

f
e
r
e
a
s
t
r
a

m
i
-
e

a
c
o
p
e
r
i
t
ă

c
-
o

p
ă
t
u
r
ă

a
l
b
a
s
t
r
ă
.
.
.

c
e

p
r
o
a
s
t
ă
.
.
.

I

-
a
m

s
t
r
i
g
a
t

c
a

v
e
a
u

s
-
o

a
m

M

i
-
a

s
t
r
i
g
a
t

c
a

p
o
t

s
-
o

a
m

M

i
-
a

u
r
l
a
t

c
a

n
u

o

m
e
r
i
t

I

-
a
m

u
r
l
a
t

c
a
-
n
v
ă
ț

s
-
o

m
e
r
i
t

M

i
-
a
-
n
c
h
i
s

u
ș
a

§
i
-
a

p
l
e
c
a
t

d
i
n

c
o
r
p
u
l

m
e
u

î
n
l
ă
c
r
i
m
a
t

M

i
-
a

s
p
u
s
”

N
u

m
a
i

ț
i
p
a

c
ă

n
u

m
a
i

a
s
c
u
l
t
!
”

§

i
-
a
m

r
ă
m
a
s

s
i
n
g
u
r

a
i

c
i

c
u
-
n

f
o
s
t

g
h
i
v
e
c
i

d
e

b
r
a
d

ş
i

c
a
d

t
o
t

m
a
i

a
d
â
n
c

O

d
a
t
ă

c
u

u
r
a

d
e

d
u
p
a

u
ș
a

d
e

b
r
a
d

I

a
r

c
â
n
d

d
a
u

m
ă
c
a

r

u
n

d
r
a
m

d
i
n

z
â
m
b
e
t
u
l

m
e
u

d
e

c
e
a
r
ă

î
i

a
u
d

s
p
u
n
â
n
d

-
ș
i

i
a
r
ă
:

-

N
e
n
o
r
o
c
i
t
u
l

î
n
c
e
a
r
c
ă

c
e
v
a

s
ă
-
m
i

c
e
a
r
ă
!

C

â
n
d

m
ă

u
i
t

p
r
i
n

z
i
d

v
ă
d

u
n

m
o
n
o
l
o
g

d
e
-
a
l

e
i

l

e
g
a
t

d
e

p
r
i
z
o
n
i
e
r
a
t

§

i
-
n
c
h
i
d

o
c
h
i
i

§
i
-
i

v
a
d

n
o
i
i

m
e
i

u

d
a
t
i

d
e

p
l
o
i

f

ă
r
ă

n
o
i
m
ă
,

p
a
n
t
o
f
i
,

c
e
-
m
i

c
e
r

p
a
r
c
ă

s
ă

i
e
s

d
e

a
i
c
i

D

a
r

e
i

n
u

m
-
a
j
u
t
ă

ș
i

z
e
c
i

d
e

c
h
i
p
u
r

i

r
e
c
i

A

u
d

d
e

d
i
n
c
o
l
o

c
u
m

s
e

c
e
a
r
t
ă

s
ă
-
ă
i

î
m
p
a
r
t
ă

T

r
i
s
t
u
l

m
e
u

t
r
e
c
u
t
,

a
l

e
i

§

i

s
t
r
i
g

c
e
r
â
n
d

o

v
o
c
e

d

e

f

a

t

ă

.

.

.

A

c

u

m

s

u

f

l

e

t

u

-

m

i

d

e

p

i

a

t

r

ă

s

e

d

e

s

c

a

r

c

ă

ș

i

p
a
r
c
ă

A

u
d

u
l
t
i
m
e
l
e

e
i

c
u
v
i
n
t
e

”

S
ă

n
u
-
m
i

m
a
i

v
o
r
b
e

ș
t
i

v
r
e
o
d
a
t
ă
!”

O

r
i
c
e

p
o
r
u
n
c
ă
-
ț
i

î
n
d
e
p
l
i
n
e
s
c

D

a
c
ă

v

r
e
i

p
o
t

c
h
i
a
r

s
ă

n
u

m
a
i

z
â
m
b
e
s
c

D

a
r

v
r
e
a
u

m
ă
c
a
r

o
d

a
t
ă

s
ă
-
ț
i

m
a
i

v
o
r
b
e
s
c

Vreau să pot să îți spun te iubesc...

Capitolul 11

Prizonierat la domiciliu

Minte cel ce spunea că regretul e o parte a reabilitării. Alex trăia din regrete, dar nu se reabilita. Căzuse într-o prăpastie extrem de abruptă. Simțea cum greutatea plapumii sub care dormea îl apăsa. Era a treia noapte consecutivă în care nu dormea. Pe telefon, zeci de mesaje :”De ce nu mai dai nici un semn de viață? Ilona. ”. Nu-i mai păsa de nimic. Dorea doar puțină fericire. Atât. Ciudat, acum singura fericire și-o imagina alături de Paula. Dar Paula nu mai era, trebuia să-i intre bine în cap treaba asta. Vru să-i scrie un mesaj. Începu în felul următor:

“Trebuie să vorbim. Am ceva să-ți spun, dar...”

Se opri și contemplă mesajul. În minte îi juca filmul vieții sale alături de ea. Atâtea clipe de fericire, în care a dat cu piciorul. Ar fi putut foarte bine să o acuze pe Sabrina (ulterior aflase că ea fusese sursa Paulei de informare, prima care a facut posibilă primele bănuieli aruncate asupra lui, primele priviri suspecte, primele

săruturi reci). Dar nu putea fi supărat pe ea. Ea doar își ajutase prietena. El fusese un criminal care, în timp ce-și aplica planul, nu fusese atent și nu reușise să evite martorii oculari. Era însă acum în fața judecătorului suprem: Timpul. Ținea minte cum toată lumea îi zicea ca timpul le va rezolva pe toate. În cazul său, părea că mai rău încurca timpul decat descurca. Mai mult își bătea gura de pomană noaptea decât să fie un sfetnic bun, mai bine e să traiești alimentat de trecut decât de prezent. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, dar fiind o fire realistă, și-a dat seama că ar face aceleași greșeli, pentru că el este om. Nu suntem oare cu toții oameni? Atunci el de ce suferă atât din cauza unor greșeli care, să fim sinceri, le face toată lumea? Privea acum lung la acel “dar” de la sfârșitul mesajului tastat până acum. Acest cuvânt poate avea atâtea și atâtea interpretări, atâtea deznodământuri sunt influențate de acest cuvânt:”Dar”. Încă nu avea habar cât de mult va valora acest cuvânt și cât de mult va cântări în viața lui. Dar curând urma să afle. Vru să continue mesajul. Din nou, chipul Paulei îi inundă retina și se simți cuprins de o căldură interioară nefamiliară lui. Simți că, oricât de mult s-ar strădui să arate că se străduiește, va părea din ce în ce mai ridicol în ochii ei.”Vinovații să plăteasca!” și-o imagina mereu spunându-i asta când îi va vorbi în față.

Puse telefonul departe. Avea nevoie de recreere. Patul scârțâi sub greutatea lui într-un mod extrem de sumbru. Își luă papucii de casă în picioare. Trecând pe lângă vitrină, văzu o fotografie înrămată : “Vara trecută, când am fost la mare... ”. Era o poză în care era ținut strâns în brațe de ea. Apoi urma o altă fotografie înrămată, care îl prezenta ținând-o strâns în brațe pe Ilona. ”Ce ironie!”pufni cu dezgust. Se scarpina în cap în semn de neînțelegere a destinului și plecă în bucătărie. Nici vorbă de recreere spirituală. Se simțea din ce în ce mai apăsător de propria vină, de faptul că sufletul lui nu poate fi fericit decât alături de ea. Dar ce putea face? Pacatul fusese facut, și la felul cum se comporta Paula, nu era chip de întoarcere. Distanța dintre ei devenise imensă, cât Marele Canion. Era oare sfârșitul? Chiar sfârșitul? Nu mai exista nici o șansă? Deși știa răspunsul, o licărire de speranță încă se mai citea în privirea aflată sub părul castaniu, buclat în toate direcțiile și foit pe pernă. Se vedea prizonier în propriile gânduri. ”Ei da ce mă complic atât cu ea? Naiba s-o ia! Viața mea nu se oprește aici!”zise nervos, trântind o cană la pământ și făcând mai multe. Intră furtunos în cameră, luă telefonul pe ecranul căruia încă licărea cursorul de scris după cuvântul “dar... “ și completase cu

încă un cuvânt, astfel încât mesajul fu trimis, fără ca să-și dea seama dacă voia sau nu să-l trimită, astfel:

“Trebuie să vorbim. Am ceva să-ți spun, dar... lasă...”

Zilele care urmau, Alex avu de dat niște explicații. Nu numai că nu dăduse nici un semn de viață Ilonei, dar era și foarte retras, foarte tăcut. Deși la o primă vedere părea un băiat ca oricare altul, ultimele trăiri sufletești îl schimbaseră într-o persoană cu gânduri meschine, care ura pe toată lumea din jur. Mergea cu Ilona la braț, și singurul lucru bun pe care îl simțea că i-l poate aduce ea e că el se vedea la braț cu Paula. Ilona reprezenta pentru el acum o portiță, o fereastră falsă prin care prietena actuală se transfigura și apărea Paula în locul ei. O privea foarte rar. Avea uneori accese în care dorea pur și simplu s-o ia la fugă, să nu se uite înapoi. ”Dar încotro?” se întreba. Nu-și putea da un răspuns, dar acesta avea să vină foarte curând...

Ilona se trezi în acea sâmbătă cu un chef nebun de viață. Îi dădu lui Alex o serie de beepuri și intră pe net. Pe hi5 apoi. ”Ia te uită... contul Paulei...”. Privea curioasă, în timp ce se machia și își aranja părul, la pozele pe care Paula le păstra cu el... ”Ciudat... ciudată copchila asta... să mor de nu... el a părăsit-o și ea...”. Însă, undeva în adânc, începu să cântărească situația. Faptul ca Alex era retras și mereu pe gânduri, mereu în altă parte decât lângă dânsa, și faptul că Paula avea poze cu el pe internet, o făcea să se gândească departe. O făcea să se gândească dacă nu cumva s-au schimbat rolurile între ea și Paula, dacă nu cumva Paula a devenit ”cealaltă”. Ceea ce la început păru un gând zis la glumă și batjocoră (căci o detesta pe Paula, dar nu avuse niciodată curajul să i-o spună...) deveni în scurt timp un gând care începu s-o bântuie ziua, noaptea, în prezența sau în absența lui Alex. Începu să nu se mai simtă suficient de atrăgătoare, începu să se parfumeze mai des, să se uite mai des în oglindă, ceea ce, în cazul ei, însemna din trei în trei secunde. Odată Alex o și întrebă :”Da pleci la nuntă?” fiind tare gătită și machiată. Simțea că oglinda o minte, dar mai rău decât oglinda, simțea ca Alex o minte. Nu știa ce anume o încredința să creadă asta, dar era aproape sigură că între Alex și Paula se re-înfiripase ceva. O citea în gesturile lui, în felul cum o privea(mai bine zis în felul cum nu o privea), în felul cum se îmbrăca și cum privea în gol și scotea două vorbe pe oră. (și alea răspunsuri la întrebări banale puse de dânsa). Nu avea curajul să i-o spună, de teama de a nu-l pierde. Se atașase prea mult de el. Știa că așa poate

complica și mai tare lucrurile, dar, pentru moment, era mai bine dacă tăcea și își vedea de cursul normal al vieții. Însă nici asta nu putea. Se simțea ca o deținută a propriilor ei gânduri, a propriilor ei simțiri. Începu să se teamă de despărțirea care pentru ea părea iminentă. ”Dar de ce? Poate că sunt prea pesimistă, poate că are probleme acasă... cine știe?”. Nu spunea asta doar ca să se mintă, ci chiar credea în ce spunea. Și așa, cu timpul, începu, fără să vrea, să devină și ea rece și distantă față de el, încât, întâlnirile deveneau simple plimbări cu câțelul/căteaua prin parc, fără nici o vorbă zisă, doar gânduri aruncate în văzduh, scrisori trimise cât mai sus, dar care nu ajungeau la destinație, prin urmare nu primeau nici răspuns... Nori negri se vedeau în orizontul îndepărtat... nori negri...

Capitolul 12

Redescoperirea lumii

Nu încapă îndoială, ultimele săptămâni au reușit să aducă progrese majore în viața mea. Pașii pe care îi făceam erau din ce în ce mai siguri, mai apăsați, mai energici. Eram din ce în ce mai plin de viață, mai coleric. Nu trecea pauză de recreere fără să mă gândesc ce face Paula acum, ce glume mai face cu Sabrina, și mai ales ce bancuri debitează Virgil prin liceul său. Îmi apărea destul de ciudat faptul că atunci când mă gândeam la Paula, stăruiam unpic mai mult. Însă nu mă panicam, deși ar fi fost cazul. Piesa de teatru pentru care mă pregăteam atunci când promisem acel mesaj a fost un succes total. Echipa liceului meu câștigase locul 1 la faza județeană și ne pregăteam să plecăm la Teatrul Național din București pentru faza națională. Se întâmplă ceva care mă surprinse. Mă cunoștea lumea. Eu, să recunosc, nu sunt o persoana VIP în școală, dar a doua zi după concurs, mă știa toată școala. Profesorii, elevii, bobocii, boboacele, fetele mai mari, băieții, toți mă salutau, ne salutau. Eram populari. ”Și ce dacă? Eu vreau liniște!” îmi ziceam frustrat. Nu aveam nevoie de atenția nimănui. Nu aveam nevoie decât de... mine. Renașterea mea însă se făcea cu pași lenți, mai lenți decât cei ardelenesți. Mă bucuram totuși că fenomenul avea loc, și că mă regeneram vizibil. Nici nu mai știam când pronunțasem ultima oară numele “Bianca”. Nici nu-mi păsa (oare?). Tot ce știam era ca, eram fericit, aveam prieteni la care țineam, aveam prieteni care țineau la mine, aveam lumea la degetul mic.

Școala trecea cu pași repezi și la fel de repede treceau și weekendurile la Start Me, alături de ea, alături de ei. Ajungeam să blestem dead-lineul, data în care proiectul se va termina. Uneori mă îngrozeam: "Ce se va întâmpla după asta? Oare ne vom mai vedea așa de des?". Devenisem dependend de Paula, de râsul ei, de glumele ei când sadice, când neașteptate. Totuși, primăvara veni, și odată cu ea sufletul meu reîntineri. Frankenstein ar fi fost mândru dacă m-ar fi avut cobai. Ar fi făcut economie la energia electrică, deoarece înviasem parcă dintr-o mortăciune, așa cum eram când se produse ruptura de ființa iubită. Cât despre casă, părinții, ca orice părinți care au copii adolescenți și se respectă, nu mă înțelegeau nici de o culoare. Preferam fie să stau închis în propria cameră, fie să plec pe Cetățuia de unul singur și să privesc orașul, să privesc luminile cum colorau peisajul nocturn al marelui I, al orașului tuturor posibilităților. Era un loc unde puteam să reconstitui crâmpeie din viața mea, să le re-văd la lumina microscopului meu mental, să văd unde am greșit, ce puteam face altceva, și dacă acel altceva putea schimba prezentul meu, și cum? Obişnuiam să vorbesc singur, și auzindu-mi vocea mă simţeam stăpân pe mine. Mirosul de salcâm înflorit îmi gâdila simţurile şi mă făcea să cred că pe lume, răul e doar ceva trecător, că răul e un boschetar care cerşeşte îndurare. Şi totuşi... nu răul dădea bir cu fugiţii, ci fericirea. Oricât de bine mă vindecasem, existau momente în care pur şi simplu doream să mor. Oare puteam ajunge să-l vad pe bunicul meu? Ştiam că, de acolo de sus, mă privea şi ma ocrotea, probabil că şi el plângea când mă vedea pe mine plângând, şi atunci făcea ca afară să plouă. Mi-amitesc cât de multe chestii m-a învăţat. Decorat în Război, îşi îngropase toţi camarazii, şi poveştile lui păreau rupte din filmele cele mai captivante. Nu ştia foarte multa carte, dar nici nu era nevoie. Era un dicţionar de cuvinte care te motivau şi te făceau să ţii mereu fruntea sus."Viaţa este cel mai de seamă ospăţ, unde felul principal este... omul". Cât de bine zicea. Ulterior am văzut că şi Shakespeare zicea ceva asemănător, dar bunicul nu avea de unde să ştie de el. "Să nu te opreşti niciodată în faţa noului. Să nu mergi pe căi bătătorite, ele te vor duce unde au fost şi alţii!". Cât de mult am suferit când a murit. Simt şi acum, pe măsură ce mă destăinui, că este lângă mine, în spatele meu, şi-mi dicteaza aceste rânduri. Ce-am avut şi ce-am pierdut... Păi am avut totul. Ce-am pierdut? Totul...

Dar asta nu mă făcea să țin mereu capul jos. Sunt convins că viața are obstacole și mai grele pentru mine. Trebuia să ies cu funtea sus și să lupt, pentru că fiecare

șut în fund înseamnă un pas înainte. E uimitor câte forțe nebănuite îți poate da primăvara, ce exemplu bun dă celor care cred că au murit odată cu frigul, care cred că iarna le-a înghețat sentimentele. Nu! Ele se dezgheață și la căldura îmbietoare a soarelui de martie, toate lucrurile apar omului mai frumoase, mai entuziasmante.

Fiecare gest pe care îl făceam acum îl făceam cu zâmbetul pe buze. Am prins gust din nou de viață. Ciudat, numele Bianca nu-mi mai zicea absolut nimic. Să o fi uitat de tot? Posibil.

Numărătoarea inversă până la faza națională de teatru se înverșuna să facă pași repezi și să mă facă din ce în ce mai agitat, din ce în ce mai nerăbdător. Auzisem că veneau actori mari, presă, media, toată națiunea avea să vada la televizor acest concurs.

Nu încăpea îndoială, eram cu totul alt om. La cursuri, vorbeam deschis, aveam inițiativă. Repetițiile erau din ce în ce mai dure, sub un regim strict și autoritar, sub un program aproape dictatorial. În 3 zile urma să plec la București. Cu Paula vorbeam pe net, când și când. Avea și ea olimpiada națională la franceză. Ea însă nu avea de călătorit, se ținea în orașul nostru anul acela. Mai bine pentru ea.

Iată că veni și ziua mare. În gară, puhoi de lume. Care mai de care cu bagaje, cu genți și cu familia după ei. Revederi, reîntâlniri, săruturi pline de dor, îmbrățișări în care intrau în ecuație ani de absență a persoanelor dragi, care implicau un timp de strângere în brațe de minim 5 minute. Am urcat în tren cu echipa de teatru a școlii mele, cu care aveam să interpretăm "Moromeții" în fața a o mie de spectatori și a altor câtorva milioane de telespectatori. Am tras aer mult în piept, ca și când nu m-aș fi suit în tren, ci m-aș fi aruncat într-un bazin cu apă. Pe display-ul telefonului apărea un singur apel nepreluat: Bianca. Nu mi-am bătut capul să o sun să văd ce vrea. Poate dăduse doar beep să arate că se gândește la mine. Cine știe? Nu mă interesa. Se făcuse o așa de proastă repartizare a echipei mele încât toți nimeriseră într-un compartiment, dar eu nu mai aveam loc. Prin urmare, trebuia să stau în alt compartiment. "Nici o problemă" mi-am zis. O să mă duc în cel alăturat

Am intrat cu un aer plictisit în compartiment. O singură persoană. O bătrână care pesemne dormea. Am dat să închid încet ușa, dar curentul de pe culoar a împins ușa culisantă cu vreo cincizeci de mâini odată, încât aceasta se trânti cu forță, făcând-o pe bătrâna să tresară înspăimântată. Se uita nervoasă la mine. Mă

cântărea atent cu privirea. Am rezistat scanării. Bătrâna zâmbi înțeleghătoare. M-am așezat la geam, fața în față cu ea. Pe drum am aflat că era o companie plăcută, îmi amintea mult de bunicul meu... atât de mult... Am purtat lungi, nesfârșite discuții despre menirea vieții, despre tinerețe, care nu se mai întoarce și îmi dădea sfaturi atât de părintești, atât de normale, încât dacă mi le zicea mama zilnic, tot nu se întipăreau mai bine ca acum în mintea mea. S-a mirat când a auzit că eram actor de teatru și că aveam să dăm, în seara următoare, un spectacol. Spunea că aveam mai degrabă față de matematician, de om care lucrează sedentar, decât de un om al artei disimulării și a interpretării de felurite personaje. Îmi păru rău când se lăsă noaptea și începu să o apuce oboseala pe bătrânică. Adormise în timp ce eu vorbeam despre cum mă vedeam eu peste câțiva ani. Am înțeles însă că era obosită și am tacut. Priveam pe geam. Picături grele de ploaie începură să biciuiască geamul, lăsând asimptote oblice pe fereastră. Prin noapte, câte o siluetă umană se întrezărea de la depărtare, mergând pe lângă linia de cale ferată, probabil, spre casă. M-am uitat la ceas. Ora 23: 30. Nu aveam somn. Mi-am pus caștile la urechi să ascult muzică. Dar m-am văzut din nou înotând în amintiri atât de dureroase, în care existența mea era alături de Bianca, de ceea ce fusesem cândva. Simțeam că mă topesc de dor și de depresie. Am scos telefonul și, într-un ultim act de a mă salva de la înec, i-am dat mesaj... Paulei! . Știam că ea avea forța asta de a mă scoate din stări de tristețe. Așa și fu. Nu-mi amintesc exact ce mi-a zis, dar știu că m-a făcut să adorm zâmbind. Când am redeschis ochii, două fete (Tita și Ilinca în piesa de teatru), trăgeau de mine să mă trezesc. ”Scoală puturosule, ne-așteaptă Bucureștiul! Ne-așteaptă gloria și reflectoarele!”.

Am reflectat toată ziua la cele spuse de ele. Să fi fost doar o joacă actoria asta? Eu unul, o făceam din hobby, dar... se putea mânca o pâine? Nu știu. Dar nici nu mă interesa. Făceam ceva ce-mi plăcea: asta era esențialul. Am ieșit cu toții din Gara de Nord trăgând pe nări un aer demential de McDonalds. Ne-am propus să colindăm Bucureștiul și să ne reîntâlnim la Hotel Continental până la ora 15: 00.

Acestea fiind zise, am pășit în traficul pedestrian îngrozitor al capitalei. Aerul poluat și gropile erau deci, nu doar un mit, ci o realitate. Pășeam agale și priveam vitrinele cu fel de fel de haine. Aveam 3 ore la dispoziție să hoinăresc, apoi să mă întorc la hotel să mă odihnesc, în seara aceea urma să devin celebru!

Capitolul 13

Patru.

... Și uite încă un motiv pentru care nu ar trebui să îți dau să citești asta... vreodată. Știu că nu pot avea încredere în tine, și că probabil ai să folosești unele mărturisiri împotriva mea. Nu vreau să ma îndrăgostesc și nu am să o fac, cel puțin nu acum. Poate dacă o să apară persoana potrivită, dar slabe șanse. Și până atunci... nu știu... poate o să pierd vremea... nu știu cu cine... poate singură, poate nu.

Nu mai știu când folosești pretexte și tehnici deja uzate ca să mă intrigi și când ai întradevăr ceva de spus. Mă refer la mesajul tău d aseară cu « aveam ceva să îți spun dar lasă. ». Nu e nici primul nici ultimul, dar le-ai alternat de obicei pe alea cu scop real și alea cu scop doar de stârnire a curiozității așa încât nu mai știu ce e real sau nu; dacă să te sun să t întreb sau nu, dacă e grav sau nu.

...

8. 50 Pm...

Îmi înghit urletele... am atâta nevoie de tine... sunt momente când dispare tot și rămân atât de singură... nu pot fără tine... nu sunt eu... nu am nimic... și vreau să te implor să stai lângă mine, mai stai lângă mine măcar puțin, să știu că mă iubești, să știu că nu mi-ai mai face rău. Te-aș iubi mai mult decât orice, mai mult decât viața: mai mult decât moartea, mai mult decât iubirea... și nu pot da înapoi... nu știu de ce... sau poate știu... dar nu văd drumul înapoi... și mă înec în lacrimi... și sper să t văd măcar în mintea mea... să fii iar al meu, să fim iar copii... nimic să nu mai fie între noi... vino la mine... te rog...

si vreau să îți trimit asta... vreau să știi ce simt...
vreau să intri în capul meu...

dar nu pot... nu văd drumul înapoi... niciodată n-am să îți fiu de ajuns... «te-am avut și ne-am simțit la sud de rai »...

Mi-am șters lacrimile... tot ”vorbele unui mut ” în cap... și trec la “I’ll be missing you”. Mă pun singură la pământ, și mă ridic...de obicei tot singură.

Mi-ai cerut să te iert... mi-ai cerut să dau drumul... și am făcut-o acum...

nu mai am nimic în mine... nimic... curg lacrimi peste lacrimi... doar o durere fizică mă apasă.... și e atât de gol înăuntru.... atât de gol.... țin-mă în brațe te rog...

12. 03

Sfârșit... Început... Început de ce? Păi, mă tem că e doar un alt mod de a petrece timpul, nimeni nu te poate înlocui și cu atât mai puțin cineva care are atâtea în comun cu tine. Am găsit o intrare în jurnalul de pe hi5, de pe 2 ianuarie... și sună cam așa : « Pe fundal e aceeași muzică... jazz... blues... e trist, dar mai trist a fost ultima oară când m-am căutat în ochii tăi și n-am mai gasit nimic. Și aș fi dat orice doar să mă strângi în brațe, fără cuvinte, fără lacrimi. E totul cum ar trebui să fie. Tot doare... Tot te iubesc... dar o să fie bine...» Nu știu cum să mă conving dacă a fost dragoste sau nu ce am avut, mai devreme îmi era clar că n-am iubit niciodată, poate pentru că mă simt atât de golită de orice simțire. Cu toate astea, te văd în fiecare privire, te vreau în fiecare sărut, și ca să continui acest clișeu de sentimente, te compar cu fiecare gest ce-mi e adresat. Credeam că mi te-am scos din sistem, până ma întorc iar la câteva cuvinte așternute pentru tine sau poate pentru mine...

Și totuși, primăvara a adus un nou început. Cu ochișori albaștri. Dar începutul a murit prematur, încă din pântec am ucis o iubire care poate era promițătoare. Mi se părea că e o glumă a sorții la ce viteză mergea totul, și totuși noi să fim sănătoși. E sclipirea culminantă a griului din viața mea; puls accelerat până la primul sărut, gesturi stângace și apoi se instalează o familiaritate bizară, complet inexplicabilă și care conduce la o saturație prematură. Sper că nu mă urăște pentru că am pus capăt relației. Dar e mai bine pentru amândoi, a zis-o chiar el...

Capitolul 14

Mama unei fiice pierdute

Soarele scânteia raze vioaie spre geamul Paulei. ”Încă o dimineață... ”. Se ridică buimăcită și-și frecă

ochii de somn. Dădu să se ridice, dar parcă întreaga ei greutate corporală se lăsă în picioare. Privi spre geam. Era prea frumos afară. De ce oare se trezise așa de deprimată? Ce visase? Nu-și putea aminti. Se scărpină în cap și căscă prelung. Natasha dormea inocent pe tastatura calculatorului, torcând lin. Paula se ridică din pat și se opri în fața calendarului. Stăruie câteva clipe privind-l. Pisica se trezi și o analiza mirată. ”Da Natasha, mă uit ca mâța-n calendar. Râzi și tu de mine!”. Natasha o privi și puse la loc botul pe lăbuțele calde care le fixase bine pe butoanele tastaturii.

Păși domol pe hol, până la baie. ”Ce mi-a venit oare să privesc așa calendarul?”. Apăsă clanța nesigură, ca și când nu știa că ușa prin care urma să intre era întradevar baia. ”Un duș rece! DA!”. Nici nu apucă să mai aibă și alte gânduri: dădu drumul la apă. Își dădu fără grabă pijamalele jos. Se privi în oglindă... slăbise mult. Apa rece sclipocea pe marginea căzii, ademenind-o pe Paula să-i testeze temperatura scăzută și atât de binefăcătoare. Păși în jetul dușului. Apa parcă o purifica. Simțea un fior adânc ce-i străbătea măduva spinării. Amintiri... amintiri atât de dureroase îi inundară mintea, trupul, și se simțea ademenită de o forță ce nu o cunoscuse până atunci. Se sprijini cu o mână de faianță rece, mai rece chiar decât apa care-i răcorise trupul. Picăturile reci aveau menirea acum de a-i neutraliza lacrimile care-i curgeau șiroaie pe obrajii boțiți de somn. Pe măsură ce se cufunda în gânduri, simțea o apăsare stranie, ca și când amintirile care începură în clipa aceea să o bântuie voiau să iasă afară din ea, voiau să evadeze. Paula însă simțea că de atâtea ori alungă acele amintiri din sufletul ei, dar ele nu voiau să o asculte. Oricât de mult ar fi urlat la ele, amintirile frumoase, dar atât de dureroase rămâneau lipite de ea asemeni unor scaieți enervanți. Își trecu ambele mâini prin părul lung, șaten, lăsând apa să îi invadeze scalpul, să îi răcoreasca mintea. Nu era chip. Se simțea din ce în ce mai amețită, mai absentă. Picioarele nu o mai țineau. Avea acum în față imaginea calendarului, și implicit imaginea lui. Asta era! De asta se blocase în fața calendarului. Era o zi specială... ziua lui Alex. Își aminti cadourile date an de an, clipele frumoase și de neuitat pe care le petrecea cu el la aniversări. Îi vedea acum atât de clar chipul, trăsăturile feței se creionau atât de uniform, atât de dureros. Imaginea din fața ochilor era bruiată de atâtea fotografii mentale în care Paula păstră până și cele mai mici detalii, umbre, contururi. Putea foarte bine să se descotorosească de ochi în momentul acela, căci nu-i foloseau la nimic. De ceva vreme își folosea mult mai mult ochii minții decât cei reali. Fără să conștientizeze

ce face, Paula închise mecanic apa. Strânse robinetul slab: parcă nu avea forță în maini. Atunci închise ochii minții și observă că nu se prea putea ține pe picioare. Încercă să strângă pumnul, dar simțea că în el avea o pernuță cu ace, care o împiedică să-și atingă obiectivul. Încercă să facă un pas spre duș. Nici vorbă. Genunchii îi erau moi, dilatați. Întoarse capul spre ușă. Ar fi vrut să strige după ajutor, dar nu era nimeni acasă. Mama ei lucra și sâmbăta. Atunci, simți o mână rece, nevăzută care parcă o dezechilibra, avea intenția de a o prăbuși la pământ. Simți pământul cum îi fugea de sub picioare, și umezeala de sub tălpi părea să se evapore, să se încălzească și să capete temperaturi de mii de grade Celsius, producându-i arsuri la picioare. Vedea ușa băii schimbându-și forma, devenind romb, trapez, forme neregulate, forme confuze. Strânse ochii cu putere. Nu avea forța nici măcar să vorbească cu sine. Puse mâna pe copertina semitransparentă a dușului și o strânse cu toată puterea. Când redeschise ochii, totul se întuneca sub privirile ei. Vedea peiuța de dinți devenind din roz, de un roșu aprins, vedea oglinda care parcă se topea în chiuveță, vedea hainele ei care pătrundeau parțial în gresie, formând mușuroaie de furnici. Atunci simți o lovitură stranie în ceafă, ca un pumn fantomatic care o lovi cu brutalitate. Simți o durere de coloana și de tâmplă, apoi câteva clipe auzi păsărelele de afară cum cântau fericite. Apoi, totul începu să devină liniștit, ca și când cineva dădea treptat, volumul mai încet la tot ce auzea ea. Auzea păsărelele din ce în ce mai vag, picăturile din duș izbind cada la intervale regulate. Apoi, se făcu liniște... închise ochii și se cufundă într-o feerie neagră.

-Mariana, dă-mi și mie cheile alea! Glasul mamei Paulei se auzi strident pe etajul al doilea al fabricii de confecții. Trecu printre mesele de lucru, unde tăcăniturile regulate ale mașinilor de cusut îi gâdilau plăcut urechile. Mai salută vreo două colege în drumul ei spre femeia de servicii pe care o strigase mai devreme. O goarnă de o sonoritate uricioasă anunța pauza de masă.

-M-ați strigat, doamna Zamfira?

-Da, voiam cheile la biroul trei. Am niște chestii importante și nu vreau să-și bage nasul noile venite. Tare băgăcioase mai sunt, să mă ferească Dumnezeu!

-Așa e conia! Mariana, o femeie de vreo cincizeci de ani, extrem de robustă, care dădea impresia că poate face față cu brio unui meci de wrestling, scormoni în buzunarele largi ale capotului și scoase o legătură de

vreo sută de chei. Cu o precizie de ceasornic, îi dădu în câteva secunde cheia cerută de doamna Zamfira. Aceasta făcu cale întoarsă, încuie sertarul cu pricina și băgă cheia în buzunar. Deci sunase pauza de masă. ”Păi acestea fiind zise, pe ziua de azi eu am terminat!”.

-Mariano!

-Da! se auzi din capătul celălalt de hală.

-Nu uiți să încui tot deseară.

-Da doamnă. Fiți fără grijă.

Spiritul antreprenorial al doamnei Zamfira era ieșit din comun. Reușise, în câțiva ani, să devină, dintr-o simplă muncitoare de fabrică, proprietara acelei fabrici. Soțul o părăsise când Paula avea doar 3 ani. Deși cei doi încă își mai vorbeau pe internet, ea nu-l putea suporta. Nici după atât amar de vreme. Simțea ca nu-l mai leagă nimic de acel om. Avea zile în care întradevăr era depresivă, și recunoștea că mai sorbea din secretul lui Bachus. Dar asta nu o făcea să-și neglijeze aptitudinile de părinte exemplar. În opinia ei, anii petrecuți în absența tatălui biologic al Paulei fuseseră compensați de apariția unui tată vitreg. Acesta era patronul fabricii de textile la care, pe atunci, doamna Zamfira era o simplă executantă. Se îndrăgostise de dânsa și, deși ea încă suferea, melancolică și cu gândul la fostul soț, începu și ea să-l îndrăgească. În scurt timp se căsătoriră. Paula părea fericită. Nu fusese afectată niciodată de faptul că tatăl ei fusese un laș. Ținea la noul ei tată la fel de mult cum ținea și mama ei. La nuntă fusese senzația tuturor, făcând mereu glume și dansând într-una. Uneori ringul era gol, dar fiica ei și cu Sabrina dansau ca două zălude, insipide, imune la privirile amuzate ale celor din jur. Dar fericirea o ocoli și de data asta. Noul soț muri la patru luni după cununie, răpus de cancer la inimă. Dar avu grijă să lase prin testament unica sa avere (fabrica) Zamfirei și Paulei. Doamna Zamfira era mândră de dânsa și de felul cum administrase până acum mica afacere. Trecu pe lângă o oglindă și se opri o clipă. Îmbătrânise vizibil. Trăsăturile feței o trădau. Nu mai era gagică de douăzeci de ani de altădată. Iată, anii o îmbulziră la colț și-i schimbară radical mimica, gesturile, chiar și mersul. Avea acum aproape cincizeci de ani. Se simțea bătrână, uneori prea bătrână pentru a mai putea continua. Păși în aerul năclăit de noxe din parcare fabricii. Se încheie la nasturii paltonului (deși afară era primăvară și căldura era apăsătoare), și porni pe alee. Se sui într-un taxi: ”Pe Luminii nr. 10”. Taximetristul chel și știrb dădu ușor din cap, băgă în

marșalier să poată ieși din parcare, și se înscrie în trafic. Doamna Zamfira privea pe geam mirată de schimbările din oraș. Parcă acum ar fi ajuns în Iași. Vede magazine noi, figuri noi de oameni. Împovărată de griji și amintiri, drumul până acasă era pentru ea ceva destinat recreii, mersului cu fruntea în pământ. Orașul i se păru la fel de murdar, la fel de insalubru. La fel ca și sufletul ei (făcu comparația aceasta în gând, fără ezitare). Se gândea că nu se mai spovedise de mult. Când taxiul trecu prin fața unei biserici, își făcu cruce și rosti în gând : “Doamne ajută-mă, mă văd iar rătăcită, ajută-mi fiica, suferă săraca prea mult... trebuie să fiu severă, să-i ofer exemplu de a merge mai departe, dar mi se rupe sufletul... Dă-i putere Doamne, așa cum mi-ai dat și mie când am avut nevoie... ”. Își sprijini capul cu o mână, pe portieră. Paula era, în ultima perioada, din ce în ce mai cufundată în gânduri, mai tăcută. Deși stătea puțin peacasă, observase asta. Nu prea mânca, și lua multe pastile pentru stomac. O vedea mereu stând cu ochii spre tavan, tolănită în pat, cu mâinile sub ceafă. Mai nou o vedea scriind într-un caiet cu file care abia se țineau lipite, cu o copertă dezintegrată. Nu știa ce era cu acel caiet, chiar îl căutase odata în camera ei, să vadă ce este în el, dar nu găsi nimic. Se decise să discute cu ea de cum ajunge acasă. Era vremea să intervină ca mamă și să o facă să înțeleagă că trebuie să facă pasul înainte, că viața nu se oprea aici. Deși știa perfect prin ce trecea fiica ei, nu știa cum va putea să o aline. Știa atât de bine durerea, care o sfâșiasse și pe ea și o maturizase înainte de vreme, o îmbătrânise vizibil și o închise în sine, capturându-i orice speranță și orice vis.

-O suta douăzeci de mii, tanti, surâse taximetristul.

Doamna Zamfira scoase banii și pași afară din mașină. Privi blocul mizer, gata gata să se dărâme. Intră în scară. Mirosea teribil a tămâie. ”De unde mirosul ăsta de tămâie?” se întreba, strâmbând din nas, în timp ce-și căuta în geanta cheile. Răsuci blând cheia în yală și pași în casă.

-Paula! Ești acasă? Trebuie să discutăm ceva!

O liniște mormântală plutea în apartament. Pași la fel de lin pe hol. Pașii ei se auzeau fără volum în minte. Paula nu era în camera ei. ”Iar nu și-a făcut patul... ce puturoasă... “ îngânase agasată. În sufragerie, totul era cum lăsase ea. Natasha îi sări parcă de nicăieri în cale. Îi mieună trist și o privea parcă plângând. ”Nu cumva știi unde e Paula? Zii să vină acasă că am de discutat cu ea!” zise asta cu un zâmbet larg pe buze, în timp ce se dezbrăca de palton și-l atârna în cuier. Pași calmă în

baie. Un țipăt ascuțit cuprinse toate cele trei camere ale locuinței. Doamna Zamfira se înroși la față și ochii îi intrară în oribite de spaimă. Paula zăcea goală, cu cortina de duș peste dânsa, pe gresia băii. Lângă, se aflau pijamalele ei. Doar o mână ieșea înfiorător de sub celofanul cu model florat pe el, transparent. Câteva secunde mai târziu, o mână tremurândă, cu vene ieșite în afară exagerat de mult, forma numărul Salvării.

Stătea acum în sala de așteptare, cu privirea pironită în pământ. Fiica ei fusese dusă la Urgențe în stare gravă. Era mulțumită de prestațiile medicilor, care ajunseră la fața locului în două minute după telefon (îi cronometrase). Se uita din când în când și la celelalte rude ale altor pacienți. Cât de năpăstuiți erau toți. Simțea un nod un gât. Era gata să plângă. Speriată de moarte, se gândea că dacă își va pierde fiica, va muri și ea. Nu vedea nici un rost de continuare a vieții, atâta timp cât doar pentru Paula mai trăia, mai muncea. Un trântit de ușă se auzi din depărtare. Un doctor înalt, cu o cărare în mijlocul părului, se opri în dreptul ei.

-Doamna Platon?

-Da. Răspunsul fu unul de o intensitate sonoră minimă. Îi tremura vocea îngrozitor. Ceilalți din sala de așteptare ciuliră urechile, curioși la ce avea de zis doctorul doamnei care emana un aer distins în cameră.

-Fiica dumneavoastră este în regulă

Toți sfinții o iertaseră. Paula trăia. Simțea cum o avalanșă de bucurie îi invadează sufletul.

-A suferit un atac cerebral.

Aerul din sala de așteptare parcă dispăru. Totul era un vid inert. Doctorul continuă:

-Putem să discutăm în biroul meu?

-Sigur. Doamna Zamfira se ridică, dar simțea că nu o țin picioarele. Merse în urma doctorului și intră în după el.

-Luați loc. Doctorul se așeză și trase aer mult în piept.

-Nu mă menajați. Vreau tot adevărul.

-Stresul poate cauza mereu accidente vasculare la nivel cerebral. Paula pare-se că a suferit un astfel de accident. Este însă acum în afara oricărui pericol, dar...

La auzul acelui “dar” doamna Platon rămăsese consternată. Știa ca aveau să vină vești proaste

-Dar ce? își luă inima în piept și întreabă

-Dar este în mare pericol. Orice atac cerebral duce, până la urmă, la un altul. Mereu al doilea atac este fatal. În general, al doilea atac apare rar, dar nu este exclus. Are nevoie acum, mai mult ca oricând, de cât mai puțin stres.

Doctorul vorbea și ținea privirea pe birou. Nu privea niciodată la pacienți în timp ce le vorbea. Știa ce însemna să primești vești proaste și considera că e mai bine să nu întâlnească privirile cutremurătoare ale rudelor deznădăjduite. Acum simțea același lucru, simțea ca ochii doamnei Platon erau fixați pe el, în așteptarea unor cuvinte care să o liniștească.

-Înteleg. Știa că trebuia să o facă fericită, dar cum putea face asta? Se depărtase mult de fiica ei, o vedea rar, și atunci când o vedea, o certa mai mult decât era necesar, doar din grijă maternă excesivă.

Doctorul tăcu. Doamna Zamfira înțelese că era vremea să plece.

-Vă mulțumesc.

-La revedere.

Ieși din cabinet. Se îndrepta spre sala pacienților. Lumea toată se învârtea cu dânsa. Ajunse. Pășii cu alte picioare pară într-o cameră mare, cu zeci de paturi. În capăt, la fereastră, era patul Paulei. Aceasta era într-un somn adânc. Pășea spre patul ei. Vedea atâția bolnavi. Iată, și fiica ei era acum într-o situație asemănătoare. Văzu aparatele la care era conectată Paula și o podidi plânsul. Se așeză la capătul patului și o privea cu ochii în lacrimi. Paula zâmbea în somn. ”Draga mami” zise ea, cu vocea mutilată de suferință. ”Ce pot să îți fac? Știu prin ce chinuri treci, dar știu că nu am ce să-ți zic să te pot face să uiți. Asta cere ani, cere voință și tărie de caracter. De ce nu mi-ai moștenit caracterul oare, copila mea mică și plâpândă? Dacă dispari, cui mă lași mie?”. Plângea de-a dreptul cutremurător. Scoase din geantă o batistă și o ținea la gură. Lacrimile amare i se prelingeau pe obraji, întinzându-i machiajul. Din spate, o mână îi bătui umărul.

-Lăsați-o să se odihnească. Puteți veni și mâine... zise o asistentă tânără cu chip de înger.

Doamna Zamfira ajunsese acasă. Dar drumul fu unul de proporții cosmice. Nu-și aducea aminte cum a ajuns acasă. În hol, Natasha dormea într-un adidas al Paulei. Aruncă geanta și intră în bucătărie. Era atât de liniște fără ea... atât de calm... atât de trist. Scoase din noptieră o sticlă de Jim Bean și stătea la fereastră, privind nu fericirea și voiciunea de afară cauzată de primăvară, ci se vedea în oglinda ferestrei, cu chipul preschimbat de atâta plâns, cu paharul cu lichid de un galben plăpând în mână, cu ochii care fulgerau de o gândire intensă. Oftă adânc. Atât de adânc, că ți se rupea sufletul. Puse paharul pe o măsută de lângă fereastră și se întinse în pat. Dar nu putu adormi... era cotropită de gânduri negre...

Capitolul 15

Din notițele doctorului Matei Popovici

Cazul curent îmi captează din ce în ce mai tare atenția. E ceva ce n-am mai întâlnit la ceilalți pacienți. Pentru prima dată, mă văd incapabil să dau un diagnostic într-o săptămână încheiată de ședințe de terapie. Asta, pentru portofoliul meu, e grav! Stau și mă uit la băiatul ăsta care nici nu știe ce-i aia major. Să fi săvârșit el o crimă așa de odioasă cu bună-știință?

Îl ascult ore întregi cum deapănă povești din trecutul apropiat. Nu-l întrerup, pentru că aș putea afla până la urmă ceva care să mă ajute să fac legătura. Aștept nerăbdător orice semn, orice detaliu minor. Sunt în pragul disperării. Mai tare de atât nu mă pot apropia de el. Simte orice fel de tactică psihologică, orice strategie de apropiere mai puternică și tace imediat chitic. Într-o astfel de situație, ziua de terapie e pierdută. Am pățit asta o dată. L-am lăsat, ca de fiecare dată, să-mi povestească ce vrea el. Nu am încă certitudinea că ceea ce îmi povestește e în ordine cronologică sau nu, dar îl ascult captivat, uneori mă și pun în situația lui. Nu a trăit o viață ușoară: asta e sigur! Și cum povestea el, l-am întrerupt, punându-i o întrebare de baraj, cu scopul de a-l încurca. De regulă, când întrerupi șirul gândurilor cuiva care povestește ceva, devine crispat și îți răspunde sincer la întrebarea pusă. El însă, parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a ridicat în picioare și mi-a zis : “Vreau să plec. Nu așa ne-a fost vorba!”.

Uneori mă pune să povestesc din viața mea. Fac asta, pentru a înlătura orice suspiciune a lui că este în terapie. Pare să nu conștientizeze că aceste destăinuri ale lui sunt aproape mărturii. Sunt momente când afișează un zâmbet pervers, de parcă ar ști că fiecare replică a lui e înregistrată de un reportofon ascuns, și atunci am impresia că toată munca mea e în van, că face totul înadins, că inventează poveștile. Dar nu inventează. Verific mereu, după o zi de lucru, jurnalul dat de Meteanu și constat similitudini cu datele oferite de el. Prea puține, însă. Dar sunt, și asta mă liniștește, până la următoarea “sesiune de comunicări”.

Am impresia că la fiecare vizită pe care mi-o face, adus în cămașă de forță de cei doi asistenți, el își făurește alt caracter, altă personalitate. Astăzi e sangvinic, mâine e coleric, poimâine e flegmatic, și așa mai departe. Astăzi nici nu mai știu ce a fost. Am pierdut numărătoarea... Îmi povestește mereu cu exactitate de unde a rămas cu firul poveștii data trecută. Mă uimește memoria lui. Nici nu e nevoie să-i zic să facă ceva. Intră, se așează calm pe pat, și începe, de unde a rămas, povestea sa. Sper totuși că voi afla în curând finalul poveștii, căci uneori mă plictisesc. Alteori, sunt captivat de ceea ce spune, dar datele care mă captivează sunt irelevante pentru caz. Încă nu pot stabili cu exactitate nici un fel de prezumție cu privire la vreo potențială boală psihică, care dealtfel ar reprezenta pe undeva scăparea lui (de ani grei de pușcărie), dar și condamnarea lui la o boală grea (orice boală psihică e grea, poate mai grea ca o detenție la închisoare). Oscilez mereu între stres post-traumatic, între psihoză, uneori chiar tind să cred că are schizofrenie, după felul cum se clatină și vorbește singur, sau după cum privește într-un punct fix pentru o perioadă lungă de timp, ca și când ceva ar fi acolo.

Astăzi i-am făcut o radiografie a lobului temporal și a celui occipital. Nu se observă nici o tumoră, nimic. Nici nu știu dacă mă așteptam la ceva, dar trebuiau făcute și aceste teste: nu știi de unde sare iepurele. Zilele trec și măcar de-aș ști că numai cazul lui l-aș avea de rezolvat, Dumnezeu mi-e martor că l-aș rezolva. Dar am multe lucruri pe cap, nu doar pe el. Am o responsabilitate imensă pe umeri. Duc Sfânta Theresa spre glorie, ajutând bolnavi, făcând cercetări în domeniul psihologiei. Patologia crimei cazului de față, este în continuare pentru mine neclară. Încă nu l-am auzit vorbind foarte mult despre victimă. Aproape deloc. Pe alocui, răzleț, câteva detalii. Prea puține ca să pot trage concluzia mult așteptată...

Uneori îl privesc, trecând pe lângă camera lui. Îl văd privind pe fereastră, distrat, dând frenetic din cap într-un ritm neregulat. Mănâncă mult. Al naibii de mult. Mă și miră această poftă de mâncare. Mă liniștesc în zilele în care e blând ca un mieluşel. Zic asta pentru că sunt zile când e agitat, ochii îi sunt roșii de nesomn și vocea răgușită, nervoasă.

Timpul se scurge în defavoarea mea. Nu fac față. Sunt nevoit să gândesc cazul său noaptea târziu. Atunci mai am timp și pentru el. Restul zilei sunt preocupat de alte probleme, la fel de grave, tot la ordinea zilei. Gândesc că totuși, dacă era întreg la minte, nu ar fi făcut ce a făcut. Dar cum aş putea să dovedesc asta? CUM? Mă lupt cu morile de vânt... Însă de ce să fiu pesimist? Optimismul e arma mea, cunoștința e vârful de lance: La război doctore Popovici!

Capitolul 16

De ce nu pot uita?

Străzile Bucureștiului începură să-mi devină antipatice după doar o oră de colindat prin ele. Cișmigiul, atât de promovat de atâția și atâția autori, era oribil. Totală dezamăgire. M-am decis să opresc la o terasă, să mănânc ceva și să mă întorc la hotel. Seara ce urma era promițătoare. Chiar voiam să câștigăm, să arăt că sunt cel mai bun. Am tras la Bella. Un local liniștit, așezat, cu lume care își vede de treaba ei. Muzica orientală care suna lent, armonios în boxe te prezenta sentimentului de visare, de reverie italiană. M-am așezat umil. Simpla mea deschidere de gură în fața chelnerului a înștiințat întreaga populație din micuțul restaurant de origine mea moldoveană. (Să-i ia naiba cu accentul lor de bucureșteni cu tot!)

-Așa..., făcu distant chelnerul, notând distant comanda mea. Ceva de baut?

-Un Borris. Mulțumesc

Flăcăul se depărtă de masa mea și dispăru. Gândurile mele nu știu dacă erau în vreun loc precis. Pur și simplu gândeam pierdut, spre nicăieri. Sau poate spre Bianca? Nu! Categorie nu! Pe stradă, vedeam lumea trecând prin fața mea, oameni îmbulzindu-se în stația de autobuz să intre primii în mijlocul de transport, femei și bărbați izbindu-se involuntar pe strada aglomerată, câini

rătăciți sau fugăriți de hingheri, pe Bianca... ”PE BIANCA?”. Ce caută ea în... Nu, era absurd, mi s-a părut. Ce să caute Bianca în București? Nu, era doar o simplă reverie de-a mea. Până să mă dezmeticesc bine, chelnerul înalt și sfrijit care îmi luă comanda îmi aduse o pizza a cărei miros îmi violă nărilor într-un mod mistic. Am început să înfulec ca un sălbatic din mâncarea din fața mea, dar la un moment dat m-am oprit. O grimasă de durere apărui pe fața mea. Am scuipat în farfurie nervos măslina pe care o mușcasem înfometat. Simțeam că o să-mi cadă dantura. Chelnerul, cu un efect întârziat, îmi aduse și Borrisul. L-am dat pe gât dintr-o înghițitură. Eram moldovean. Mă respectam. Am lăsat banii cuveniți pe masă și am re-ieșit în haosul capitalei. M-am suit într-un taxi:”La hotel Continental vă rog!”. ”Sunteți moldovean... așa-i?”. Am rămas mut la întrebarea lui. Enervanți bucureștenii ăștia...

Hotelul mare, impunător, se vedea din depărtare. Am coborât din taxi, și încă din parcare un hamal se oferă să-mi care bagajele în hotel. ”Ai grijă de ele!” am zis stângaci. Recepționera, tânără și drăguță, mă anunță ca restul echipei mă așteaptă la etajul treisprezece, camera 198. Am luat liftul. Un alt hamal, îmbrăcat ca de sărbătoare, apăsă butonul pentru etajul treisprezece și ascensorul începu să sfideze gravitația. Liftul urca, dar eu rămăsesem undeva la parter, la subsol, cu mintea:”De ce am văzut-o pe Bianca din restaurant. Nu avea cum să fie ea... NU! Clar nu!”. Ușile culisară în lateral până să mai continui ipotezele mele fantastice. Am pășit pe holul etajului. Florile din lateralul covorului persan roșu erau superbe. Imitații ale celor mai celebre tablouri din lume stăteau agățate în perete. ”Camera 192... 193... 194... Ah! 198!”. Hamalul, în spatele meu, gâfâia din cauza greutateii bagajelor. Avea chipiul tras de pe frunze, undeva pe vârful capului, și sudori de transpirație îi mângâiau obraji.

De cum am pășit în camera spațioasă (uimitor de spațioasă), toți strigară spre mine:”AI ÎNTARZIAT! ! ”. Mi-am cerut scuze, am lăsat un bacșiș hamalului și am început să scot haine din valiză. Din valize! . Toți începură să-și revadă de treabă. Unii aveau scenariul cu replici în față, încercând să-și repete în minte ce aveau de spus pe scenă, peste câteva ore. Eu nu avusem emoții până atunci, dar acum, aveam. Știam remediul perfect: Paula. Să o sun. Am scos telefonul și m-am cufundat într-un șezlong din balconul camerei 198. Orașul se vedea ca un gigant care amenința orice formă de manifestare împotriva lui. Telefonul țârâi odată, de două

ori, de zece ori, Paula nu răspundea. Deodată, o voce bătrână, lipsită de chef, somnoroasă îmi răspunse:

-Da!

-Bună... ziua!, am zis încurcat.

-Cine-i?

-Alo... Paula... tu ești?

-Paula nu este. Sunt mama ei.

-Săru' mâna doamna Zamfira. Adi sunt. Paula nu este?

-E la spital Adi... a făcut atac cerebral.

Am rămas prost în telefon. Un șoc imens îmi pocni moalele capului. Telefonul începu să-mi tremure în mână, iar vocea mi se subțiasse, tremurând:

-Acum e... bine?

-Da. E la Urgențe. O țin sub strânsă observație o săptămână. Nici pe mine nu prea mă lasă să o vizitez...

-Nu-i nimic. Eu vin mâine dupămiază în Iași. Din gară iau o mașină și vin la dumneavoastră. Și mergem la spital. Nu are cum să nu ne primească. Fac scandal.

Vocea doamnei Zamfira se înmuie.

-Dragu' mamei... să fie cum zici tu...

Nu-mi amintesc să o fi auzit vreodată pe mama Paulei așa de tristă. Părea schimbată, îngrijorată., pierdută în gânduri.

-Paula știe ce a pățit?

-NU!, țipă ea. Să nu cumva să îi spui. O să-i zicem că a avut o cădere psihică de la oboseală. Nu are voie să facă un al doilea atac cerebral. Va muri Adi... va muri.

Femeia începu să plângă amar în telefon, încât mi se rupea inima. Am încercat să o calmez:

-Stați liniștită tanti Zamfira, o să stau lângă ea, va fi bine. O să vedeți.

-Să te ajute Dumnezeu zevzecule!

Am răs amândoi în telefon. De treaba mama Paulei. Începusem să o cunosc cu adevărat abia acum. Ciudat cum necazurile unesc oameni.

-Bine doamna Zamfira, eu trebuie să plec, am concursul deseară. Să vă uitați la televizor.

-Așa am să fac Adi dragă. Mult succes.

-La revedere.

Conversația se încheiase. Cine ar fi crezut că, sunând o persoană dragă, vei ajunge să vorbești cu mama acesteia, și pe deasupra, să-ți și placă? Am rămas pe acel șezlong ore întregi, până înainte de plecarea spre teatru. Luminile încet încet începură să aducă sânge în obrăjorii micului Paris. M-am îmbrăcat într-un frac elegant (Parcă eram maimuțoi) și am mers cu toții la teatru. Acolo, puhoi de lume. Televiziune, interviuri, presă, actori, tot ce doreai, acolo găseai. M-am pierdut de echipa mea. Na! M-am strecurat prin mulțime. Un reporter a vrut să mă opreasă. Mă confundase cu un parlamentar. Ce mândru eram. Am râs amândoi și am pornit mai departe. În culise, toată lumea era deja schimbată. ”Dumnezeule, cât de mult am lipsit?”. Toți mă priveau cu priviri de mustrare. Am tras pe mine hainele jechoase de Paraschiv Moromete și m-am așezat pe scaun, la machiat. O femeie de vreo patruzeci de ani începu să mă fardeze, să dea cu fel de fel de creme pe față. Când m-am uitat în oglindă, am crezut că trebuie să-mi dau o palmă să mă trezesc din coșmar. Parcă eram un boschetar. Adică, femeia chiar reușise să mă introducă în rol. Priveam în oglindă, și, concentrat cum eram pe realizarea femeii, o văsussem în culise din nou pe Bianca. Am scuturat atât de violent capul, încât îmi căzuse și pălăria din cap. M-am întors să văd cu ochii mei. ”Nu, iar mi s-a părut”. Era de-a dreptul ridicol. Era a doua oară pe ziua de azi. Începeam să mă enervez...

Un bărbat tânăr, cu mimică ștearsă, intră numai cu gâtul în culise și ne anunță: ”Aveți 5 minute!”. Toți am căpătat o figură de ceară spălăcită. În cinci minute, avea să arătăm de ce suntem în stare.

”Și acum, în aplauzele voastre, echipa de la Iași, condusă de doamna bibliotecară Emilia Crăcană, de la liceul Dimitrie Cantemir, va interpreta o piesă de teatru bazată pe opera marelui clasic Marin Preda: Moromeții”.

Aplauzele veneau în rafale. Am pășit pe scenă cu toții. Fetele au aranjat decorul. O liniște mormântală se așază în imensa arenă. ”Așadar, începem... Asta e pentru tine, Paula! .”

O furtună de aplauze umplu până la refuz sala Teatrului Național București. Fiecare ne primeam

diplomele. Locul întâi. Din toate părțile eram îmbrățișat de lume pe care nici n-o cunoșteam. Fericit, zâmbeam nătâng. Primisem chiar și flori. Înainte să pot să zic ceva, oamenii începură să se adune în jurul nostru. Presa, televiziunea, ne puneau întrebări. Nu aș putea să va reproduc exact ceea ce le-am răspuns, dar m-au enervat. În drumul spre ieșire, două ore mai târziu, mi se păruse că văd un chip atât de cunoscut în public. Bianca?”Iar? Nu... o iau razna” îmi ziceam. Aerul rece al nopții de martie îmi curăță plămânii de fumul de țigară din culisele teatrului. ”De ce n-o pot uita? Ce a avut ea mai special de nu mi-o puteam scoate din minte?”. Gândurile acestea mă chinuiau. Dar vânticelul domol de noapte, precum și pustietatea de pe străzi m-a readus la realitate la timp, să nu cumva să ma deprim. Am mers direct la gară, împopoțonați care mai de care în costum, cu un braț de flori și cu celebritatea în frunte. Aveam, după liceu, un post asigurat cu toții la Teatrul Național, ca actori. Era o realizare. O realizare de care nu aveam habar că n-o să pot profita niciodată...

Capitolul 17

Bine ați venit între cei vii!

Când deschise ochii, Paula simți o durere îngrozitoare de cap. Lumina albă a neonului din camera de Reanimare o zgâria pe creier. Îi închise la loc. Se simțea atât de singură, părăsită... Totuși, unde era? Deschise larg ochii și se ridică în fund speriată. Gâfâia înspăimântată, privind atâtea paturi cu bolnavi în ele. O mână puternică îi apăsă umărul și o trase înapoi în pat. Nu se obosi să se uite cine era. Închise ochii și încerca să lege în mintea ei ultimele amintiri. Vag, își amintea doar de faptul că se trezise dimineața și că privi calendarul din peretele camerei. Ceva nu se lega. Cum ajunsese la spital? Cine o trase mai devreme? Pe baza ultimei întrebări, decise să deschidă ochii buimăcită.

“Se acordă diplomă
elevului.....
. secțiunea teatru, 2008. Faza Națională. ”

Atât reuși să prindă. O dureau prea tare ochii. Însă, făcând câteva calcule, își dădu seama cine era persoana care o trase înapoi în pat: Era Adi. Iată, nu o uitase. Nu o uitase pentru ce? Din nou întrebarea capcană: unde se

afla mai exact? Bănuia că într-un spital. Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Deschise larg ochii, cu un efort de a rezista durerii, și-i văzu pe Adi și pe Sabrina, la câte un capăt de pat.

-Neața urâto!, zise cu un zâmbet larg pe buze Sabrina.

Paula dori să răspundă, dar își simți buzele cusute. Nu reși decât să scoată un murmur antipatic. Întoarse privirea spre Adi:

-Bine ați venit între cei vii, domnișoară!, zise acesta pe un ton serios, încât Paula nu se putu abține să nu bufnească într-un râs isteric, alături de Sabrina. El nu râdea. Schiță doar un zâmbet în colțul gurii, și continuă nestingherit fraza:

-Ți-am adus niste ciocolată, și niște portocale... și...

Paula îl întrerupse:

-De ce sunt la spital? Ce-am pățit?

Cei doi vizitatori se priviră întrebător, și Sabrina luă cuvântul:

-Nu ții minte?

-Nu prea... zise Paula scărpinându-se stângaci în vârful capului.

-Ai avut o cădere nervoasă. Doctorii spun că de la stres. Dar vei fi bine, stai tu liniștită.

Paula răsuflă liniștită. Simțise din privirile prietenilor ei o briză de minciună, dar nu-i putea acuza doar pe baza unor presimțiri.

-Mama știe?

-A venit zi de zi, tu dormeai..., adăugă Adi la foc automat, nelăsând-o practic pe Paula să termine întrebarea.

Bolnava îi îmbrățișă. Simțea că acești doi prieteni, dintre toți pe care îi cunoaște, îi poate numi întradevăr prieteni. Se lasă pe spate, rezemată de bara metalică a patului care scârțâia oribil. Un horcăit se auzi strident din capătul celălalt de cameră. Își privi prietenii cu o afecțiune deosebită. În special pe Adi:

-De când sunt aici?

-De o zi și o noapte.

-Și mai am de stat?

-Cel puțin două zile, răspunse o asistentă care lua pulsul unui bolnav de la un pat alăturat, auzind fugitiv întrebarea (era și greu tare să auzi conversația celor trei având în vedere liniștea din sală.)

-Adi da tu când ai venit de la spectacol?

-Am plecat cu primul tren aseară, și de la gară am venit direct aici. Uite și rucsacul...

“Băiatul ăsta chiar ține la mine” își zise. Ceva în mintea ei totuși nu se lega. Din cauza stresului a clacat? Era la Reanimare totuși, deci era grav. Cum? Ciudat, dar simțea că știa de ce a clacat. Alex continua să-i terorizeze visele și gândurile. Sabrina, văzând ca prietena ei cade pe gânduri, începu să cânte nestingherită, ingnorând sforăiturile altor bolnavi din paturile alăturate

“Nu știi cum, să vă spun, dar mi-e rău dor de maaaree.

Ard, și mă sting, dacă nu plec aaacuum.”

Adi, adorând melodia, continuă în duet:

-Alo, televiziunea, liniște!, urlă un bătrân din patul de vis a vis. Paula chicoti sub nas iar cei doi cântăreți se făcură mici-mici. Chiar în acel moment, telefonul lui Adi sună. Acesta privi display-ul și bombăni o înjurătură fină. Se ridică și se depărtă, ieșind din cameră. Paula putu doar să prindă un “Ce vrei?”, al lui Adi. Rămase singură cu Sabrina.

-Pe la școală... nimic nou?

-Ești beată? Ai leșinat sâmbătă dimineață, azi e duminică dimineață. De unde școală? Ca-ching!

-Pff... ai dreptate. Abia aștept să merg acasă. Crede-mă pe cuvânt că...

-Marți dăm testare pentru Leonardo. Poate poate luăm amândouă și plecăm în Spania. Ei? Ce zici?

-Ar fi o treabă...

-Până atunci, ne uităm ca obsedatele la telenovele. Este?

-Bineînțeles. Zâmbetul Paulei, deși nu funcționa la capacitate maximă, îi reaminti ce înseamnă să râzi din orice, să fii vesel și fără griji.

-Ionuț ce mai face?

Nu-i venea să creadă că a pus întrebarea asta. Subconștientul? Dacă s-a despărțit de el la timp, de ce era curioasă? Dar răspunsul Sabinei chiar nu-l aștepta. O lovi ca o directă în piept.

-S-a combinat cu Valeria.

Sabrina văzu chipul așternut pe figura Paulei. Știa că Paula avea nevoie de liniște sufletească, și uite că iar o dăduse în bară. Unde naiba era Adi? El se descurca în situații din astea? „Vorbește la telefon handicapatul!” își zise. Paula puse bărbia în piept și oftă adânc. În exact aceeași clipă, o asistentă veni și o anunță pe Sabrina că e timpul să plece, pentru ca bolnava să se odihnească. Sabrina o salută fugitiv și plecă cu o mare piatră pe inimă. ”Nu trebuia să zic asta. La naiba!”.

Ușa după Sabrina se închise monoton. Pentru Paula, totul devenise de o culoare pală, de nerecunoscut. Nu înțelegea de ce se bosumflase, dar știa că nu îi convenea ca o colegă de clasă, mai urâtă și mai proastă, să-i fie înlocuitoare. Se simțea din nou ca în cazul lui Alex. Asta era! Asta o deprima. Era mereu substituită de ceva mai prost, în loc de ceva mai bun, așa cum era firească. De fapt ea observa că Ionuț îi făcea mereu ochi dulci Valeriei, dar era ceva prea nesemnificativ și pueril ca să bage în seamă. Ușa Reanimării se redeschise. Câteva priviri nervoase îl priviră pe Adi cum venea furtunos spre patul ei. Asistentă se burzului și i se puse înaintea: ”S-au terminat vizitele pe ziua de azi. Vă rog să plecați”. ”Sigur că plec. Numai o secundă... ”. Cu o mână o îndepărtă pe asistentă în lateral, ca pe o ușă de tren, și înaintă spre țintă. O văzu pe Paula stând pierdută, resemnată. Parcă știa că intrase. Nici nu-l privi. Acesta luă ghiozdanul pe un umăr, puse cutia cu budincă mai aproape de noptieră, să poată ajunge la ea mai ușor. Se apropie de chipul ei. Respirația lui caldă îi dădu fiori de nedescris. Simți pulsul accelerând și îi fu imposibil să-l ignore și să continue cu șirul gândurilor în care era ancorată. Îl privi. Ochii lui câprui păreau că ascund toate tainele Pământului. Ducea forță supraomenești să nu se lase impresionată de figura lui de cățeluș drăgălaș.

-Să te faci bine Paula!

Simți un nod mare în gât. Adi o sărută pe obraz, prelung, ca și când ar fi avut o gaură acolo prin care îi

sorbea întreg sufletul. Se întoarse pe călcâie și începu să pășească greoi, măsurat, spre ieșire. Ar fi vrut să-l strige, să mai stea, o înduioșă nespus de mult gestul lui. Dar nu avu forță. Cineva îi înoda limba și nu reuși decât să închidă ochii și să suspine. Ușa pe care ieși Adi părea ușă izbăvirii. Nu! Își propusese clar ca nu se va îndrăgosti de Adi. Dealtfel avea credințe nestăvilite că nici Adi nu voia să se îndrăgostească de ea, judecând după trăirile și suferințele cauzate de relația anterioară, pe care i-o povestise pe net cu detalii incredibil de minuțioase. Își strânse părul și se gândea acum la ce avea să facă atâta amar de vreme în pat. Ea nu suporta să stea pe loc nici măcar două minute. Se uită în jur. ”Ei cum?” zise râzând în ea. ”Budincă! ! ”. Luă hapsână caserola și o ținea în brațe. Simțea că fiecare lingură luată o vindeca, o teleporta spre un tărâm unde grijile nu mai existau. „Grijulii tare prietenii mei...” gândi ea. În budincă însă, simți la un moment dat că dă peste ceva tare. Un... medalion? Da! Deschise nerăbdătoare să vadă incipiența

„Să nu uiți că noi vom fi mereu alături de tine.

Adi și Sabrina”

Paula rămase șocată. Întradevăr, ceea ce simțea acum pentru prietenii ei era un sentiment cu care nu era prea familiară. Se simțea ocrotită, iubită. Cel puțin pentru o zi, imaginea lui Alex și imaginea lui Ionuț se disipară ca un nor mare de fum în vânt. Ținea în mână medalionul și-l ținea strâns, ca și când cineva dorea să i-l fure. O lacrimă de bucurie i se prelinse din ochiul stâng. Afară, doi porumbei băteau cu ciocul în geam. Îi privi și zâmbi larg. Își dorea și ea să fie o pasăre, să zboare departe, cât mai departe, să uite de toate necazurile și să fie liberă: să zboare unde vrea, să facă, în definitiv, ce vrea; să fie ușoară în bătaile vântului, să fie privită de oameni cu ciudă că ea poate zbura și ei nu. Adormi cu medalionul în mână, și deși era cufundată în vise profunde, strânsoarea medalionului era la fel de tare: mâna care ținea medalionul rămăsese trează...

Capitolul 18

Te-am iubit, prostule!

Alex ieși de la școală cu o durere imensă de cap. Reușise performanța de a lua două note proaste în

aceeași zi. Oricum nu-l interesa prea mult. Ilona îi tăie calea, în drumul său spre curtea școlii și-l sărută prelung. O privea cu ochi compătimitori. Știa că era iubit. Dar... . Dar ce? Nu era suficient. Dorea înapoi la Paula, nutrea să fie din nou alintat de vocea ei, de gesturile ei, de glumele ei. Nu se mai putea. Trebuia să fie mulțumit cu ce avea, cu ce alesese el la urma urmei. Alături de Ilona, avea să înceapă o nouă viață. Da! Era clar. Paula nu-l v

a mai primi înapoi. Dovadă că nu a mai vorbit cu ea de foarte mult timp. Nu mai știa nimic de dânsa. "A intrat în pământ... " îi zicea vocea minții în timp ce pășea, cu privirea în pământ, pe aleea înflorită și cu miros plăcut de salcâm primăvăratice al parcului Copou, de mână cu Ilona. Schimbau puține replici, dar i se părea că nici nu era nevoie. Se înțelegeau din priviri. Ilona țopăia într-un picior: era bine dispusă. Fredona o melodie vioaie, aducătoare de bună dispoziție. Cu toate astea, Alex ținea în continuare capul în pământ. Fata observă asta, și se mârșea în interior, fiindcă eforturile ei erau în van. Îi luă capul în mâinile-i calde:

-Ce ai iubire?

Alex ridică privirea înlăcrimată, dar își mască repede grimasa de durere sufletească.

-Nu mă simt prea bine. Mă ia cu frisoane...

-Ai răcit! Nerușinatule! îl alintă ea. Atunci, să mergem acasă!

Au urcat într-un autobuz care parcă îi ascultă rugile lui Alex și veni imediat ce ajunseră ei în stație. Privea pe geam, pierdut. Atâtea și atâtea locuri îi aminteau de ea. Ilona văzu starea de melancolie dar, credulă, o atribuiseră răcelii. Își puse căștile la urechi și se cufundă în gânduri simpliste, primăvăratice.

Geamul năclăit al autobuzului reflecta figura descompusă a băiatului. Se vedea în el, exact cum era în interior: murdar. Simțea că toată lumea care îl privea dădea dezaprobat din cap, văzând asemenea mizerie. O frână bruscă și o înjurătură a șoferului care se auzi până în spatele autovehiculului îl trezi din monotonia gândurilor liniare. "Am ajuns". S-a ridicat, a sărutat-o rece pe Ilona și a coborât. Ilona mai avea câteva stații de mers. Aceasta îl privi, și când ușile se închiseră în urma lui, simți un fior rece. "S-au închis oare și ușile între noi doi?"

Ajuns acasă, s-a instalat comod în fotoliu și a dat drumu la televizor. Ținea în mână o sticlă de bere la jumătate. Meciul de fotbal părea unul interesant. Nu era microbist, dar, în lipsă de altceva mai captivant la televizor, alesese derby-ul. Ușor ușor, afară începu să se întunece. În cameră se lăsă o perdea rece de fum înecăcios, negru. O ceață ciudată îi acoperi ochii concentrați. Verdele terenului de fotbal pe care îl vedea pe ecranul televizorului începu să se împrăstie bolnăvicios în cameră. Închise ochii și simțea cum părăsește lumea materială. Visa? Nu prea. Părea prea real.

Alex mergea acum cu pași lini pe o potecă îngustă. Afară era nădușeală, chiar simțea asta. Mergea așezat, calculat. Simțea un oarecare dezechilibru în timp ce tălpile sale exercitau presiune pe marmura potecii. Copaci, în stânga și în dreapta, ascundeau felinarele care luminau cu un galben pal seara. Pe bănci, vedea cupluri de îndrăgostiți ce-și șopteau vorbe dulci în ureche. Un vânt domol dirija crengile salciilor verzi, răcorite de briza serii. Simțea totuși că ceva nu e în regulă. Mersul său imaterial părea să nu atragă atenția nimănui. Se apropia capătul drumului, unde era un zid mare, imens, care acapara tot orizontul. Nu putea face altceva decât cale întoarsă. Privi atent zidul, pe care începeau să se contureze, cu litere de grafitti, dezvăluind, literă cu literă, un mesaj:

“Te-am iubit, prostule!”

Rămase șocat, și privea cum, secundă după secundă, desenul începea să prindă formă, detalii, chiar să se reliefeze în exteriorul zidului. Se întoarse zbuciumat. Alea pe care venise era cu totul schimbată. Se uită împrejur. Nu, asta era poteca pe care o urmărea hipnotizat, atras de forțe neștiute. Ce se întâmplase? Prin ce miracol se schimbase complet? Salciile erau acum fără flori, drumul era prăfuit. Era ca și când o nălucă trecu pe acolo și furase toată viața lucrurilor din jur, toată fericirea. Începu să pășească neîncrezător pe alee. Imaginile erau de-a dreptul sumbre, mortuare. Ceva îi spunea că era doar un vis, dar totul părea prea real ca, în momentul acela, să poată lua în considerare această ipoteză. Din spate, un urlat prelungit îi perforă timpanele. Țipătul înspăimântat, de o tonalitate ascuțită, îl făcu să-și pună mâinile la urechi și să cadă în genunchi, răpus de durere. Copacii începură să se onduiască, căpătând forme neregulate, tulpinile erau acum în formă de spirală, iar frunzele deveniseră cuțite însângerate, gata gata să se rupă de pe crengi și să

perforeze pământul, înfîpte cu coada în sus, înjunghiind țărâna lipsită de viață. Felinarele începură să pâlpâie, și lumina dată de ele se schimba cu fiecare secundă. Potecă începu să se îngusteze, iar cerul căpătase o culoare bolnăvicioasă, de un mov aprins. Alex stătea în genunchi, privind fără cuvinte metamorfoza înspăimântătoare. Stătea sprijinit în mâini. Țărâna începu atunci să-i miște sub palme, și un vant puternic împrăștie un nor imens de praf în aer, care îl orbiră, lăsându-l pierdut într-o lume apocaliptică. Speriat, o luă la fugă drept înainte, cu ochii abia deschiși. Vântul bătea din față și îi aducea în ochi milioane de particole de nisip, care îl făceau să geamă de durere. Pe pământ începură să apară, ca de nicăieri, gropi. Alex sărea peste ele, ca peste niște capcane, dar ori de câte ori sărea, se vedea mereu în același loc, ca și când ar fi alergat pe o bandă rulantă. Fulgere scrutau cerul și tunete înabușite se auzeau în departare. Un lac se vedeala mare distanță. I se părea imposibil să ajungă acolo. Se împiedică și căzu. Cu pumnul strângea acum, zgâriind pământul cu degetele cadaverice, zgura tăioasă. Simți în nări un miros ascuțit de amoniac. Ridică privirile și se văzu stând întins, în fața lacului pe care îl observă ceva mai devreme. Părea întins, imens. Gândea că poate duce spre infinit acel lac. Se apropie de oglinda gigantică și se privi. Avea o figură de nerecunoscut. O barbă de profet și un păr răscolit de vântul puternic. Un fulger răscoli orizontul purpuriu și se reflectă sumbru în apă. Începu furtuna. Milioane de cuie începură a ciurui suprafața lină a lacului. Se aplecă să atingă apa, împins de o gândire înconștientă. Apropia, de frică, doar un singur deget, cel arătător, de apă. La doi cenimetri de ea, o mână putrezită, de un alb spălăcit, ieși din lac și îl apucă de întreaga încheietură. Vru să țipe, dar își văzu fața reflectată în apă. Avea gura cusută cu o ață roșie. Mâna avea o forță nebănuită și, cu o mișcare bruscă, îl trase cu totul în apă. Simțea cum apa îi invadea nările, și, pe măsură ce trăgea aer în piept, simțea o durere apăsătoare în torace.

Închise ochii și când îi redeschise, se văzu pe o vreme la fel de mohorâtă, în fața unui gard cu mușchi pe el, aplecat înspre exterior, gata să cadă. Cerul era de un gri metalizat, iar vântul subțire împrăștia frunzele argintii în fața sa. Păși curajos pe poarta care scârțâi prelung, asemeni strigătului de mai devreme. Ușa părea că stă să se dărâme și ea. Consideră că era degeaba o bătaie în ușă. Casa era părăsită. Privi, înainte să intre, în jur. Cât vedea cu ochii, un lan de porumb imens. Ce căuta casa asta în asemenea pustietate? Intră, și ușa în urma lui se prefăcu într-un scrum înecăcios. Simți cum îl

năvăliră transpirațiile. Rafalele de vânt se întetiră și se auzeau în casă cu ecou. Fluieratul vântului se auzea prin grinzi și ferestrele tremurau sub forța acestuia. Podeaua scârțâia și pașii săi erau timizi, speriați. Niște scări dădeau spre etaj. Sus, în capul scărilor, stătea un copil, care-l privea fixat. Avea ochii albi, dar fără iris. Alex tresări neplăcut, și venele tâmpiei începură a pălpâi neregulat. Cu o voce groasă, acesta îl întrebă:

-Ce cauți aici?

-Nu știu..., răspunse speriat și sincer, așa cum nu fusese niciodată în viața lui.

-Nu știi unde îți este locul?

-Știam, cândva...

Copilul sări de la etaj, printre zăbrelele balustradei și se evaporă în cădere. O ușă din stânga sa se deschise, și pe ea păși fantomatic același copil, îmbrăcat într-un costum alb și cravată albastră, cu aceeași ochi albi de cadavru. Alex făcu câțiva pași în spate, speriat. Ieși fugind din casă și intră în lanul cu porumb. Fugea și își auzea propriul găfâit, dar nu și-l recunoștea. Lanul era de-a dreptul imens. Nu știa unde se îndrepta, dar fugea mâncând pământul. Vântul se întetă și Alex se opri pentru o clipă. Clipi. Într-o secundă, cât dură clipitul, întreg peisajul se schimbă. Cerul era acum negru, iar în vârf, porumbul galben copt fusese înlocuit de copii mici, pe care se prelingea sânge de un vișiniu închis. Chipul lui Alex rămase consternat. Un tunet bubui în depărtare, și fiecare copil începu să-i vorbească. Milioane de astfel de voci îi împânzire mintea, făcându-l să-și astupe din nou, urechile. Căzu la pământ, resemnat, neajutorat. Când vocile de neînțeles, parcă în altă limbă, se opriră, Alex își privi mâinile. Avea acum mâneci albe, și respira greu, având o nișă la gură. În mâna dreaptă ținea un bisturiu. O doctoriță, în stânga sa îi zise pe un ton grav:

-Trebuie secționat în lobul stâng. Acolo e tumoarea!

Alex rămase consternat și, ca și când ar fi știut ce avea de făcut, fixă scalpul victimei (un bătrân gras și gușat) cu o mână, și cu cealaltă începu să-i dezvelească încet, craniul. O altă asistentă luă o pielită scârboasă al cărei origini Alex n-o știa. Cu o bormașină, dădu șase găuri și apoi, un asistent tânăr, robust, secționă osul capului cu o freză de dimensiuni reduse. Alex vedea acum encefalul bătrânului tresărind la câteva secunde, cu firișoare de sânge prelingându-se pe cerșaful alb pe care stătea întins. Făcu ochii mari și era gata să vomite.

Scăpă bisturiul din mână și o luă la fugă, ieșind din sala de operații. Fugea pe holurile spitalului, și fiecare bolnav de pe culoar avea înfățișări demonice, descompuse, hâde. Fugea cât putea de repede, și la fiecare cotitură, se vedea, indiferent prin ce ușă pășea sau în ce direcție o lua, pe același hol inițial. Pătratele de pe podeaua de marmură, intercalate, alb cu negru, începură să joace înaintea lui, asemeni unei table de șah învârtită la nesfârșit. Tablourile de pe pereți începură și ele să tremure violent, și Alex se văzu îndreptându-se spre fereastră, împins spre sinucidere. Cu cât voia însă să se apropie de fereastră, culoarul se lungea, iar fuga sa era din ce în ce mai înverșunată. Se vedea, iată, în fața geamului, în sfârșit. Un frig pătrunzător îi izbi oasele și sticla se aburi încet. Pe ea, un deget invizibil începu să scrijească, cu un scris atât de cunoscut lui:

“Te-am iubit, prostule!”

Sări nervos prin geam, și simți tăieturile cum îi sfâșiau brațele, fața, trupul. Se trezi în fața ușii Paulei. Pași stângaci în casă, împins de o voință nemaîntâlnită de a o vedea pe ea. Apartamenul părea pustiu. Pisica ei, Natasha, zăcea spânzurată de cuierul din hol. Privea înspăimântat, și grăbi pasul spre celelalte camere. În sufragerie, doamna Zamfira zăcea îmbrăcată în negru, plângând înabușit. Se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi și cu părul vâlvoi sub baticul negru:

-Criminalule!

Simțea acum cum o mie de voci îi strigau în ureche “Criminalule!” și nu înțelegea de ce. Se duse spre baie, unica încăpere în care n-o căutase. Țipetele de jale ale doamnei Zamfira încă se auzeau din sufragerie: “Cui mă lași tu? Fata mea dragă?? De ce ai făcut asta??? Eu ce mă fac fără tine??”. Jalea femeii îl înjunghie pe Alex. Deschise ușa băii cu un tremur de nerecunoscut în încheietura mâinii. Paula zăcea într-o baltă de sânge, rezemată de marginea căzii. Avea încheieturile pline de sânge, și un cuțit de bucătărie stătea colorat în roșu, aruncat probabil nervos pe gresia pătată pe alocuri de sângele ei. Venele tăiate arătau odios! Alex se apropie speriat de ceea ce fusese cândva, Paula. Sângele i se uscă pe mâini și un miros cumplit de mort se împânzea în baie. Cu capul dat pe spate, și cu încheieturile spre cer, Paula zăcea lipsită de viață. Alex o luă în brațe, așteptând cel mai mic gest din partea ei. Însă era moartă. De ce totuși îl făcuse mama Paulei criminal? Paula se sinucise! Nu înțelegea. Plângea și o strângea extrem de tare în brate, încât hainele îi erau pătate de sânge din cap până în picioare.

Se ridică și dădu să plece. Mai privi o dată îngrozitoarea priveliște, baia în care, poate acum câteva ore, Paula își dădu viața. Privi gresia pătată, și, la o privire mai atentă, văzu, scrijelit pe gresie, un mesaj scris cu sânge:

“Te-am iubit, prostule!”

Alex se trezi cu sudori reci pe frunte. Sticla de bere o scăpase în somn din mână și păta covorul de alcool. Afară era deja noapte. La televizor, un film erotic îi propulsă în minte o repulsie de nedescris. Luă telecomanda și-l stinse. Se duse în balcon. Stelele primăverii pâlpâiau pe cer răzleț. Le privea și inima încă îi bătea neregulat. ”Ce coșmar, Dumnezeuule! . ”Își trecu mâna prin părul zburlit și trase perdeaua, să nu intre țăntări. Se băgă în pat, cu gândul la visul oribil. Să fi fost doar un vis? Uneori e bine să lași visele deoparte, căci ele rămân uneori, ceea ce sunt: doar niște vise... Se calmă cu acest gând și adormi buștean până a doua zi.

Capitolul 19

Cinci.

15. 03. 2008

Se pare că, întradevăr se schimbă totul acum, când intră alte persoane în ecuație, una pentru moment. Acum hotărârile mele imbecile or să aibă efecte și pentru altcineva; nu mai suntem doar noi, deși nici până acum nu am fost; doar că durea mai puțin să mă mint singură că o să fim bine, că o să depășim totul împreună. Și totuși am învățat să o fac atât de bine, să mă auto-aburesc într-un mod atât de nevinovat și credul, ca un copil care își spune că o să ajungă la cer dus de un balon roz și sare de pe bancă. Și hopa surpriza... distanța de la cer la pământ e prea mare, gravitația nu ne prea lasă loc de alegere, așa că rămânem cu fundulețul în praf, în speranța că o mamică binevoitoare, care o să miroase a zambile sau a crema de zahăr ars, o să ne ridice și o să ne șteargă lacrimile. Balonul a zburat; ce-ai să faci acum? Nu poți decât să-l privești, și eventual să îți dorești să se spargă pentru simplul fapt că nu a vrut să stea lângă tine.

Mi-am înghițit lacrimile. Sunt aproape sigură că asta intră la categoria progres. Cu toate astea, am o arsură bizară în gât, de-a lungul lui până la baza limbii și

până în stomac. Mă arzi cu absența, mă arzi cu o îmbrățișare, mă ard cu iluzii.

16. 03. 2008

M-am retras cu câteva lacrimi ca să nu apucăm să suferim amândoi; și simt că îl vreau înapoi. Încep să redescopăr iar defectele tale și mă gândesc la ochii lui. Am vrut să încep o viață nouă, dar mi-a fost frică. Aiurea total. (Aici nu se înțelege, zace o pată mare de cerneală...)

Adevărul e că îmi lipsesc ochisorii albaștri. Ar fi fost mult prea evident chiar și pentru tine că idila lui cu Valeria era departe de a se fi terminat. Dar Paula bineînțeles că a ignorat majoritatea semnalelor de alarmă, trandafirul oferit Valeriei în modul cel mai romantic cu putință și pauzele în care erau aglutinați prin conversațiile lumii lor, paradis început la Costinești și continuat în suflete, și care nu avea să își închidă porțile încă mult timp după. Și mă regăsesc tânjind ca o idioată și pe punctul de a-i da un sms să piardă o oră-două cu mine. Și fix când să o fac, Valeria își desprinde de pe afișierul clasei o poezie scrisă de mâna cu finalul « ce minune că ești, ce întâmplare că sunt »... nici mai mult nici mai puțin decât poezia preferată a mamei mele. Dar cine se uită la detalii? Și mă calmez. De tot. Alt motiv de resemnare. Goodbye blue eyes...

Un zgomot strident întrerupse șirul de gânduri adânci ale Paulei. "A venit mama acasă... ". A închis jurnalul și l-a băgat în sertar. Se simțea mai bine. Scrisa mai puțin în jurnal, dar dacă ar fi fost să scrie tot ceea ce gândea, i-ar fi trebuit zeci de foi zilnic. Se lasă pe spate pe scaun și prive afară. Vremea era superbă. Era oare și ea vindecată? Posibil. Se simțea excelent. Momentele de depresie mai existau, dar se răriseră. Asta pentru că petrecea foarte mult timp în compania prietenilor ei. Medalionul nu avea voie să lipsească de la gâtul ei. Ajunsese să-i prețuiască nespuse de mult pe Adi și pe Sabrina. Trase o otheadă pe mess. Niciunul intrat. Decise să plece afară, la o plimbare. O dădu cu piciorul într-o parte pe Natasha, care dormea în ușa, atât de adânc, încât nu schiță nici un gest prin somn când Paula o mută cu piciorul mai încolo, să poată deschide ușa. Trecu pe lângă sufragerie și o văzu pe mama ei concentrată la o telenovelă. « Hmm... acuși plec o săptămână în Spania. Abia aștept! ».

-Unde pleci domnișoară? Se poate să știu și eu?

-Până afară. E prea fain ca să stau în casă.

Doamna Zamfira făcu o figură neîncrezătoare, dar imediat își schimbă expresia feței, ca și când și-ar fi amintit de ceva. Afișa acum un zâmbet larg, care Paulei îi semăna mai mult a compătimire.

-Bine, du-te. Nu stai mult!

-Bineînțeles!

Se încălță și porni pe stradă. Aerul proaspăt îi invadă plămânii încă de la ieșirea din scara blocului. Doi câini se fugăreau, mușcându-se în joacă. Un singur nor alb, ca din vată de zahăr, păta cerul de un albastru sur. Fără să-și dea seama ce făcea, Paula se trezi în autobuzul care o ducea spre o persoană atât de apropiată sufletului ei : Adi. Coborî hipnotizată ultima treaptă sărind și pașii ei mici ridicară un norișor de praf în stația cartierului unde locuia el. Știa unde stătea. De atâtea ori venira cu grupul să vadă filme la el și de atâtea ori a râs și s-a distrat acolo. Cartierul era înflorit și verdele predomina întregul peisaj. Mașinile parcate uniform, asemeni unui pluton de armată care aștepta noi ordine, o făcu pe Paula să înceapă să fluiere o melodie veselă. Nu se mai sinchisea să se întrebe de ce e așa veselă, fiindcă asta însemna să se gândească de ce n-ar fi veselă, și asta însemna doar un singur lucru : depresia. Urcă scările până la etaj și sună la ușă. Pufni instantaneu în râs când îi văzu fața boțită de somn a lui Adi.

-Dormei?, întrebă cu un zâmbet larg pe față, încât Adi avu impresia că Paula își va atinge vârful urechilor cu colțurile gurii. Se frecă morocănos pe față și o privi cicălitor :

-Dormeam...

-Hai la o plimbare putoare mică!

Adi își mai frecă odată fața și ochii umflați de atâta somn :

-Intră...

Apartamentul lui Adi era neschimbat față de ultima oară când veni : asta la o primă vedere. Însă la o analiză mai atentă, tipic feminină, observă, pe lângă dezordinea tipică lui, și o umbră de optimism în felul cum arăta încăperea. Pe lângă faptul ca hainele lui erau peste tot în cameră, alături de cărți, caiete, farfurii cu mâncare neterminate și sandwich-uri pe jumătate mușcate și lăsate pe masă de două săptămâni, Adi avea, pentru prima oară de când veni la el, jaluzelele trase. Lumina albă, angelică, pătrundea în odaie și lumina atât

covorul crem, cât și firimiturile de pe el. Adi începu să se dezbrace, fără jenă, în fața Paulei. Își dădu jos bluza de pijama cu « Doamna și vagabondul » :

-Ei și? Cum te simți?

-Mai bine...

-Sigur?, o întrebă cu o figură de mamă grijulie, gata să facă crimă de medic de familie dacă odrasla nu s-a făcut bine după trei zile de tratament

-Da! HO! Nu mă vezi că-s bine? Mai bine hai schimbă-te odată că să ieșim că-i prea fain afară!

-Da, da' întoarce-te să mă schimb de pantaloni!

-Of... bine. Paula se întoarse. Pe perete, observă ceva ce nu văzu până acum, sau poate că nu-i dădu destulă importanță. Era un tablou, care înfățișa un băiețel mic, strângând strâns la piept un bătrân cu o cămașă în carouri, pe o prispă, undeva la țară. Adi, terminând cu schimbatul, se apropie în spatele ei. Priveau amândoi acum tabloul :

-Bunicul meu..., zise el în cele din urmă

-Cel despre care mi-ai povestit? Medaliat în război și...

-Da. El.

Adi oftă prelung și lăsă figura în pământ. Paula observă asta și schimbă repede subiectul :

-Auite-l cum s-a îmbrăcat. Pe stradă, să știi că nu te cunosc! Nu ești cu mine!

-Bine, nu sunt cu tine!, zise acesta râzând cu lacrimi.

Pășeau amândoi pe stradă, fiecare cufundat în gândurile sale. Cetățuia, ca un colos, se vedea din depărtare. Dintr-o simplă privire, cei doi se deciseră să urce și să privească de sus gigantul oraș. Aerul proaspăt le înveselea mințile, și glumele dintre cei doi nu conteneau. Râsul Paulei cutremura drumul pustiu, și, la intervale scurte, o rafală de vânt le aducea noi provizii de bună-dispoziție prin mirosul superb al florilor de primăvară. Paula se simțea ocrotită și, în sfârșit, fericită. Constata că, iată, era suficient un simplu amic pentru a se simți bine. Putea deci și fără iubit. Avea destul de multe îndoieli cu privire la această ipoteză, dar pentru moment, Adi făcea imposibilă orice fel de posomorâre. Simțea că îi putea citi gândurile. Grămada de lucruri ce

le aveau în comun îl ajuta pe băiat să-i mențină și să-i capteze mereu atenția. Era destul de ciudat pentru Paula toată această relație începută practic din nimic : o prietenie atât de profundă, care a căpătat rădăcini miraculos de repede și de frumos. Sentimentul de atașament însă nu o mai înspăimânta acum. Știa că are alături un prieten de nedespărțit. Sau cel puțin, așa credea. Dar nu voia să pornească cu prejudecăți despre Adi. Deși primul impuls al oricărei fete este de a privi într-un mod negativ băiatul, de această dată Paula făcu o excepție. Ceva în privirile vii și pline de speranță ale lui o făceau să creadă că Adi nu poate face rău nimănui : mai ales după cât rău suferise și el, la rândul lui. Îi știa drama. Deși era conștientă că proporțiile suferințelor lui erau mult mai mici față de ce pățise ea, știa că și el era foarte sensibil și suferea la fel de mult.

Ajunși sus, s-au așezat confortabil pe o bară rece, pe alocuri ruginită. Priveau orașul, care, încet, începu să-și aprindă bigudiurile de seară. Cei doi discutau lucruri mărunte, și Paula nu regreta nici o clipă că luase decizia de a ieși în acea zi cu el. O stea, în depărtare, începu să pâlpie : se lăsă cu totul beznă, dar sufletele celor doi erau luminate unul de celălalt. Paula își lăsă capul pe umărul lui și fixase cu privirile steaua apărută.

-Coboară-n jos, Luceafăr blând! zise ea teatral

Adi observă talentul actoricesc al fetei și decise să-l folosească și el pe-al lui :

-A fost odată ca-n povești... a fost ca niciodată...

-Din rude mari împărătești, o preafumoasă fată! continuă Paula, gesticulând ca și când ea ar fi fost fata. Văzând asta, Adi decise să continue cu o ironie strașnică :

Ș
i

e
r
a

u
n
a

l
a

p
ă
r
i
n
ț
i
,

§

i

n
e
a
g
r
ă

c
a

p
ă
m
â
n
t
u
l
,

C

u
-
o

c
ă
r
ă
m
i
d
ă

î
n

c
h
i
l
o
ț
i

Ca să n-o sufle vântul!

Paula nu-și putea aminti când mai râse cu asemenea poftă. Râdea fără oprire, uneori gâfâind, rămasă neputincioasă fără aer. Cei doi coborau acum dealul, fiecare cu un suflet mai pur, mai relaxat, mai eliberat.

-Doamne, cât am mai râs... tu nu ești sănătos!

-Adevărat grăiești, prea-scurpă fată de împărat!

Cei doi reîncepură să râdă atât de tare, încât ecoul chicotelor se propaga în întreaga pădure, sfidător. Cartierul lui Adi era la fel de superb noaptea. Paula avea impresia că pășește în Eden. Imaginea însă fu stricată imediat în clipa următoare când văzu un câine urinând pe un copac, la marginea trotuarului. Adi o conduse până în stația de autobuz și așteptă cu dânsa, venirea lui. Nu dură mult și acesta se întrezărea din depărtare.

-Ei, asta a fost! Multumesc mult Adi, chiar m-am distrat...

-Și noi, comitetul organizatoric, tindem să vă mulțumim că ne-ați trezit din visele noastre frumoase...

-Hehe, ce talentată sunt. Bine Adi, eu... (ezită fără să-și dea seama și arăta spre autobuz ca și când n-ar fi știut cum se cheamă)

-Autobuz...

-Exact. Mai vorbim, ok?

-Evident!

Paula îl sărută firav pe obraz, și fugi sprintenă spre mijlocul de transport în comun. În timp ce autobuzul se depărta, Adi rămase consternat în mijlocul stației, de unul singur, cu o mână mângâind locul unde Paula îl pupase. Se întoarse ca electrocutat și merse spre casă cu picioarele și mintea altcuiva.

Paula se ținea strâns de bara autobuzului care făcea curbe bruște și frâna violent, deși traficul în acea seară

era complet liber. În mintea ei, unele chestii începeau să se lege : altele se încurcau mai tare decât erau până la acel punct. Un nod în suflet i se puse, dar nu-i putea găsi pricina, pentru prima oară în viață, era năucită. Nu șita ce să facă. I se

părea ca fericirea, în forma liberă, sub care se găsește ea în natură, neprelucrată sintetic, nu îi este destinată ei, se simțea alergică la fericire. Intră în casă și suportă cu brio ocările mamei sale care o certa că a întârziat atât de mult Păși în camera ei și stătea acum în pat, cu Natasha în brațe. O mângâia lin, cu gândurile nicăieri, privind fix covorul. Sertarul în care își ținea jurnalul era parcă întredeschis, diferit oricum față de cum îl închisese ea. « Hm... ciudat... » își zise, și, cu un deget obosit, întins la maxim, împinse sertarul și-l închise de tot. (Deși își amintise că îl închise bine). Adormi repede, cu lumina aprinsă, în hainele cu care fusese în oraș, și adormi așa cum nu o mai făcuse de foarte mult timp : cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 20

Revedere...

Căldura începu să se simtă din ce în ce mai tare. Se anunța o vară toridă. M-am trezit dimineață cu zâmbetul pe buze, dar fără să-mi pot aminti ce am visat, în ciuda încordărilor mele cerebrale. E drept, ultimele zile au fost extrem de obositoare, și nu prea am avut când să ma odihnesc ca lumea. Asta ca să nu mai punem la socoteală faptul că am fost îngrijorat până peste cap pentru Paula. Atunci însă, mai mult ca niciodată. Mă simțeam și vinovat pe undeva, jurând doamnei Zamfira să nu dezvălui niciodată Paulei de ce a leșinat ea în baie, pierzându-și cunoștința și foarte aproape să-și piardă și viața. Mă rodea conștiința să-i spun, dar ori de câte ori îi vedeam chipul sur, lin, vesel, nu mă lăsa inima să o deprim în vreun fel. Îmi amintesc cum veneam de la București cu gândul prestabilit ca din gara mare, să iau un taxi direct spre spitalul unde fusese ea internată de urgență. În gară însă, se petrecu ceva la care nu mă așteptam. Al dracu e viața asta cu neprevăzutul ei cu tot! Am coborât treptele trenului cu grijă, având o geantă grea în spinare. Am încercat cu eforturi mari să-mi fac loc printre mulțimea care se îmbulzea parcă anumea în mine, când o mână mă strânse destul de tare de cot, oprindu-mă din mersul meu teleghidat și apăsător.

-Da unde fugi așa, monșer?

Era Sabrina, cu chipul la fel de îngrijorat ca și al meu.

-Buna Sabrina! Ce faci? Mai bine zis... ce cauți aici?, am întrebat curios. Mai aveam vreo cincizeci de întrebări, dar m-am rezumat numai la astea două.

-Știi că am luat locul...

-Întâi la teatru. Știu. Mi-a zis mama Paulei... Trebuie să vorbim...

Figura ei serioasă mă înspăimântă. Nu-mi aminteam să-i fi văzut vreodată chipul atât de sumbru. Efectiv nu schița nici un gest. Mergea alături de mine, și mă ținea strâns de cot. A cotit violent la un moment dat spre stânga și am intrat într-o cafenea. O masă liberă într-un colț. Deasupra ei, un tablou. De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, nici măcar tablou nu era, ci o schiță a Giocondei, făcută în creion de către un amator. Totuși privirea mea a stăruit o clipă asupra zâmbetului misterios și istoric al creației lui Da Vinci. Sabrina s-a așezat prima la masă și mi-a făcut semn să mă așez și eu. Figura ei gravă mă înfrigură. Am comandat două ceaiuri.

-Adi, am vorbit cu mama Paulei...

-Mi-ai zis... dar nu înțeleg de ce...

-Taci și-ascultă.

-Cine ești și ce-ai făcut cu Sabrina pe care o cunosc eu? am zis, într-o ultimă tentativă de a descreți fruntea Sabrinei.

-Hai că ești dat dracului! Începu să râdă sonor, atât de tare încât am crezut că tabloul de deasupra noastră va pica planton pe masă.

-Am vrut să-ți arăt că și eu sunt actriță bună, dar...

-Dar nu ești căutată...

-Dute dracului!

Un chelner chelios și scund, aducând foarte mult a Quasimodo cu hernie și apendicită, ne lăsă ceștile de ceai și o zbunghi înapoi în bucătărie.

-Adi, mama Paulei nu vrea ca ea să știe ce a pățit...

-De ce?, am întrebat-o. Însă știam de la mama Paulei. Chiar ea îmi zise înainte de spectacol, la telefon,

să nu care cumva să-i zic, căci al doilea atac cerebral i-ar fi fost fatal.

- Pentru că... la a doua abatere... caput!

-Înțeleg... atunci îi zicem că a avut o cădere nervoasă!, am propus

-Exact. Asta mi-a propus și doamna Zamfira

-Perfect. Învârteam, îngândurat, cu lingura în ceașca de ceai englezesc Wimbledon.

-Oare doarme la ora asta?

-Dacă ar fi s-o lași așa, Paula doarme toată ziua!, zise Sabrina. Înclin să cred că a zis în glumă, căci pe fața ei am sesizat o urmă de seriozitate.

-Atunci, s-o trezیم noi, în stilul caracteristic!

Sabrina mă privea și aveam impresia că privește prin mine. Quasimodo ne aduse nota de plată. Mi-am luat rucsacul care-l lăsasem sub scaun în spinare. Ne-am suit amândoi într-un taxi :

-La Sf. Spiridon!

Străzile erau ultra-populate. Un trafic incendiar, și o căldură de neimaginat pentru luna martie. Priveam pe fereastră, pierdut în gânduri triste. Nu-mi puteam imagina, la ora actuală, viața fără Paula. Era clar. « Voi face tot posibilul să o fac fericită, atâta cât mă pricep eu... », mi-am zis. Prin fața ochilor se amestecau imagini vizuale create de mine cu cele văzute în treacăt din mașina care acum mergea în line dreaptă, prinzând o porțiune de drum liber și accelerând puțin mai mult decât ar fi permis de lege. Atunci am văzut, fără să-mi dau seama cum, un magazin :

« Bijutierul amator »

-Oprți mașina!, am urlat. Șoferul, speriat, puse frână, neștiind ce am pățit. Sabrina, năucită, bolborosi o înjurătură spre mine, dar eu deja pășeam afară din mașină și pășeam în magazin. Ușile glisante, cu senzori, îmi făcură loc înăuntru, iar un miros de parfumuri scumpe îmi ajunse până în măduva spinării. Sabrina venea din spate, gâfâind :

-Ce faci? Ce căutăm?

-Un cadou pentru Paula..., am zis fugitiv, mergând captivat spre un raft. O fată drăguță, îmbrăcată într-o cămașă verde, raiată, mi se arătă.

-Cu ce vă pot ajuta?

Am rămas captivat de frumusețea ei. Avea niște cercei din aur masiv, în formă de inimioare, iar chipul ei era pur și simplu perfect, imposibil să nu te îndrăgostești de ea. Ea aștepta însă, cu un zâmbet nonșalant pe buze, răspunsul meu

-Dori... medalion... aș dori un... cu inscripție pe el!

Sabrina, domnișoara de la tejghea, chiar și câteva cumpărături alăturate m-au privit mirate. M-am scărpinat puternic în cap, scuturând orice fantezie cu vânzătoarea din fața mea

-Aș dori un medalion, cu inscripție pe el, a vrut să zică! mă corectă Sabrina, care mă privea abia abținându-se să nu râdă.

Vânzătoarea începu să ne prezinte tot felul de medalioane, dar eu numai la medalioane nu mă uitam...

-Se poate inscripționa un mesaj făcut de noi?, întreabă Sabrina

-Sigur. Nu costă mult peste prețul lui de cumpărare

« Doamne ce zâmbet are... » îmi ziceam, aproape de a mă pocni. Orice gest care îl făcea mă încredința să cred că e ilegal să fii așa atrăgătoare...

Am ieșit din magazin năucit de-a dreptul. Sabrina râdea cu lacrimi de mine și de figura mea de astronaut. Am așteptat-o să se calmeze.

-O să îl dăm așa, pur și simplu?

-Am eu o idee, zise ea cu o figură amuzată...

Cât de bine a fost când am revăzut-o pe Paula. Nu vă puteți imagina. Dormea așa de lin, așa de frumos. Mi-era și milă să o trezesc. Am scos din rucsac diploma luată la concurs și i-am pus-o în fața ochilor, ca să fie primul lucru pe care-l va vedea când o vom trezi. Chipul ei cristalin, boțit de somn însă, se luminează vizibil când ne văzu pe noi doi. Am discutat puțin și am râs, ca de obicei. Începu să-mi sune telefonul. Era Bianca. M-am ridicat nervos de lângă patul Paulei, care mă privea mirată, întrebându-mă din priviri cine mă sună. M-am depărtat de patul ei, și am ieșit pe holul spitalului. « Ce vrei? » am întrebat, în drum spre ieșirea din camera bolnavilor. Vocea ei, atât de cunoscută mie, atât de dragă și totodată atât de atrăgătoare de stări depresive

mă fulgeră atât de tare, încât am rămas în telefon fără cuvinte

-Vreau să te văd... îmi este... dor de tine...

Nu-mi venea să cred ca Bianca îmi spunea aceste chestii mie. Nu! Așa ceva nu. Ea mă alungase din viața ei, pentru ce să mă mai văd cu dânsa?

-Lasă glumele. De ce m-ai sunat?

Rămase consternată în telefon. Chiar și eu mă miram de răutate mea. Dar nu aveam ce face, eram nevoit să fiu așa.

-Adi, eu încă... (începu să i se subțieze vocea) țin la tine... nu mă aștept să crezi ceea ce spun eu acum, dar...

-Credeam că mă urăști... este?

-Nu te pot urîAdi... știi de ce?

-Ia...

-Pentru că te iubesc... . Cum poți urîpe cineva pe care îl iubești?

-Cum poți să alungi în așa chip pe cineva pe care îl iubești?

-Printr-o greșeală...

-Cu toții ne regretăm greșelile Bianca... și eu regret multe, dar nu am ce să fac, merg înainte. Chiar tu mi-ai zis asta, ți-amintești? Pe bancă, atunci când mi-ai dat papucii și eram îngenunchiat la picioarele tale, inundat de lacrimi. Mi-ai zis ca viața merge înainte. Ei bine, nu știu dacă viața mea va mai merge vreodata mai bine decât atunci când eram cu tine, dar nu mă pot plânge că acum viața mea stă pe loc. Merge și acum. Nu știu dacă înainte, nu știu dacă înapoi, dar nu stau pe loc. Tu m-ai învățat asta prin toate fazele aiurea pe care mi le-ai făcut și prin toate vorbele spuse cu sau fără premeditare.

O simțeam lipsită de puteri, la capătul celălalt al firului. Respira greu, probabil că plângea. Nici nu trebuia să plângă. Am plâns eu pentru amândoi. Dar regretele ei venite după atâta timp erau de prisos.

-Trebuie să închid..., i-am zis.

-Bine Adi, ai grijă de tine, pa-pa

-La revedere!

Am închis telefonul și am rămas o secundă pe gânduri : « La revedere? ». Oare mă gândeam în subconștient că aș vrea să o văd? De ce n-am zis « Pa » sau « Ciao »? De ce « La revedere »? Am dat să reintru pe ușa spre camera unde Paula era internată. Exact în aceeași clipă, Sabrina ieși, gata să-mi spargă nasul :

-Am deprimat-o fără să vreau. Off... Făcu o semn de lehamite cu mâna, ca și când era obișnuite cu propriile ei gafe. M-a salutat, pretextând că trebuie să ajungă acasă. Am îmbrățișat-o și am reintrat să-mi iau rucsacul de lângă patul Paulei. O asistentă chiar încercă să ma oprească, dar nu era chip. Voiam să o fac pe Paula să se simtă mai bine. Nici nu știu ce mi-a zis asistenta, așa de concentrat eram. Paula privea spre geam, cu o figură descompusă sub lumina puternică a soarelui. Am vrut să zic ceva, orice, dar m-am blocat la vederea chipului ei trist. Am ridicat ghiozdanul, dezamăgit că nu o puteam face mai fericită pe moment. Am sărutat-o dulce pe obraz, am pus caserola cu budincă (în care Sabrina ascunse medalionul... nebună fata asta : dacă-l mânca?), și am plecat, fără să privesc înapoi. Probabil că nici ea nu a privit după mine. Nu schițase nici un gest. Pașii mă purtară inconștient spre ieșirea din spital, și spre casă.

Trei zile mai târziu, m-am trezit cu Paula la ușă. Voia să ies cu ea la o plimbare. De ce nu? Am ieșit, ne-am plimbat, am râs. Voie bună. M-am simțit extraordinar în prezența ei. De ce să n-o recunosc. Mi-era tare simpatică, deși știam că trebuie să rămân în zona de amici, pentru a nu ne face pe amândoi să suferim.

Am condus-o în stația de autobuz. Urmăream tâmpit autobuzul care se depărta, frecându-mi lin obrazul pe care mă sărutase de noapte bună. Acasă am ajuns plutind, pe un nor atât de înalt, inconștient de faptul că puteam oricând să cad și să-mi rup toate oasele.

Trezit din reveria faptelor din ultimele zile, m-am ridicat și mi-am pocnit toate oasele. Am mai privit odată pe geam, să văd măcar un om, ca să-mi pot face o idee cam cu ce să mă îmbrac. Până la urmă, am tras niște pantaloni la nimereală pe mine și un tricou scurt și am ieșit. Trebuia să mă duc până la o colegă de clasă, să-i repar calculatorul. M-am suit într-un autobuz și am găsit un loc liber, lângă un băiat de vreo nouăsprezece-douăzeci de ani. L-am analizat din priviri. Era îngrijit, aranjat, parcă se ducea la întâlnire. M-a privit și mi-a zâmbit prietenos, ca și când m-ar fi știut de-o viață. Apoi a întors capul spre fereastră, privind peisajul. Bătea din

picior. Nu-mi dădeam seama de ce. Era nervos? Nerăbdător? Poate că abia aștepta să vadă pe cineva. Cine știe? Nici nu știam de ce îmi făceam atâtea probleme din cauza lui. Din plictiseală? Sau aveam vreun presentiment care îmi măcina imaginile vizuale interioare? Mi-am pus căștile la urechi să alung orice gând negru și m-am lăsat cuprins de versurile fiecărei melodii. Ciudat, fiecare melodie continua să-mi aducă aminte de Bianca, deși mă apăram din răspuțeri cu bariere invizibile mentale. De ce mă sunase după atâta timp? De ce am fost așa de rău cu ea? Poate că merita o a doua șansă. Luasem deja decizia, deci orice poartă între noi se închise de tot. Am fost întrerupt din gândurile mele profunde :

-Cobori?

Am scuturat capul ca din trezirea unui vis nici frumos, nici urât, și am răspuns afirmativ. Am coborât și mi-am aranjat tricoul, care se boțise din cauza faptului că stătusem strâmb pe scaunul autobuzului. În fața mea, la câțiva metri, era... . Totul în jurul meu încetini deodată, ca și când Dumnezeu apăsă butonul de slow-motion. Vedeam oamenii făcând un pas în două-trei secunde, vedeam apa dintr-o fântână arteziană aflată la distanță cum țâșnea extrem de lent din robinete, vedeam oameni gesticulând vag, cu gurile mișcându-se în chip de film mut al anilor lui Charlie Chaplin. În fața mea era, întradevăr, Bianca. Dar nu mă privea. Sau mă observase și mă ignora? Deodată chipul ei se luminează, în aceeași manieră lentă de slow-motion. Pentru o clipă avusesem impresia că se bucura să mă vadă, dar privirea ei era îndreptată spre cineva din spatele meu. Un băiat se apropie de ea. Era același băiat pe care-l avusesem lângă mine în autobuz. I se înlănțui acestuia în gât și-l sărută prelung, cu ardoare, ca și când nu-l mai văzuse de foarte mult timp. Cu atât mai mult mă ardea ceea ce vedeam cu cât totul se petrecea în mintea mea în reluare. Îl privea cu aceeași ochi cu care mă privea, odinioară pe mine. Dintr-o dată, totul reveni la normal. Repeziciunea vieții își reluă cursul firesc și Bianca, simțind că o privesc din spate, îmi întoarse privirea. M-am panicat, e adevărat. A venit spre mine cu el. « Dumnzeule? Ce face? ».

-Buna Adi. Ce mai faci?, mă întrebă ea veselă. Ceva în chipul ei îmi dădea impresia că făcea ce făcea ca să se răzbune. Dar asta era doar o scuză de-a mea patetică. Faptul că-l ținea de mână era echivalentul cu o mie de ace cu gămălie străpunzându-mi în același timp inima, din toate unghiurile posibile. Tânărul îmi zâmbi disprețuitor :

-Cosmin... încântat

-Încântat deasemeni, am răspuns, dar nu eram încă sigur că am rostit asta cu voce tare sau doar cu vocea minții. Bianca mă privea atentă, analizând fiecare gest al feței, gesturi pe care încercam din răputeri să le maschez cumva, încât să nu se simtă ea biruitoare.

-Încotro te duci?

-Păi mă duc la cineva... să... Dar m-am oprit. Simțeam că e mai bine așa. Să o ardă și pe ea curiozitatea de ce fac. Să creadă că mă duc la prietenă. Constat acum că gândirea mea infantilă nu mi-a adus nici un folos de-a lungul anilor. La naiba că mereu constat greșelile făcute abia când nu mai e nimic de făcut. M-am uitat la amândoi și simțeam că inflexiunile glasului ei erau atât de line. Cei doi mă priveau, așteptând probabil să-mi iau rămas bun și să nu le mai răpesc din timp. Prin urmare am reacționat ca atare :

-Eu mă grăbesc. Vă doresc o zi faină. Și am pășit pe lângă ei, fără să-l salut pe Cosmin, și cu atât mai mult pe Bianca. Nici măcar n-am privit-o. Nu m-am mai dus la acea colegă acasă. Eram prea pus pe gânduri negre. Eram chinuit de... de cine altcineva decât de dragoste? Nu știu pe unde am umblat și ce am făcut. Gândeam departe. Pe unde treceam, îmi aminteam de clipele frumoase petrecute cu ea. Dar ea, iată, făcuse pasul înainte. Eu nu eram în stare să-l fac. Nici nu mai aveam când. Curând viața mea avea să se schimbe radical...

Am ajuns acasă și am început, în mod firesc, să plâng. Nu știu dacă, eu, ca băiat, aș fi slăbiciune recunoscând că am plâns, dar tind să vă dau acum, băieților, de gol : și băieții plâng, uneori mai mult decât fetele. Stăteam în pat, cu fața în pernă. Imaginea ei îmi perfora retina, electrocutând neuron cu neuron, influențând sinapsă cu sinapsă. Se terminase. De atunci, mi-am propus să merg înainte. Poate dacă nu îmi propuneam asta, îndârjit de forțe necunoscute mie, aș fi mers întradevăr înainte. Trenul vieții mele însă ajunsese la capătul drumului, și începu să meargă înapoi în stația de unde a plecat, parcurgând liniile de cale ferată în sens invers, spre origini...

Capitolul 21

Din notițele doctorului Matei Popovici

Încep să-mi înțeleg pacientul acuzat de crimă. A început să-mi vorbească mai mult despre prietenii săi și despre viața sa. Zbuciumul său interior mă zguduie de la temelii. Sunt aproape convins că regretă foarte mult ce a făcut. Seară de seară, îl văd în capela spitalului, singur, rugându-se câte două trei ore neîntrerupt. Nu cred că e nevoie să-i citesc gândurile ca să știu pentru ce se roagă așa de intens. Viața pe care a dus-o până acum mă face să cred că nu era așa bisericos înainte. Deci ceva în el se schimbă. Mă îngrijorează altceva. Faptul că atunci când vorbește el de victimă și de viața lui, totul este bine. Când îi pun eu câte o întrebare cu tâlc, tace și mă pironeste cu privirea lui adâncă. Simt că ochii lui ascund atâtea și atâtea secrete, atâtea învățături pe care le putem învăța cu toții. Însă eu am o misiune. Să aflu dacă suferă cumva de vreo boală cronică, să mă străduiesc să demonstrez că dacă era sănătos mental, nu săvârșea odioasa crimă, care iată, după o săptămână și jumătate, încă împânzește ziarele. Întreaga mass-media știe că e internat în spitalul meu. Mă văd acum, mai tare ca niciodată, cu cuțitul la os. Timpul e scurt, și singura cale de a afla ce s-a întâmplat în realitate este prin astfel de audieri, în care eu tac și el își povestește viața. Orice alt test e de prisos. Le-am epuizat pe toate. Aici, știința nu mai are ce face. E timpul să merg pe psihologie, să încerc să mă pun în situația lui când povestește, să-i înțeleg gândurile și faptele.

E uimitor! Aproape că și el își dorește să fie găsit bolnav. Povestește cu o așa de mare sinceritate tot ce se petrece, cu o detaliere care mă dezarmează. Are o imaginație bogată, și povestește, cu ochii înlăcrimați, episoade din viața sa. Nici acum nu știu dacă sunt mereu în ordine cronologică sau dacă sare etape importante : Dumnezeu știe ce este acum în capul său..., și numai Dumnezeu îi poate lumina acum calea. Cred că a constatat și el asta, din moment ce mai toată ziua se roagă plângând în fața altarului capelei de aici, de la Sf Theresa. Mă gândesc să aduc și un preot să discute cu el. Să-l spovedească. Poate așa are să zică lucruri și despre crimă, convins că preotul nu are voie să divulge nimic din spovedanie. Nici nu va fi nevoie. Un microfon ascuns în cabina de confesiune e suficient pentru a păstra sanctitatea ceremonialului de curățire a sufletului de păcate.

Mă tentează din ce în ce mai mult aducerea unui preot pentru spovedanie. Astăzi i-am văzut camera goală. Deci e la capelă. Am coborât și l-am găsit acolo, cu mâinile la gură, rugându-se fierbinte. M-am așezat lângă el. Banca a scârțâit sub greutatea mea. M-a privit.

Avea ochii umflați de plâns. Mă întreb cum au degenerat în așa hal faptele încât s-a ajuns aici. Probabil că la asta se gândește și el zi de zi, oră de oră. Lacrimile i se prelingeau pe obraji acoperiți de o barbă scorțoasă. Se șterse la nas cu mâneca clișeicului capot alb al oricărui pacient de spital. Părul zburlit crescuse incredibil de mult de când venise internat. Era acum mult mai voluminos, și pletele îi atingeau umerii. Începu chiar să se încrețească pe alocuri, și în unele porțiuni avea chiar păr alb.

-Nu ti-ai dori să te spovedești? Pot aranja să-ți aduc un preot..., i-am propus

M-a privit cu figura neschimbată. S-a scărpinat pe barbă. Acum, privirile îi erau bănuitoare, încât pentru o secundă m-am simțit jenat că am avut așa o tentativă stupidă de a păcăli un om cu o inteligență emoțională atât de dezvoltată. A dat să deschidă gura, dar nu-și găsea cuvintele. A întors privirea spre altar, spre icoane. A pus capul pe mâinile împreunate :

-Crezi că o spovedanie mă poate ajuta cu ceva? Crezi că tu mă poți ajuta cu ceva? Ți-am zis din prima zi. Nimeni nu mă poate ajuta. Sunt pierdut... nu faceți decât să ma chinuți... eu... eu nu am vrut... eu... doar voiam să... (pufni într-un plâns incontolabil). ... să fie bine... să fie... bine...

-Te poate ajuta, să știi că îți pot aduce un preot înțelept, care să îți arate calea, să îți arate unde ai greșit și să...

A ridicat capul și figura sa plină de lacrimi era acum luminată de lumânări, dându-mi impresia că vorbesc cu un cadavru :

-Așa ai tu impresia? Că eu nu știu unde am greșit? Crezi aiurea! Te crezi doctor... vai de capul vostru cu medicina voastră cu tot. (Țipa) Voi nu pricepeți că ceea ce se petrece în interiorul meu acum nu are leac în medicină, nici în religie?

-Atunci de ce te rogi?

Vocea i se calmase. Privea acum spre tavanul capelei, pictat în culori vii, înfățișând-o pe Maica Domnului

-Ca să mă audă... să vadă că regret... măcar așa să mai vorbim... mi-e atât de dor... sunt atât de singur... nu... eu nu...

Începu să se clatine din nou. Însă de această dată ceva se întâmplă. Se clătina din ce în ce mai tare. Părul vâlvoi i se răscolise în cap și aveam impresia că se va lovi cu capul de banca din față, din cauza clătinatului puternic și violent. Își dădu ochii peste cap și se clătina din ce în ce mai frenetic. Am strigat după ajutor prin stație. Se zbătea extraordinar de tare, ca între viață și moarte. Spume albe îi cotropiseră gura. Criză de epilepsie? Foarte probabil. Trebuie totuși să-i fac analize. Am dat ordin celor doi asistenți veniți să-i facă pe loc un tranchilizant și să-l ducă în aripa vestică, pentru analize. Au acționat imediat. Sub puterea anestezicului, bolnavul a rămas pasiv, cu ochii dați peste cap, cu privirea spre Maica Domnului din tavan. Cei doi l-au cărat afară, lăsându-mă singur în capelă. Am scos celularul și l-am sunat pe Meteanu. Vocea lui obosită și cufundată în cazuri și mai complicate răspunse :

-Da doctore! Ce-ai de spus în apărarea ta?

-Am nevoie să mă prelungești cu încă două săptămâni. Cred că îți pot obține confesiunea și totodată și o expertiză medico-legală că suferă psihic. Acum câteva secunde a avut o criză de epilepsie. Cel puțin, la prima vedere, așa a părut.

-Două săptămâni nu am cum. Căpitanul îmi strânge beregata. Mass media face din ce în ce mai multă vâlvă, suntem cu ștreangul pe gât să rezolvăm cazul. Îți mai dau o săptămână în plus. Atât.

-Dar tu ce ai? Pari agitat...

-Nu... sunt obosit. Completez niște foi, o grămadă de hârțogărie. O să fii surprins cât tineret moare în zilele noastre. Trebuie să duc evidența și îi trec pe toți în revistă.

-Păi atunci nu te mai rețin maiestru. Mulțum' fain pentru prelungire.

-Ai grijă, capetele noastre îs pe metereze. Vezi bine... !

-Da ' trăiți.

Am închis telefonul și am privit altarul. Iisus zăcea, ca de obicei, răstignit pe crucea din centrul vitraliului de deasupra icoanelor. Mi-am făcut cruce și am ieșit fără mare zgomot. Spre aripa vestică! Bolnavul zăcea calm, cu curele legate de mâini și picioare, cu privirea într-o parte. Am tras un taburet și m-am așezat alături de patul său.

-Trebuie să cooperăm. Trebuie să-mi povestești totul!

De data asta, nu a mai întors privirea. A închis ochii și, strângând din pumni (vene i se reliefară pe antebraț) a zis, ca și când n-ar fi auzit ce i-am spus :

-Vreau să mă spovedesc...

Avea o voce răgușită. Atunci a întors privirea spre mine și i-am putut observa ochii de un galben spălăcit, și gâtul umflat. Am dat din cap și m-am ridicat. Avea nevoie de odihna...

Astfel, trec toate acestea la capitolul progrese impresionante. Sper totuși să-mi iasă ce am plănuit. Închid veioza căci e ora 3 dimineața și am nevoie de somn. Zilele astea, cum îmi fac timp, plec la părintele Sofronea. El mă poate ajuta... Bravo doctore, sunt mândru de tine...

Capitolul 22

Vechea mea prietenă, depresia

În dimineața aceea, Paula completează în jurnal câteva amintiri plăcute legate de o experiență anterioară și câteva gânduri adânci, coapte în subconștient. Acum, căruciorul pe care îl împingea aluneca lin pe gresia albastră din Carrefour, scoțând un scârțâit enervant. O căuta din priviri pe mama ei, care se dezlipise de ea și o luă spre raionul cu mezeluri. Paula decise să o aștepte în împrejurimi. « E prea frig lângă frigiderele alea afurisite. Sunt în tricou scurt totuși... ». Împingea căruciorul cu câteva produse deja puse în coșul din fier (în mare lor majoritate haine) și mergea hipnotizată, captivată de melodia care cânta în tot hipermarketul. Pașii ei erau fantomatici și lini, și cei din jurul ei aveau impresia că levitează deasupra podelei. Privea pierdut înainte : melodia îi aducea aminte de el... atâtea lucruri îi aminteau de el încât avu pentru un moment sentimentul că nu va putea uita niciodată suferința produsă și încă la fel de intens trăită ca în prima zi când șocul o pălise cu o forță nebănuită. Coti spre stânga. Se vedea acum în raionul cu jucării. Nu-și amintea cum a ajuns acolo. A oprit mersul și privea consternată. Era singură între zeci de rafturi cu jucării de pluș și cu atâția idoli ai copilăriei pierdute și de nerecuperat. Privirea i se fixă pe o anume păpușă. Era exact ca cea pe care o ținea, de atâția ani de

zile, pe noptiera patului : ultimul chip lipsit de viață pe care îl vedea zilnic, înainte să adoarmă. Lăsă căruciorul în mijlocul culoarului și se apropie de raft, privind țință la acea păpușă. Întinse o mână spre ea și la prima atingere a materialului moale și pufos al aceluia crocodil verde, Paula se văzu în propia ei cameră, acum 16 ani. Pășea printre nori de fum și camera ei părea mai aglomerată, mai înțesată cu lucruri față de cum era în prezent. În camera ei erau trei persoane : doamna Zamfira, care stătea cu o figură speriată lângă pat. În pat, se afla... ea! O fetiță mică, drăgălașă, cu un zâmbet fermecător, cu o babetică albastră și cu o căciuliță albă, ridică mânuțele atât de mici și de scumpe spre a treia persoană, care stătea în picioare, în fața patului. Paula nu putu observa cine era acea persoană, de aceea se apropie de scena care tocmai se producea. Nimeni nu părea să o bage în seamă, deci nu putea fi văzută. Își puse mâna la gură : era tatăl ei! Cel care fugise și lăsase doamnei Zamfira responsabilitatea de a crește îngerașul care râdea zgomotos, deși în camera era o liniște solemnă și cei doi oameni maturi se priveau atât de intens, încât aproape că ieșeau fulgere din ochii lor. Mama ei era mai tânără, iar tatăl era cu o barbă ordinară, cu niște pantaloni slinoși și cu o geacă din fâș, care scotea un zgomot enervant la fiecare pulsație a plămânilor, când respira.

-Ce cauți aici? Ți-am zis să pleci!

Paula privea crispată scena, într-un colț de cameră.

-Cum adică ce cauți? Am venit să-mi iau fetița și să plec...

Paula observă cum tot sângele i se urcă în obraji mamei sale :

-Nenorocitele! Bețivule! Ai tupeul să-ți ceri fiica de care nu te-ai îngrijit absolut deloc până acum? (Țipa, și Paula privea consternată la mama sa care afișa cel mai puternic spirit matern pe care îl văzuse vreodată) Cum îți permiți? Nemernicule!

-TACI!, răcni bărbatul spătos și înalt! Ai să faci cum spun!

-Ieși afară că altfel chem poliția! Ieși!

Paula simțea cum o apucă amețelile. Cât de curajoasă era mama ei... Atunci privi către bărbatul pe care nu și-l amintea absolut deloc. Acestuia i se preschimbară ochii, și i se lumină într-un mod incandescent. Se repezi spre femeie și o apucă de gulerul

capotului, ridicând-o de lângă fetiță. O ținea de guler, și respirațiile pline de ură ale celor doi se întrepătrundeau, formând un zid de repulsie între cei doi :

-Ce vrei tu? Să te omor? Să știi că nu mi-e frică!
Bag cuțitu-n tine, iau fata și plec. Până o să te găsească cineva ciopârțită în casă, eu voi fi deja departe cu fiica mea

-Atunci ce mai aștepti. Fă-o!

Bărbatul spumega de mânie. Fetița se calmase ca prin minune și privea și ea, cu sufletul la gură, duelul. Afară era înourat. Paula avu impresia că pentru o clipă, timpul se oprișe. Privi cu atenție camera. Recunoștea o grămadă de chestii care le avea și acum în cameră. Jucăriile mici care atârnav de lustră, biroul din lemn de cireș, pe care însă acum era pusă o față de masă cu imprimeu popular, scaunul pe care stătea la calculator, doar că acum părea atât de nou, încât strălucirea lui o orbiră. Pe perete erau câteva tablouri de familie, înfățișându-i pe părinții ei la Casa Stării civile, îmbrăcați elegant, primind titlul de soț și soție. Perdeaua era de asemenea alta, năclăită și gata să cadă, nefiind prinsă bine. Lângă pat, recunoscuse aceleași bibelouri albe, cu forme de pescari, femeii îmbrăcate elegant și elefanți ridicați în două picioare, cu trompa spre cer. Aerul deveni insuportabil în cameră, și Paula simți o apăsare în piept. Timpul reîncepu parcă să curgă la simplul ei gând, ca și când ar fi avut o telecomandă cu care-și derula amintirile. Ce era ciudat era că ea nu avea cum să își amintească această scenă : era prea mică. Tatăl ei atunci o îmbrânci pe doamna Zamfira spre perdea, și aceasta izbi caloriferul cu spatele foarte violent. Bărbatul scoase de la spate un cuțit și privea cu ochii aprinși spre femeia care zăcea în genunchi, cuprinsă de durere, ținând o mână pe coloană, acolo unde o apăsa acum o fierbințeală cruntă. Paula începu să țipe, dar nu-și auzea propria voce. Omul se apropia cu pași înceți spre victimă, ținând cuțitul strâns în mâna dreaptă. Simți că nu mai putea privi. Mama ei îl privea cu ochi curajoși, și se ridicase cu un efort supraomenesc în picioare :

-Acu ce mai stai? Hai fă-o odată.

-Ai curaj femeie. Dă-te să-mi iau fata și nimeni nu pățește nimic

-Ești prost? Omoară-mă! Măcar acum ține-te și tu de cuvânt când promiți ceva! Hai. Ce te uiți ca prostul? Bagă cuțitul! Ce aștepti?

Bărbatul fierbea de mânie. Venele îi pulsau cu o rapiditate direct proporțională cu neviile pe care îi avea. Ridică cuțitul deasupra capului victimei și atunci, Paula întoarse capul spre dânsa : spre copilaș. Ceva la care nu se aștepta se întâmplă. Copilul, cu un aer scump și drăgălaș, zise :

-Tati...

Îl privea fix în ochi pe bărbat. Acesta înlemni, cu obiectul ascuțit în mână. Privirea copilului îl înmuie și, fără să realizeze cum, fără să găsească vreo explicație, scăpă cuțitul la pământ și căzu ca răpus de un atac de cord, în genunchi, lângă pat. Mama Paulei îl privea uimită. Acesta privea copilașul. Luă în mâinile lui, mâinile vietății care îi zâmbea atât de pur, atât de inocent. Respira greu și nu zicea nimic. Se apropie mai tare de copil, îi sărută fruntea și se ridică. Băgă mâna într-un buzunar interior al gecii și scoase o păpușă. Paula observă clar : era aceeași păpușă! Același crocodil care îl avea și ea acasă. Deci era real? Chiar se întâmplase asta? Doamna Zamfira îl privea înduioșată, dar deodată chipul i se schimonosi în semn de dispreț și zise monoton :

-Pleacă. Să nu te mai întorci!

Bărbatul o ascultă și întoarse spatele. Apoi se reîntoarse și dădu să-i sărute mâna femeii. Aceasta își retrase mâna scârbită :

-Te rog... pleacă...

-Să ai grijă de ea... te rog..., zise el cu o voce răgușită

Doamna Zamfira nu zise nimic. Îl privea atât de violent, încât bărbatul se întoarse ca ars de un fier încălzit și ieși din cameră, calm, resemnat. În depărtare, Paula putu auzi ușa casei închizându-se după el. Apoi o văzu pe mama ei mângâind bebelușul, care strângea de noua lui jucărie. Femeia începu să plângă lin, cu tresăltări ale pieptului, cu mâna la gură, cu capul în pământ, cu genunchii roși de covorul aspru. Se ridică deodată violent și urlă din toate forțele, eliberând toată ura adunată atâta amar de viață alături de omul care nu avea să-l mai vadă niciodată, alături de omul care îi putea face atâta rău în viitor Paulei. Începu să trântască tot ce vedea în cameră, și la văzul fotografiei din perete de la cununia civilă, izbi cu pumnul într-un alt tablou, și cu acesta începu să le lovească și pe celelalte, tăindu-se la mâini în cioburile care zburau în toate direcțiile. Sângele îi năvăli repede antebrațele și stătea acum

rezemată în mâini pe biroul Paulei. Gâfâia și gema ușor de durere. Sângele se prelingea pe mâini în jos, pătând fața de masă albă. Întoarse chipul răvășit spre copilaș. Ochii înlăcrimați spunea atât de multe Paulei, care acum plângea și ea, supusă unor trăiri sufletești intense. Privi spre păpușa din mâinile prea inocentului copil și totul deveni o ceață deasă, încât se trezi din nou în holul plin cu jucării din Carrefour, cu acel crocodil în mână. O lacrimă i se prelingea pe obraz, și puse speriată crocodilul la loc. Să fi fost real? Să fi deținut atâta timp în subconștient această amintire, care fu declanșată acum fără nici o explicație? Nu știa. Dar simțea cum inima îi bătea extrem de tare, mai tare decât putea îndura dânsa.

Ieși din acel loc care îi inspira groază și se îndreptă spre mezeluri cu o repeziciune ieșită din comun. Aproape că fugea, împingând căruciorul cu o forță nebănuită. Își auzea respirația neregulată. Din priviri, o căuta pe mama ei. Dar locul era imens, era imposibil. Trecea pe lângă rafturi și aproape că nici nu observa pe câte un om venind din direcția opusă, decât la limită, înainte de a evita coliziunea. La următorul colț, i se păru că o vedea pe mama ei. Putea recunoaște dintr-un milion acei ochi curajoși care îi văzu mai devreme în acea reverie... acei ochi pe care acum îi admira atât de mult. Grăbi pasul spre dânsa, dar nu observă că din lateral, un alt cărucior își făcea apariția. Impactul nu fu unul grav, dar o izbi la pământ. Paula se simțea amețită complet. Stătea întinsă pe jos, și simțea o umbră deasupra ei. Deschise ochii și văzu o mână care era întinsă spre ea să o ajute să se ridice. Se ridică însă singură, și privi pe cel din cauza căruia nu-și mai simțea acum nici un organ vital. Înlemnise. Era Alex. În carne și oase! Începu să tremure. Acesta părea și el la fel de consternat :

-Vai Paula, îmi pare rău, nu te-am văzut și...

-Scutește-mă.

Dădu să plece. Apucă mânerul căruciorului care fu proiectat într-o bară de fier ce proteja raftul cu lapte. Dorea să dispară cât mai repede. Era slabă în prezența lui. Putea face oricând o gafă care s-o regrete. Mâna lui însă o apucă pe a ei și o opri din gândul de a fugi cu căruciorul spre locul unde o văzu pe mama ei, care acum nu mai era acolo.

-Trebuie să vorbesc ceva cu tine Paula...

Paula observă pe chipul lui Alex o ușoară urmă de durere. O bucura acest lucru. Nespuse de mult! Așadar, regreta?

-Ce vrei? Mă grăbesc... hai...

-Stai. Vreau să știi că... eu...

-Tu ce?

-Eu...

-Tu ce?

-Îmi pare rău și să știi că vreau să...

Din spate apăru Ilona, care rămase surprinsă văzându-i pe cei doi vorbind. Nu se aștepta să-o vadă pe Paula. Era mirată, mai ales că venea concentrată la extrem din raionul cu cosmetice, unde își petrecuse ultima jumătate de oră :

-Tu? Ce vrea asta Alex?

Alex tăcea și băga capul în pământ. Paula se simți jignită și împinse căruciorul calmă, stăpână pe sine. O privi pe Ilona cu un aer de superioritate. Se chinuia să afișeze această stăpânire de sine, căci genunchii și-i simțea moi, ca de aluat. Pășea și simțea o veche simțire cum îi cotropea ființa : depresia. Nu era încă pregătită să dea ochii din nou cu Alex. Cu atât mai mult cu ei amândoi, împreună. Trecu pe lângă o vitrină și se văzu reflectată în lumina gălbuie a galantarelor. Plângea, și figura îi era deshidratată, suptă. Din spate, doamna Zamfira fugea disperată spre dânsa.

-Unde umbli dezblehuiato?

-Scuze, dar m-am rătăcit...

-Da cu tine ce-i?

-M-am întâlnit cu Alex.

Paula observă cum pe chipul mamei sale se așternu resemnarea. Deveni brusc serioasă :

-Hai să mergem acasă... am cumpărat tot ce ne trebuie.

Paula ascultă și ieșiră în scurt timp în parcare complexului, pe o ploaie violentă, parcă izbucnită din senin. Picăturile îi loveau creștetul cu putere, și fiecare lovitură îi aducea o imagine diferită cu Alex și Ilona în minte. Simțea acum, mai mult ca niciodată, că dacă nu va urla, să elibereze presiunea, va exploda. Totuși se

gândi că ar fi apărut drept o nebună dacă ar fi făcut asta în fața atâtor oameni. Strângea însă puternic sacoșa cu produse în mână, încât simțea cum nailonul îi tăia podul palmei, cu o durere care nu o deranja. Avea alte răni care o dureau mult mai mult...

Ajunsă acasă, Paula se așeză nervoasă la televizor. Degeaba. Nu putea privi. Se vedea adâncită într-o depresie cum nu avusese de foarte mult timp. Chipul lui Alex o ardea pe suflet, simțea cum cineva îi aruncă lopeți pline cu cărbune aprins pe inimă. Izbucni într-un plâns amar, cu lacrimi mari, acide. Stinse televizorul și stătea acum pe întuneric, în sufragerie. Doar ochii fosforescenți ai Natashei îi putea vedea, pe canapeaua alăturată, privind spre ea insistent.

-Poate nu ai la cine să te uiți... ia vezi!, se răsti la pisică. Aceasta rămase la fel de nemișcată, speriată de tonul demonic al stăpânei. Însemnă cu ardoare câteva rânduri în jurnal. Nu se simțea în stare să facă mai mult. Somnul a cuprins-o repede, dar visele ce o cotropiră erau mereu aceleași, sau de aceeași factură. Depresia își făcea simțită prezența chiar și în somn, prin vise gri, triste, monotone. Se vedea, după atâtea zbateri și contorsionări de personalitate, după atâtea sacrificii și zbuciumuri, de unde a pornit, simțind că a făcut un mare ocol al Pământului, un cerc care se închidea în punctul din care pornise : în singurătate.

Capitolul 23

Șase

17. 03. 08

08: 25 AM

Straniu, dar îmi amintesc de Bucium, tărâmul unde visele mele au prins rădăcini, unde mi-am descoperit prieteni foarte apropiați... foarte tare a fost. Cu asta nu te mai "cant". Ai fost destul de explicit în statusul tau « iubit de o ipocrită ». Păi băi fraiere, că altfel nu știu cum să-ți mai spun, tu nu știi ce e aia, dacă ajungi să îmi vorbești mie așa sau să te referi la mine așa : E clar că nivelul tău de maturizare a rămas același. În fond îmi faci o favoare : m-ai ajutat să mă rup de tine și de trecut. Refuz să mai aud de tine. Mulțumesc. Ai grijă cu vorbele că îs periculoase, în general. Hai... o viață faină.

21: 14 PM

Nu știi ce să mai zic. Ajung să ma contrazic singură. Azi dimineață totul era așa de bine, păream vindecată complet. Totuși, iată din nou semne că pe planul acesta eu nu am înregistrat nici un progres. Te urăsc cu toată ființa mea, dar încă sufăr inexplicabil de tare. Și tu ești atât de fals... Ehee... da' cine se întoarce cu genunchii plini de sânge și obrajii umezi? Și iată că tu ți-ai găsit pe altcineva. Altcineva te-a găsit. Și nici măcar nu te vreau. De ce dracu' plâng și de ce dracu' sufăr și de ce vreau să o las pe aia fără nimic? De ce vreau înapoi cele câteva clipe de fericire, în care credeam că... întradevăr există dragoste... simt ca nu mai am nimic... .

Probabil că mărturisirea pe care mi-au făcut-o, sub falsul scop de a-mi arăta mie că încă mai sper, ți-a uns orgoliul. În fond, unde vezi tu consolare pentru mine în toată scena asta? Felicitări, ai făcut aceeași greșală ca și mine atunci. Și amândoi am avut câte o relație compromisă. Tu, din păcate, încă o mai ai. Eu, nu! Rezultatul? Nul! În cazul tău că n-ai să mai fii băiat bun. Băiat bun nu mai ești de când ai crescut, de când te-ai schimbat complet, de când ai început să iei decizii stupide.

Capitolul 24

De la Sofronea, citire!

Părintele Sofronea tocmai își termina plimbarea prin curtea mănăstirii pe care o îngrijea atât de bine, cu atâta migală și atenție. Afară era o vreme mohorâtă, și gândurile preotului erau îndreptate spre lucruri abstracte, la care nu se mai gândise de mult. Se vedea îmbătrânit, neputincios tineretului care venea din urmă. Avea acum șaiszeci de ani și acest număr părea să-i atârne greu în spate, cocoșându-l și împăienjănindu-i privirle pline de înțelepciune. Liniștea din curte îl îmbrățișa. Își încorda atenția să-și poată aminti când a fost ultima oară când a văzut un adolescent venind la mănăstire să se roage, sau măcar în vizită. Simțea că vremurile s-au schimbat, dar de o așa natură încât lumea mergea spre pierzanie. Vântul începu să bată cu putere și cerul cenușiu îl făcu pe preot să grăbească pașii spre mănăstire, unde avea să se roage acum pentru tineretul pornit pe calea greșită. A împins ușile mari, din lemn putrezit și a pășit în interior. Lumânările pâlpâiau și ofereau icoanelor o magie aparte. Tuși gros și își dădu jos pălăria veche și mâncată de

molii. Își mângâia acum barba lungă, care ajungea până la piept, netezind-o. Mergea pe covorul îngust din centrul încăperii, spre altar. În fața acestuia, își făcu o cruce mare și se așeză în genunchi. Începu atunci a mormăi niște cuvinte de neînțeles. Ducea întradevăr gânduri profunde, în mintea sa puteai găsi răspunsul la orice întrebare. Mentalitatea sa era greu de explicat. Părea că nu a trăit șaiszeci de ani, ci o sută șaiszeci : atât de multe lucruri știa și atât de înțelept era. Nu putea nimic să-l surprindă : era mereu pregătit pentru viață. Își amintea de ce-i zise tatăl său odată : « În viață e bine să te aștepti la bine, dar nu cumva să îndrăznești să uiți că binele este de fapt absența răului ». Se ruga fierbinte, cu ardoare. Ținea ochii strâns închiși, și fruntea i se încrețea la interval de câteva secunde. Fața frământată de ani apărea acum ca a unui sfânt, sub lumina gălbuie a lumânărilor. Vântul puternic de afară fluiera prin vitraliile locașului, făcând curent în mănăstire, stingând chiar câteva lumânări. Părintele Sofronea însă nu observă. Era, prin rugăciuni fierbinți, transpus în altă lume, într-o lume ceva mai ocolită de păcate, ceva mai pură.

Când termină rugăciunile și redeschise ochii, îi păru rău. Fusese atât de ancorat în imaginile create, încât acum parcă visa urât, știind că de fapt deabia acum vede realitatea brută, cu toate defectele ei, uneori mai multe decât calitățile. Se ridică în picioare și-și scutură genunchii. Un oftat adânc umplu locașul de rugăciune de lacrimi nevăzute, de regrete eterne. Un scârțâit prelung se auzi din spate. Sofronea întoarse capul și ținuse ușile de la intrare cu privirea. Acestea se deschideau încet, lăsând să intre prin ele o siluetă nu foarte înaltă, subțire, cu un palton negru, murdar la bază de noroi. Persoana respectivă tuși și ea la intrare, simțind aerul pur din interior, în comparație cu sentimentul de lipsă de aer din lumea exterioară, din lumea ne-religioasă. Părintele privi atent, nemișcat, ca și când ar fi căutat în memoria-i vastă chipul acelei persoane, atât de cunoscută. Prin fața ochilor îi trecură anii tinereții, când era la începutul meseriei și antrena corul acestei mănăstiri, pe atunci ceva mai populată și mai agreată de oameni. Alte vremuri, mai puțin păgâne. Îi venea în minte grupul de copii pe care îi stresa să învețe cântece religioase pe care să le cânte la slujbe, răsplătindu-i cu bomboane și ciocolăți. Știa că unul din acei copii, cel mai mic, mai sfrijit, nu cânta niciodată bine. Voia cu tot dinadinsul să fie în cor, dar pe lângă faptul că nu avea voce, nu ținea nici pasul cum trebuie cu restul corului. Acest fapt îl amuza mereu pe preot care râdea pe seama lui. Copilul, sensibil, dădea în plâns

ori de câte ori părintele râdea de el. Asta îl făcea pe bătrân să râdă și mai tare. Ținea minte că, odată, în mijlocul slujbei, acel copil scosese un sunet atât de înalt, încât toată lumea rămase consternată și slujba se întrerupse pentru o două secunde, până ce toată lumea își reveni din șocul auditiv. Copilul, cuprins de rușine, fugi din biserică plângând. Nu mai venise înapoi decât după vreo două săptămâni, dar renunțase la cor. Îl mai ajuta pe părinte prin grădină, îi cerea sfaturi, vorbeau și băiatul găsea mereu în părinte un sprijin moral. Pe măsură ce anii treceau, același copil începu să crească și să rărească vizitele. Însă, atunci când venea, sufletul bătrânului se umplea de bucurie. Depăneau amintiri și purtau discuții uneori chiar filosofice. Jucau șah în grădină și spuneau glume, uneori cam piperate pentru un preot respectabil. Dar erau singurele dăți când Sofronea râdea cu lacrimi. Era cu inima împăcată că a ghidat un suflet bun, pe calea cea dreaptă. Atunci își reveni și pe chip i se așternu un zâmbet schițat în colțul gurii : își amintise, era chiar el :

-Să-ți fie rușine Matei, m-ai uitat!

-Sărut mâna părinte. Matei Popovici se apropie de preot cu pălăria în mână, așezând-o acolo unde era și cea a bătrânului. Îi strânse mâna călduros și cei doi se îmbrățișară prelung :

-Atâta timp a trecut părinte, mi-a fost atât de dor de tine...

-Scumpul meu fiu!, oftă Sofronea.

Cei doi se descleștară din îmbrățișare și se priveau direct în ochi. Sofronea îl măsură cu ochii săi atotștiutori :

-Pe tine ceva te frământă Matei, ce s-a întâmplat? Ce te aduce după atâta timp la mine?

Cei doi ieșeau acum din mănăstire și se îndreptau spre casa părintelui. Alea era prăfuită și Popovici avu impresia că nimic nu se schimbase în aceste locuri, deși nu mai venise de cel puțin șapte ani aici. Vântul îi zburli ră pe amândoi și îi împingeau din spate cu repeziciune.

-Aici nu?, întrebă Popovici arătând spre casa unde, când era copil, venea mereu în vizită la preot.

-Da, aici..., zise Sofronea oftând

Doctorul observă gradul de degradare al casei. Mărăcinile împânzeau poteca spre ușă și o iederă

nesimțită acoperea în întregime casa, dându-i o nuanță de verde închis. Casa, la o privire mai atentă, părea părăsită. Tencuiala cădea și două din geamuri erau sparte. Părintele păși în fața doctorului și intră în casă. Ușa se mișcă extrem de ciudat, încât doctorul avu impresia că se va prăbuși. Interiorul era la fel de simplu ca și acum treizeci de ani, când era un puști și vizita pe bătrân. Un singur tablou, înfățișându-l pe Iisus, atârna pe perete. În dreapta, o bibliotecă imensă cu felurite cărți, nu doar religioase. Alături, o masă și dedesubt, o trapă care ducea probabil în beci. Sofronea se aplecă, deschise trapa, băgă mâna și scoase o sticlă de vin roșu. Gemu bătrânește când se ridică de la pământ, oftând și ținându-se de șale. Puse sticla pe masă și o desfăcu. Făcu semn doctorului spre divanul atât de tare și de scorțos în amintirea lui Popovici :

-Ia loc te rog...

Acesta se așeză și privea spre tavanul care dădea impresia că se va prăbuși sub cea mai mică presiune. exercitată asupra lui. Părintele îi oferă un pahar slinos și cu urme de degete pe el, în care zăcea « licoarea cunoașterii », așa cum o numea bătrânul. Din politete, luă o gură și așeză paharul lângă dânsul :

-Ce te frământă fiule?

Popovici îl privi și răspunse cu un glas stălcit :

-Nu vin pentru mine...

-Dar atunci?, făcu Sofronea mirat

-Sunt în încurcătură. Am un pacient care...

Preotul luă încă o gură din paharul său, golindu-l. Se ridică și-și mai turnă unul :

-Continuă te rog...

-Care are șaptesprezece ani

-Așa...

-Și care a comis o crimă nejustificabilă pentru circumstanțele lui. Trebuie să arăt lumii că este bolnav mental, că suferă, altfel Tribunalul îl va arunca toată viața după gratii, îl va nenoroci. Privirea doctorului îl ardea pe bătrân, care își mângâia barba și gândea pierdut...

-Vrea să se spovedească. M-am gândit la matală, poate reușești să-l cureți. E foarte sensibil și suferă

pentru ce a făcut. Vrea iertarea... Observând ca preotul tace, continuă :

-Am încercat toate analizele și toate... nu se leagă. Nu înțeleg de ce a comis crima. Consider că la spovedanie va spune, și atunci voi reuși, având toate piesele puzzle'ului la dispoziție, să îmbin bucățile lipsă și să pot stabili dacă are sau nu probleme.

-Înțeleg... dar...

-Dar ce părinte?

-Așa de tineri se duc pe copcă... e cumplit.

-Da, așa e. Nu ai ce-i face... astea-s vremurile

-Era o perioadă, în care te bucurai de generația care vine, văzând în ochii lor, viitorul tău. Nu mai este așa Matei, nu mai este așa... Lumea s-a schimbat în rău. Regret că trăiesc și că asist la așa ceva. Refuz să cred că asta e sfârșitul, dar, ceva în mine îmi semnalează că până aici se poate. De aici încolo... Începu să tușească gros și tare. Doctorul făcu ochii mari. Vedea pe geam, nori negri venind din depărtare. I se făcu părul măciucă filtrând vorbele preotului, care acum își mai turna un pahar. Obrajii îi erau roșii și figura îi întineri cu vreo douăzeci de ani. Ochii îi erau zburdalnici și zâmbea larg :

-Te ajut fiule! Tu să-mi zici când să vin și eu vin să-l spovedesc.

-Mulțumesc părinte! Ești un sfânt!

-Asta cam așa e!

-Un sfânt mai puțin modest, dar un sfânt!, glumi doctorul. Sofronea râdea acum în hohote, amintindu-și de toate glumele făcute de doctor pe când acesta era adolescent. Nu se schimbase deloc. Figura îi era puțin îmbătrânită, dar mintea îi era la fel de ageră, și încă vedea în privirile-i inteligente același copil cu voce îngrozitoare. După câteva ore de depănat amintiri, doctorul se ridică în picioare și-și luă paltonul în spate. Puse pălăria în cap, se apropie de părinte și-i sărută mâna. Acesta îi zâmbi trist :

-Gata, mă părăsești?

-Trebuie să-mi văd de pacienți. I-am lăsat în grija unui asistent care nu-l prea agreez, și-n plus am și-o ședință cu băiatul despre care ți-am vorbit. Până vii dumneata, eu mai trag mâța de coadă, poate mai aflu

câte ceva. Dar mizez pe înțelepciunea ta să-l aduci pe calea dreaptă.

-Fii fără griji neicule, că știe moșul ce are de făcut. Se ridică să-l conducă spre curtea mănăstirii. Afară, toaca bătea frenetic din clopotniță. Vântul era puternic și norii negri amenințau cu o ploaie de neuitat. « Vin zile negre... », își zise Popovici.

-Ținem legătura părinte, da?

-Da fiule. Mereu mă vei găsi aici. Vezi să vii să mă iei cu o mașină confortabilă, că mă respect...

Cei doi râdeau cu zgomot în curte. Doctorul salută pe părinte și pleacă spre ieșire. Sofronea se întoarce și intră în casă, amețit de atâta vin. Se așează în pat și-și închise pleoapele grele.

Trecând prin fața mănăstirii, Popovici se opri și-o privi atent. Îi reveneau în minte scene din copilărie, când fugea prin aceste locuri, zburdând ca un țap. Fără să-și dea seama de ce, simțea nevoia să se roage. Pășii din nou în mănăstire și în câteva secunde era în genunchi, în fața altarului. Se ruga pentru familia sa, pe care o pierduse cu un preț atât de mare. Lacrimi rușinoase i se prelingeau pe obraji și se ruga intens. Își vedea copiii și nevasta, își vedea viața pe care ar fi putut s-o aibă. Acum însă, erau cu toții dispăruți. Trecutul era trecut. Se ridică, pupă toate icoanele, lăasă o sută de mii în cutia milei și ieși. Vântul îi zburli părul. Își puse pălăria, se înghesui în palton și porni la vale, ieșind din terenurile mănăstirii. Chipul bătrânului îl inspirase. Se simțea mai bine, mai pur. Pașii îl purtau înapoi spre spitalul Sf Theresa, unde-l așteptau atâtea și atâtea probleme. Simțea că avea nevoie de aerul luat astăzi. Porni motorul mașinii și porni încet spre șosea, într-un trafic monoton, trist, specific vremii mohorâte.

Ajuns la spital, lepădă paltonul și trase pe el halatul alb. Privi pe un flip-chart de pe perete. Mai avea o oră până la ședința mult așteptată de el zilnic : cu tânărul pierdut. Se așează pe un scaun și întinse picioarele pe birou, cu mâinile la ceafă. Un tânăr, de vreo douăzeci și cinci de ani, intră furtunos în cameră, sperându-l de moarte pe Popovici :

-Criză epileptică, sala șaispe'!

-Să nu-mi zici că e...

-Ba da, el e!

Intră fugind în camera şaisprezece şi-l văzu pe el, pe pacientul său atât de promovat zilele astea de televiziune, radio şi ziare. Cu chipul pierdut, cu spume albe la gură, cu părul atât de neîngrijit, privea spre doctor, cu ochii roşii, evidenţiind venele oculare care-i invadau pupilele :

-Doctore... ajută-mă... simt că mă prăpădesc! Nu mă lasă în pace...

-Cine?

-Nu vor să mă lase în pace...

Strângea ochii puternic, şi privea spre doctor cu părere de rău :

-Nu vor...

-Cine nu te lasă în pace? Vorbeşte!, zise doctorul nervos

-Amintirile...

Capitolul 25

Delicvenţă juvenilă

D

a

c

ă

ţ

i

-

a

ş

s

p

u

n

e

c

ă

-

m

i

a
j
u
n
g
e

M

-
a
i

s
t
r
â
n
g
e

î
n

b
r
a
ț
e

ș
i

m
-
a
i

p
l
â
n
g
e
?

S

a
u

m
i
-
a
i

s
p
u
n
e

c
ă

s
u
n
t

l
a
ș
,

c
ă

s
u
n
t

s
l
a
b

ă C

v
i
a
ț
a

m
-
a

f
a
c
u
t

s
c
l
a
v
?

C

r
e
z
â
n
d

c
ă

t
o
a
t
e

a
s
t
e
a

î
n

l
o
c

s
ă

m
-
a

l
u
n
g
e
,

M

-
a
r

f
a
c
e

s
ă

s
t
a
u
.

S

a
u

ț
i
-
a
r

f
i

t
o
t

u
n
a
,

§
i

p
r
i
v
i
n
d

l
u
n
a

M
i
-
a
i

s
p
u
n
e
:

P
L
E
A
C
A
!

G
â
n
d
i
n
d

c
ă

“
D

a
c
ă

o

s
ă

a
i

c
e
v
a
,

o
r
i
c
u
m

o

s
ă
-
ț
i

t
r
e
a
c
ă
.
.
.
”

A

s
t
a

§
i

s
p
e
r
:

N
u

s
ă

a
s
o
c
i
e
z
i

n
u
m
e
l
e

m
e
u

c
u

o

r
a
n
ă
.

N
u

a

s
t
a
-
ț
i

c
e
r
!

D

a
c
ă

a
ș

p
u
t
e
a

ț
i
-
a
ș

d
a

o

c
o
r
o
a
n
ă
,

S

i
n
c

e
r
,

d
a
r

n
u

p
o
t

T

r
e
b
u
i
e

s
ă

a
m

g
r
i
j
ă

d
e
-
a
l
e

m
e
l
e
,

A

m

§
i

e
u

b
e
l
e
l
e

i §

t
i
n

d
o
a
r

d
e

m
i
n
e

m
u
l
t
e

d
i
n
t
r
e

e
l
e

!

D

a

c

ă

ț

i

-

a

ș

s

p

u

n

e

c

ă

a

m

l

u

c

r

u

r

i

m

a

i

i

m

p

o

r

t

a

n

t

e

d

e

f
ă
c
u
t
.
.
.

M

-
a
i

c
r
e
d
e

v
r
e
u
n

î
n
c
r
e
z
u
t
?

T

i
-
a
i

d
a

s
e
a
m

a

c
ă

t
e
-
a
m

m
i
n
ț
i
t

d
e

l
a
-
n
c
e
p
u
t
,

§

i

t
e
-
a
i

î
n
v
i
n
u
i

p

e
n
t
r
u

c
ă

m
-
a
i

c
r
e
z
u
t
?

S

a
u

m
-
a
i

î
n
ț
e
l
e
g
e
,

§

i
ț
i
-
a
r

p
ă
r
e
a

r
ă
u

c
ă

n
u

p
o
t

a
l
e
g
e
?

T

e
-
n
t
r
e
b

p
e
n
t
r
u

c
ă

n
u

ș

t
i
u

O

p
r
e
ș
t
e
-
m
ă

s
a
u

a
j
u
t
ă
-
m
ă

s
ă

g
r
e
ș
e
s
c
!

Cale de mijloc nu găsesc...

Alex mototoli foaia pe care scrisese această poezie, în lipsă de ocupație. Era prima lui tentativă de a scrie ceva. Făcea acest lucru pentru că se simțea singur. Nu se aștepta să se întâlnească cu Paula în Carrefour. Văzându-i privirea și răceala cuvintelor adresate lui, observându-i fiecare gest, fiecare mișcare, Alex se revedea alături de dânsa, când aceste gesturi și mișcări îi erau destinate lui. Acum oare cui îi erau destinate?

Probabil unei persoane mai bune decât el. Sau poate că nimănui. Poate că încă era singură. Nu-și putea da seama. Însă nu știa încă dacă trebuia să se bucure că a vazut-o sau să se întristeze. Judecând după poezie pe care tocmai o scrisese, găsisese răspunsul la această chestiune. Își rezemă capul în mâini și-și mângâie părul neîngrijit. Privea în gol, pe foaia mototolită pe care tocmai așternuse atâtea gânduri și zbuciumuri. "Cei pierduți nu se mai întorc..." își zise. Dorea să se ridice de pe scaun. Nu găsea puterea necesară. Picături reci de aprilie băteau în geam cu putere. Privea telefonul. "Să o sun?" Se vedea iar bântuit de amintirea ei, de vremurile de demult, uitate undeva într-un cotlon din creierul său, dar care acum reușiseră să evadeze și primau în toate gândurile și acțiunile sale. O vedea și pe stradă uneori. Pe Ilona o evita din ce în ce mai mult. Suprapunerea de sentimente era insuportabilă pentru el. Ceva trebuia făcut. Simțea că plesnește în casă. Mâinile îi tremurau de nervi și în minte acum îi reapărea imaginea Paulei, din vis: cu mâinile tăiate, la marginea căzii, înconjurată de sânge și de... moarte. Tresări la acest gând și scutură capul violent. "A fost doar un vis... a fost doar un vis..." Se frecă la ochi încercând să alunge somnul și astfel să evite un alt coșmar. Se ridică până la urmă de pe scaun și se trânti în pat, lipsit de puteri.

Alex stătea acum în pat, cu privirile goale, cu sufletul departe, într-un alt spațiu. Un zbârnâit metalic îl trezi din reverie și se ridică nervos în fund. Era soneria. Cu pași greoi, sub care scârțâia macabru parchetul, ajunse la ușă și o deschise molcom:

-Dormeai? Nu! Mă bucur. Hai... ce faci?

-Salut George. Păi uite, stăteam întins în pat. Figura lui Alex îl înspăimântă pe prietenul acestuia. Hai mai dă-o încolo de treabă. Suntem toți băieții jos la scară. Hai la o gură de aer.

-Afară plouă imbecilule!, râse acesta pe sub mustață

-Ci cu tine?, râse acesta. S-a și uscat. Tu ai ațipit acum cât timp?

-Nu știu. Nici nu știu ce-i cu mine în ultima vreme, zise acesta pe un ton serios.

-Văleu e grav! Azi te tratăm cu bere! Hai pune ceva pe tine și vino jos.

-Bine, hai că vin.

Alex închise ușa și deschise șifonierul. O grămadă de haine boțite zăceau lipsite de viață în fața lui. Luă un tricou. Îl privi atent: era dăruit de Paula lui, acum ceva vreme. Nu contează. Îl îmbracă, trase niște pantaloni de training și o șapcă în cap și ieși pe ușă. Pe măsură ce cobora scările, simțea că de fapt coboară în iad. Pereții îi vedea de un roșu aprins și scările începură să i se topească sub picioare. Ușile altor apartamente se lărgiseră, formând forme când convexe, când concave. Se ținea de balustradă, privind speriat la ceea ce vedea. Pe plafon vedea conturându-se stalactite și picuri reci de acid se prelingeau pe colțurile pereților, din niște cuiburi de mușegai îmbâșit. Vocile băieților de la parter se auzeau cu ecou, îngroșate la maxim. Era acum la parter, și îi vedea stând la scară, prin ceață. Cerul îl vedea tot roșu, iar pe jos simțea cărbunele aprins cum îi topea tălpile adidașilor. Privea atent spre prietenii săi. Erau toți doar niște umbre negre, cu coarne și ochi albi. Cu cozi ascuțite, râdeau tare și râsul lor îl zgâria pe creier, repetându-se cu ecou, obsesiv, în urechile sale. Unul din demoni îl privi și se apropie de el:

-Alex, ești bine?

Alex clipi puternic și totul era schimbat. George îl ținea de umeri și-l scutura, văzându-i chipul pierdut.

-Da, m-o luat amețea...

-Băieți, ia hai să-l ducem pe ăsta să-i dăm ceva întăritor, ia uitați-l ce plâpând e!

În cor, toți râseră de Alex, fără ca să știe adevăratul motiv al rătăcirilor sale. Mirosul curat și proaspăt de ploaie îl învioră pe băiat. Ajunși în stație, cei cinci hăndrălai se suiră în autobuz, ocupând toate locurile rămase libere, lăsând astfel câțiva bătrâni gârboviți și lipsiți de forță, în picioare, blestemându-i în gând.

În mintea lui Alex, autobuzul nu mergea, ci zbura. La fel și timpul. Însă timpul lui nu zbura înainte, așa cum ar fi firesc, ci înapoi, într-un trecut luminos, peste care s-a așternut o întunecime din care nu mai putea ieși. În cazul lui, nu exista luminiță la capătul tunelului. Dealtfel, tunelul lui nici nu avea capăt. Băieții coborâră și-l traseră în Black-Nights, un bar la care nu mai intrase până atunci. S-au așezat în rând la tejghea, și fiecare se dispersase pe scaune diferite. O chelneriță apăru:

-Un Jack. Dublu. Mulțumesc.

-Imediat!

Simțea nevoia de a se îmbăta ca un porc, să uite de toate relele care îl împânzeau. Ținea acum paharul în mână și sorbea din el cu nerăbdare. Amintiri îi împânzeau mintea, existența. Ușor ușor, gât după gât, rând după rând, Alex se înmuiase în scaun. Începu să plângă. George se apropie de el și îl bătu pe umăr:

-Alex, și noi suntem beți turtă, dar noi nu plângem!

-Nu plâng de asta boule!

-Atunci?

-Dute-n..., și-și înăbuși o înjurătură urâtă, mușcându-se de limbă. George observă că prietenul său e extrem de deprimat și-i luă paharul de Jack din mână:

-Tu deseara nu mai bei nimic. Hai ridică-te.

Era degeaba. Alex vru să se ridice, dar se simțea pironit pe scaun. Nu-și simțea picioarele. "Doamne da' turtă mai sunt..." "Își zicea. Se sprijini în mâini și până la urmă se ridică, ținut de George și încă un băiat din grupul lor vesel. Ieșind la aer, Alex începu să prindă puteri, prospețimea dimineții îi inundă bronhiile și îi dădură forța să meargă fără ajutor. Bine, mergea pe șase cărări, dar măcar mergea singur. Felinarele încă erau aprinse. Se opri clătinându-se și se chinui să-și scoată mobilul, să vadă cât e ceasul. Pe telefon avea multe beepuri de la Ilona, și la sfârșit un mesaj. Nu avu răbdare să citească. Adevărul era că abia se putea ține pe picioare, ce să mai vorbim de citit mesaje... Ceasul indica ora trei și un sfert dimineața. Strada pustie era acum animată de magnificii băieți care o parcurgeau acum cu mândrie. Ceva mai în urmă, era Alex, care nu prea putea ține pasul cu ei. Simțea că va face o tumbă de tot râsul dacă va merge mai repede. Așa amețit cum era însă, putea încă gândi. Întreaga sa viață alături de Paula i se derula prin fața ochilor ca un miraj de care nu poți scăpa. Nu-și putea explica de ce abia acum, după atâta amar de vreme, se mai gândea la dânsa, când rana era atât de veche și greșeala atât de îndepărtată? Iată, singura parte lucidă a ființei lui după aproape o sticlă de Jack Daniels băută de unul singur era gândirea. Pe orizont începu să se contureze un firicel de răsărit, prea vag ca să-i poată însă atrage atenția. Era prea departe cu sufletul plecat, prea aerian. Semafoarele pâlpâiau lumina galbenă, colorând asfaltul pustiu o dată la două secunde. Frunzele abia înflorite dansau lent sub adierea plăcută a dimineții întunecate.

Câteva voci venite de undeva din întuneric le atrase însă băieților noștri atenția.

-Ia te uită, băieții veseli, ia făceți-vă oleacă încoace...

Erau șase huligani, negri toți, stând la o scară cu multe sticle de bere pe lângă, având absolut nici o frică de faptul că poliția patrula mereu zona aceea. George, cu gura mai mare, replică:

-Da veniți voi, guguștiucilor!

-Cum ai zis? Ați auzit băieți? Suntem guguștiuci. Stați pe loc să vă arătăm acum cât de guguștiuci suntem. Cei șase se ridicară și veneau spre grupul din care făcea parte și Alex, încă prea buimăcit să realizeze ce se întâmplă. Fără să realizeze, se văzu în mijlocul unei încăierări de mâna întâi. Simți un pumn cum i se mulase pe ceafă. Parcă acel pumn îl trezi din beție. Se întoarse și-l plesni și el la rândul său pe unul din petrecăreți la fel de tare. Se schimbau pumni și șuturi la greu, fiecare cui nimerea: de multe ori fiecare lovea pe cineva din propria gașcă. Dar asta nu conta, gemete de durere se auzeau din grupul compact de băieți din mijlocul străzii. Cineva scoase un spray paralizant și împrăstie în jurul lui ca și când ar fi dat cu deodorant de casă. Alex și-a pus mâna la ochi, acaparat de o durere nemaismărită până acum. Până să se trezească și să redeschidă ochii încetoșați, mai încasă câțiva pumni zdraveni care-l trântiră la pământ. Simți două perechi de picioare călcându-l pe mâini, pe stomac, pe față, pe degete. Durerea venea din toate părțile. Simțea că asta e pedeapsa venită de la Cel de Sus, pentru cele făcute Paulei. Dar nu. Ceva, sau mai bine zis cineva, îl trase sus, înapoi în clinch. De această dată, se simțea cu puteri supranaturale. Pocnea pe cine apuca.

Din spate un fluierat prelung se auzi. Alex lovea încă în cine nimerea. Tot grupul bătaș care se fălea cu vitejia lor zăcea acum în sânge, pe jos. Câțiva se ridicaseră și fugiră când auziră fluierul din depărtare. Alex călca acum în picioare pe unul din băieții veseli, umplându-l de sânge. George îl trăgea de umeri să se oprească. Însă Alex era cu lacrimi în ochi, cu nasul plin de sânge și cu un sentiment de ură pentru persoana întinsă, încât o lovea cu vehemență. Simțea că astfel se răcorește de toate relele din sufletul său. Se ura pe sine, și se vedea întins la pământ, și așa își imagina că de fapt se lovea pe sine, se autopedepsea. O lovitură zdravănă îl nimici în moalele capului și căzu, pierzându-și cunoștința aproape instantaneu...

Când Alex deschise ochii, observă că era lângă un geam. Lângă un geam? Da, era într-o mașină. Întoarse

speriat capul să vadă cine mai este pe bancheta din spate. Nu era nici o banchetă. Mașina era foarte spațioasă, și pe alte scaune îi văzu pe George, pe Alin și pe doi dintre cei care se luaseră de ei. Îl durea capul îngrozitor. Își pipăi ceafa și scoase un sunet mut de durere. La volan, un polițist, atent la circulație, vira violent pe șoseaua încă luminată de felinarele învechite. Era în duba de poliție? Când se întâmplase asta? Mașina opri lin în fața secției de poliție numărul cinci. Polițistul coborî liniștit și deschise ușa culisantă a dubei.

-Hai băieții, ușurel... aveți grijă la cap. Urmați-mă.

Se priviră toți unii la alții și pentru o clipă Alex simți ideea nebunească să o rupă la fugă. Însă se gândi că va intra într-o și mai mare încurcătură dacă va face asta. Așadar, băieții îl urmară pe omul legii într-o clădire proaspăt modernizată. Alex simțea cum ceva îl apasă în piept. Păși prin ușile de termopan și la recepție, polițistul întreabă de un anume detectiv. Femeia, burzluită de somn, arată locația.

-Hai, pe aici! Mișcați-vă!

Băieții intrară într-o cameră spațioasă, plină de birouri, unde un telefon suna la fiecare cinci secunde. Ofițerul privi în depărtare și strigă:

-Meteanule! ! Unde ești mă? Hai că avem niște bibani bătauși!

Din spatele unui birou, inspectorul Meteanu, cu o barbă nerasă, cu privirea obosită și cămașa scoasă din pantaloni, își arată chipul:

-Adu-i încoace să-i scuturăm nițel!

Meteanu își frecă fața de oboseală. Încă un caz. De când fusese repartizat la departamentul de delicvență juvenilă își imaginase că va avea mult mai puțină muncă de făcut. Din contră, toate crimele comise și toate fărâdelegile păreau să fie de trei ori mai multe la juvenili. Părul pe alocuri încărunit și privirea vicleană îi scană din cap până în picioare pe Alex și pe George. Ofițerul de servicii raportă:

-Pe ceilalți doi i-am lăsat în sală, pe scaune. Stau cuminți.

-Foarte bine, o să-i chem. Care-s datele?

Ofițerul îi înmână o mapă pe care făcuse raportul în mașină, după ce-i "racolase" pe băieți.

-De la ei știi ceva?

-El a dat câteva detalii (arătând spre George)

-Bun... merci Mirel, ești liber să pleci.

-Ar mai fi ceva inspectore..., zise pe un ton sumbru subalternul

-Anume? Meteanu își fixă privirea aspră asupra polițistului

-Unul din băieți... în încăierare...

-Ce-i cu el? A scăpat? Sau ce? Vorbește!

-A... a...

-A ce?

-A fost luat de ambulanță. Era în comotie. Bătut măr dom' inspector. Am lăsat ordin să ne sune imediat ce află starea exactă în care se află...

-Ține-mă informat Mirele! Hai împinge vântul că eu am o vorbă să schimb cu prietenii mei... . Nu-i așa băieți? Îi fixă cu niște ochi reci, sfredelitori. Cei doi schimbă o privire între ei și George luă cuvântul. Alex era buimăcit. Acel băiat, pe care îl bătea el, era... la spital în stare gravă? În ce belea putea intra! Era de fapt deja în belea. Era în secția de poliție, în fața unui inspector.

-Dom' șef, noi veneam acasă și...

-Hai las? La ora aia? Da unde ați fost?

-În Black-Nights, să trăiți...

-Și ce-ați căutat voi în Black-Nights? Ați băut ai?

-Nu...

-Mă tu nu mă du cu pluta. Aici scrie clar (vântura dosarul) alb pe negru. Ofițerul v-a pus fiola. Erați prea mangă ca să vă aduceți aminte probabil. Gradul de alcoolemie era foarte mare. Măi pișpirelule, tu știi cu ce ai de-a face?

George tăcu, dar din priviri îi cerea răspuns inspectorului, care sesiză și zise:

-Cu delicvența juvenilă bă băiatule... Vă poate mânca pușcăria! !

Alex vru de câteva ori să ia cuvântul, dar ceva îl oprea. Simțea un nod în gât. Nu putea vorbi, și o

presiune incredibilă îi apăsa plămânii. Inspectorul continuă:

-Din câte văd eu aici, ei au sărit la bătaie la voi.

-Da, așa e! sări arțăgos cu gura George.

-Mă băieți mă, dar de ce vreți voi să vă nenorocesc viețile? De ce nu sunteți voi cuminiți?

-Dar noi eram cuminiți dom șef, zise Alex, ca și când inspectorul l-ar fi călcat pe coadă.

-Auite...! Am prins glas! Mă băieți. În situația de față, mă văd nevoit să fiu aspru cu voi. Dacă erați treji, mai treacă meargă, legitimă apărare, dar așa, declarațiile voastre pentru mine sunt, frecție la picior de lemn! Înțelegeți?

-Dar chiar așa s-a întâmplat și...

-Dovada mă! Dovada. Dacă băieții ceilalți zic că voi ați sărit la ei, voi n-aveți nici o acoperire. Și ei erau beți, prin urmare toți intrați în aceeași oală, pun ștampilă de huliganism și vă înfund în pârnaie! Voi înțelegeți? Folosea același stil violent care dăduse de atâtea ori rezultate în trecut. Intimida eficient adversarul, care până la urmă claca și spunea totul. După fețele celor doi, se părea că funcționează și că respectivul caz era doar așa, o încălzire pentru el. Atunci pași pe ușă ofițerul, cu o figură cenușie, și cu capul în pământ:

-Permiteți dom' inspector?

-Da Mirel. Ia zi, ce-i?

-Au telefonat cei de la Spiridon.

-Așa. Noutăți?

Alex și George aveau respirația tăiată și îl fotografiau pe ofițer cu priviri curioase:

-Mă tem că pentru băieți, veștile sunt cât se poate de proaste...

Alex pâli și se făcu galben. Se cufunda de tot în scaun și simțea cum deja vestea proastă îi inunda tot corpul

-Băiatul a murit. Avea răni serioase mai ales la cap. A făcut cheag de sânge sub ceafă și a murit în drum spre spital. Nu au avut ce să-i facă...

Un aer rece se lăsă în cameră. Alex părăsise de mult camera cu gândul, anticipând ce avea să spună

călăul său. Omorâse un om? Cum era posibil? Alex era pur și simplu necooperant cu propria faptură. Meteanu îi privi pe amândoi intrigat și zise:

-Ia-i de aici!

-Dar noi nu... adică... noi...

Ofițerul îi trăgea pe unul de-un cot și pe altul de alt cot. Singura lor scăpare era acum dacă cineva din gașca adversă recunoștea că ei săriseră la bătaie. Dar asta nu consola cu nimic pe Alex. Moartea unui om era mult prea mult pentru el de îndurat. Plângea înfundat, și îl privea pe Meteanu cu priviri care cereau îndurare. Însă era conștient că nu era nimic de făcut. Ofițerul îi căra acum pe hol. Îl văzu pe Alex dărâmat moral și-i zise, pe un ton mărinimos:

-Aveți noroc că încă sunteți minori. În circumstanțele de rigoare, puteți scăpa cu cauțiune. Bine, cazierul e cazier, dar cu o cauțiune măricică, ieșiți de la mititica!

-Mare noroc avem..., zise Alex suspinând, cu capul în pământ. A doua zi, cei doi, considerați de poliție cei mai vinovați de toată treaba petrecută, fură duși, sub presiunea familiei celui dispărut, la Penitenciarul Copou, unde aveau să stea până se va decide deznodământul cazului. Primele raze de soare îi luminară chipul la ieșirea din secție. Alex, sub strânsoarea ofițerului, simți o briză caldă și liniștitoare adusă de vântul primăvărat. Îl privi pe George, și acesta îi răspunse tot printr-o privire. Cât de multe însă își comunicaseră prin acest schimb de priviri. Intrară în mașină și în jumătate de oră, mașina intra în curtea unei clădiri impunătoare, mari, dar gata gata să se dărâme. ”În ce hal am ajuns... Doamne” începu Alex din nou să plângă. Coborâră din mașină și acum erau la subsol, unde un moșneag chelios le dădea pijamale pe măsura lor.

-Să le purtați sănătoși! zise ironic bătrânul.

-Hai Trafalet! Lasă-i în pace că-s băieți buni!

-Bine bine... cum nu mă lași tu pe mine să mă distrez pe seama celor mici...

-Uiți cum ai fost și tu măi oală spartă! Aa? Să-ți amintesc că acum mulți ani, erai ca ei, cu pijamalele împăturate neglijent în brațe și cu ochii speriați? Vocea nervoasă a ofițerului îl făcu pe Trafalet să afișeze niște ochi ieșiți din orbite de spaimă. Ofițerul făcu cale întoarsă.

-Băieți, aici eu vă las. Procesul începe într-o săptămână-două. Aveți grijă de voi până atunci. Lăsați că adevărul iese la iveală. Este?

-Sperăm..., zise George cu o jumătate de gură. Alex nu putu zice nimic. La fiecare clipă se vedea măcinat de vinovăția unei crime. Faptul că era beat nu-l scuza. Mai rău îi sucea cuțitul în rană. Intră "Sala Patimilor". Cei doi fuseseră repartizați în celule diferite. Alex păsea neîncrezător, în spatele paznicului care-l conducea spre "cămăruța" lui. Toți deținuții ieșiră cu mâinile în afara gratiilor și fluierau pe noul venit. Alex simți în spate chiar o bucată de pâine aruncată în el. Paznicul gras se opri, deschise ușa care scârțâi prelung și zise:

-Aici.

-Sunt singur?

-Nu... stai cu Măcelărică.

-Cu cine?

Nu primi răspuns. Paznicul îl împinse în celulă. În patul de sus, un bătrân slab, supt la față, stătea în fund și-l privea compătimator, dar cu o privire pierdută, ca și când ar fi văzut prin el:

-Stai liniștit... nu mușc.

-Bună ziua..., zise Alex stângaci

-Să trăiești taică. Eu sunt Eugen Baci. Dar lumea-mi spune Măcelărică. În altă circumstanță, probabil că Alex ar fi râs la auzul acestei porecle. Dar pentru moment, simți o căldură sufletească imensă din partea acestui personaj interesant, cu priviri calde de bunic drăgăstos. Își așază lucrurile pe patul de jos și întinse mâna lui Baci:

-Eu sunt Alex.

-Încântat. Stai mult? întrebă, plin de umor bătrânul, ca și când l-ar fi întrebat "Cât e ceasul?".

-Două săptămâni, până începe procesul.

-Aa... da tu ești bobocel?

-Cam... da..., zise el încurcat, neștiind argoul pușcăriașilor.

Se așază în pat și închise ochii. Bătrânul avea atâta chef de vorbă, însă tăcu, observând oboseala băiatului.

-Dormi copile... o să ai nevoie de putere în locuri
ca acestea...

Capitolul 26

Şapte

29. 03. 08

Sunt ancorată în estetica relației noastre, în toate înțelesurile ascunse ale unor acțiuni care par atât de copilărești, aparent, și într-o privire de ansamblu se dovedesc a fi doar o altă modalitate de a îndeplini același ritual al iubirii...dacă întradevăr a fost iubire... nu știu de ce dar nu mă pot hotărî la un răspuns la întrebarea asta.

A devenit stresant să analizez și să cataloghez fiecare acțiune, fiecare moment petrecut.

Prefer să levitez deasupra lor și să le re trăiesc pe cât posibil, gândindu-mă unde puteam să acționez ca să previn tot dezastrul ăsta. Și slavă Domnului, găsesc destule ipostaze în care te-am îndepărtat de mine. Sufletul nu mi s-a schimbat, departe de a fi asta problema, doar că n-am mai reușit să trec de pereții pe care i-am construit cu atâta grijă. S-a surpat ieșirea, încetul cu încetul, și dacă nu a fost nimeni pe partea cealaltă să mă ajute să o refac, s-a închis de tot. Rezultat? Am început să fug de sentimentele mele; din ce în ce mai repede, din ce în ce mai departe.

Atât e de inutil acest monolog dezarmant și totuși atât de necesar supraviețuirii mele.

Câte se pot schimba în cinci luni, și totuși câte pot rămâne neschimbate în 11 ani... Încep să scap de frică, dar am scăpat și de orice sentiment de apartenență.

În jurul meu nu mai gravitează nimeni; trec prietenii ca niște meteoriți... le văd doar defectele, refuz să îi las să se apropie de centrul meu de frică : cineva o să se ardă sau din pură obisnuință pe care mi-am creat-o. Refuz să mai fiu rănită, refuz să mă destăinui, refuz să continui și refuz să rămân pe loc.

Cu o melodie și o ciocolată încerc să aștept o nouă zi, încerc să-mi regăsesc zâmbetul după fiecare tumult de lacrimi, încerc să găsesc un stâlp... și caut... și privesc în zare cu ochii împăinjeniți și duși în fundul capului;

peisajele se schimbă, soarele traversează cerul și, totuși, la sfârșitul zilei sunt tot aici; doar eu. Sunt din ce în ce mai rea, din ce în ce mai labilă psihic... simt cum alunec... spre o prăpastie din care nu știu dacă o să mai am destulă forță să mă ridic.

Mergând dimineața prin ploaie, cu ochii în lacrimi, mă uit tânjind, de pe trotuar, la câte o mașină... : atât de aproape... aș putea să îi sar în față și nimic nu ar mai conta... până când mă voi trezi. Văd pastile, văd alcool și țigări, bani, nopti... tentația e mare să îmi sabotez propria viață. În fond, dacă atâția au desconsiderat-o, eu de ce aș aprecia-o? Spirit de turmă. Clar. Păcat însă că mai gândesc din când în când și realizez aberația logicii mele.

Nu știu să disting depresia de constanta tristețe în care recad.

Mi-e dor de tine. Zilele astea refuză să treacă fără să îmi amintească ce am fost și ce am fi putut fi. Siguranța și bucuria de copil pe care cred că mi-o autoinduceam la fiecare întâlnire... aproape. Mă uitam la tine și nu mai conta nimic. Eram noi împotriva tuturor. Noi doi care am trecut prin atâtea și care urma să fim întotdeauna așa. Erai eu... și eram... tristă fără tine...

Tu care urma să nu te mai dezici de mine... de noi... eu care speram în mai bine... în legea universală care aranja totul și care garanta un motiv pentru fiecare incident care se încheia cu tine plecând și cu mine plângând... așteptând să te întorci... să întorci doar capul...

Două posibilități de a construi altceva până acum. Două rateuri. Două sabotări.

O ocazie de prietenie. Sabotată și asta cu fiecare ocazie pe care mi-o ofer. Aștept. Aștept să curgă timpul în sens invers și să fiu iar ce am fost. Să pot să râd așa cum râdeam, să pot să mă ridic și să mă șterg... să am o mână care să mă ajute să mă ridic.

Desenează-mi tu steagul. E lipsit de culoare și de sens; plutește în vânt fără direcție, fără voință. Hai să fim copii din nou... O să fie secretul nostru... și uite așa înnnebunesc puțin câte puțin, vorbind singură, de fapt cu tine dar... singură...

Capitolul 27

Ultimele accente de veselie

Săptămânile treceau și mă vedeam incapabil de a trece peste șocul revederii cu Bianca. Poate că nu era așa de rău dacă aș fi văzut-o singură. Dar totuși, multe întrebări se băteau cap în cap în mintea mea. De ce îmi mai păsa? Ea îmi dăduse drumul. Eu de ce mai sufeream? O iubeam așa de mult încât amintirea ei mă sacada neîncetat? Nu găseam răspunsuri. La naiba că nici acum nu le găsesc... . Cert e că eram acum pierdut între două lumi paralele: a mea și a ei. Viața ei nu o știam deloc cum era în prezent, dar îmi construiam atâtea ipoteze în minte și atâtea scenarii cum își face rutina zilnică, încât uneori o simțeam atât de aproape, atât de real, atât de înspăimântător. Viața mea luă o întorsură ciudată și mergând pe stradă, numai la ea mă gândeam. Uneori îmi imaginam că este în stânga mea și vorbeam cu dânsa în minte, glumeam cu ea, și uneori pufneam în râs și cu voce tare, stârnind mirarea celor de pe stradă. Simțeam că nimic nu mai contează pentru mine, că totul s-a terminat. Mă vedeam în fața unui nou început, dar fără forțele necesare primului pas. Incapabil de a deschide din nou ochii, fricos de orice lucru nou, trăiam din amintirile care încă mă hrăneau atât de veninos. Uneori simțeam că vreau să urlu, să dau afară orice urmă a ei din mine. Dar era mult prea greu. Îmi umbla prin vene, o simțeam în fiecare gest al meu, o vedeam în fiecare chip al altei fete de pe stradă. Uneori și aerul pe care îl respiram avea în el parfumul ei. Să fi fost asta pragul nebuniei supreme? Atingeam cu degetul oglinda dintre real și ireal? Posibil, dar un lucru era sigur pentru mine: acela că nimic nu este sigur. Viața mea, preschimbată dintr-un stejar puternic și falnic într-un pui de prun, avea să se schimbe din ce în ce mai mult, într-un ritm mult prea alert ca să-i pot face cumva față. Până și oglinda, vechea mea pritenă, mă mințea. Îmi afișa chipul altei persoane: a lui. A noului ei iubit. Oriunde vedeam un cuplu îi vedeam de fapt pe ei. Ajunsesem să merg pe stradă cu privirea în pământ, de teama de a nu mai vedea atâta dragoste în jur, evitând astfel vreo nebunie. Simțeam nevoia să mă duc la un cuplu de îndrăgostiți și să le zic : “Bucurați-vă cât puteți, că într-o bună zi veți arăta ca mine!”. Dar nu puteam face asta. Nici cu capul în pământ însă nu puteam merge. Vedeam pașii ei, lăsați ca o urmă fierbinte pe bitumul ros de vreme. Creierul îmi debita non-stop melodii triste pe care le auzeam în urechi și care mă umpleau de o depresie ieșită din comun. Privirea ei atât de sură iată: acum era îndreptată altcuiva. Poate că el o

merită mai mult ca mine. Poate că acum, când vorbesc, ea se joacă în părul lui și îi sărută fruntea, fericită. A început să mă roadă o senzație de putrefacție spirituală. O stare de nereprodus în nici o discuție. Nu știu dacă cineva a simțit vreodată că persoana pe care o iubește, se trezește dimineață de dimineață cu o persoană greșită în minte, dar totuși, să știe că, ea va găsi fericirea, chiar dacă nu va fi cu ea? Cam asta simțeam eu atunci, măcinat de un storcător nemilos de suflete. Un storcător de fructe ar scoate lucruri bune: vitamine. Eu eram gol. Nu era nimic bun rămas sub pielea înegrită de durere și întristare.

Astfel zilele mele treceau atât de repede încât nu-mi mai băteam capul să rețin în ce zi mă aflam: dacă era vineri sau marți sau luni. Traversam o perioadă atât de bombardată de rutină, încât făceam aceleași activități platonice zilnic. Singura porțiță de scăpare era Paula, care însă dispăruse fără urmă de câteva zile. Până la urmă am dat de ea, și am aflat că se pregătea să plece în Spania, la Malaga, cu un proiect școlar. O săptămână întreagă simțeam că voi muri fără ultimul meu sprijin spiritual. Pășeam pe stradă cu telefonul lipit de ureche, ascultându-i vocea sură, purificatoare. Simțeam totuși o undă de tristețe în toate gesturile ei, pe care nu mi-am putut-o explica decât mult mai târziu, multe prea târziu...

Ultima zi înaintea plecării ei și a Sabrinei în Malaga. Le-am invitat la iarbă verde, lângă o mănăstire care o știam eu mai liniștită, mai puțin populată, de unde orașul își arăta figura măiestroasă spre colina aceea a Iașului. Afară era extrem de cald. Fiecare din noi ducea în spate câte un rucsac, în care căram fie cărți de joc, fie remmy, fie băutură, fie semințe. Până sus fiecare era acaparat de propriile gânduri. Priveliștea frumoasă ducea la melancolii adânci. Am schimbat câteva priviri cu Paula care-mi zâmbi pierdut și reîntoarse capul spre orizont, privind răătăcită. Sabrina fluiera veselă, privind cerul senin. Eu, evident, căram cele mai multe bagaje și gâfâiam ca o cămilă deshidratată. Am avut un mare sentiment de împlinire când am ajuns sus, am întins pătura și am plonjat pe ea, nelăsând loc nimănui să mai încapă.

-Dă-te mai încolo, Patrocle!

-După ce că v-am cărat boarfele până aici... mai faceți și figuri!

-Nu-ți zic de două ori!, zise Paula cu o voce de falsă autoritate. (Am simțit că vorbesc cu mama)

M-am dat la o parte, lăsându-le și pe ele să se tolănească lângă mine. Cerul era de un albastru oceanic. Un mic nor alb, păta imensitatea bleo. Mi-am pus mâinile sub ceafă și am închis ochii, gândind departe. Un vânticel, prevestitor al verii ce avea să vină, îmi mângâia nasul cu un miros plăcut de liliac.

-Eu adorm... hai să jucăm ceva! sări Sabrina cu gura.

-Propun să jucăm țurca!, zise Paula cu un zâmbet ironic, cu fruntea spre cer și cu ochii închiși strâns, ca și când ar fi blocat niște gânduri negre.

-“Propun să jucăm țurca...” ce să spun... ! o imită caraghios Sabrina, care în clipa următoare scoase o minge de volei și se ridică în picioare:

-Care joacă?

Fără să-mi pot opri instinctul de sportiv, m-am ridicat greoi de pe pătură și în câteva secunde serveam mingea spre Sabrina, a cărei forță în lovituri mă uimea. Paula ne privea și râdea ori de câte ori ratam eu sau Sabrina câte o lovitură:

-Ce blegi sunteți amândoi. Să vă arăt eu cum se face. S-a ridicat, a luat mingea în mână și se pregăti să servească. Atunci m-am gândit să-i distrag atenția. Paula aruncă mingea în aer și se pregătea s-o bubuie.

-Paula ce-i cu păianjenul ăla pe piciorul tău?

Paula tresări speriată și mingea îi veni în cap, stârnind cel mai diabolic și isteric râs ascuns în Sabrina. Victima se burzului teribil, luă mingea în mâini și o degajă cu piciorul peste un gard viu, mare, în curtea mănăstirii.

-Era o glumă Paula, ce-i cu tine?

Paula se reaseză pe pătură, cu figura unui copil mic, supărat când părinții nu-i fac toate mofturile. Refuza să vorbească.

-Da nu vrei să te duci după ea? întrebă Sabrina sarcastic.

-Uite nu vreau? Probleme?

Trebuie să recunosc că acest ton mă cam speriasse. Îmi amintea de accentele de supărare făcute de Bianca uneori. Dar era ultima zi în care o vedeam pe Paula. Urma o săptămână fără cele două antrenamente ale mele în bună dispoziție. Urma probabil o săptămână în care

depresia va prima cu siguranță. Cu acest gând trist în minte, am privit ochii plini de secrete ai Paulei și m-am întors pe călcâie spre poartă, să aduc mingea. Atunci însă cineva ieși pe acea poartă, cu mingea în mână. Un bărbat, de fapt un bătrân, cu o barbă mărișoară, gri, cu părul cărunț, îmbrăcat în negru, se îndrepta spre noi cu pași vioi, rapizi.

-Să trăiți flăcăi... și flăcăițe.

Până și Paula râse la gluma înțeleaptă a bătrânului.

-Bună ziua domnule..., am zis stângaci

-Lumea-mi zice Părintele Sofronea peaici. Sunt starețul acestei mănăstiri. Curățam grădina de măracini și m-am trezit cu mingea asta în cap. E cumva a voastră?

-Ne cerem scuze părinte, dar n-am vrut, zise Sabrina, care strâmbă nițel din nas. Simțisem și eu ceva mirosind dinspre preot. Duhnea a băutură destul de tare și era îmbujorat. "E beat..." mi-am zis în gând. Însă era atât de vesel, încât nu puteai să nu fii și tu așa. Paula imediat simți oaza de binefacere a prezenței starețului și zise:

-Mai stați cu noi părinte, să mai râdem, mai glumim...

-Mă primiți?, întrebă Sofronea cu un aer de timiditate excesivă

-Sigur că da...

Moșul își ridică puțin roba neagră și se așeză turcește pe pătură, lângă Paula. Ne-am așezat și noi, și privirile-i calde ne acaparau pe toți. Părintele zâmbea atât de frumos, încât nu puteai să nu-i zâmbești înapoi.

-Voi sunteți de-aici, din împrejurimi? Că nu prea v-am văzut la slujbe sau prin vizită...

-Nu părinte, suntem împrăștiați prin tot orașul...

-Eh... nu are a face..., făcu preotul din mână. Oricine e binevenit aici. Mai ales tineretul.

-Vă înțelegeți bine cu tinerii sau de ce?, întrebă Paula curioasă. Avea așa un chip de copil, atât de drăgălaș punea aceste întrebări inocente, atât de captivată părea...

-Adevărul e că nu prea. Să știți că mă confrunt adesea cu această problemă. Voi, nebunii de astăzi

sunteți o cu totul altă generație, mi-e teamă că nu pot ține pasul cu voi...

-Dar nu suntem chiar așa de diferiți părinte!, sări Sabrina cu gura.

-Nu e nevoie să țipi..., replică preotul, stârnind un val de râsete care întoarse câteva priviri ale celor care apărură între timp și-și instalară păturile prin apropiere.

-Nu știu. Dar îmi place să petrec timp așa, ca acum., cu voi tinerii. Mă faceți să mă simt din nou tânăr.

-De când erați haiduc!, am adăugat eu de ‘colo.

-Eheee..., râse preotul zgomotos, dar apoi râsul i se transformă într-un tușit zgomotos, bolnăvicios. Nu știți voi ce flăcău eram eu în tinerețe..., zise el frecându-și burta cu ambele mâini.

-Dacum... erați tata lor!, râse Paula.

-Erați golan de golan! !

-N-aș merge chiar așa de departe, dar nu eram chiar o ușa de biserică să știți. Adică eu la viața mea am făcut destule năzbâtii. Nu se compară cu ce faceți voi în zilele noastre, dar erau și ele destul de grave unele...

-Dați-ne un exemplu!, făcu Paula din ce în ce mai captivată de discuție

-Odată am reușit să dau foc unui cal.

Am rămas toți trei ca loviți de trăsnet. Sofronea continuă:

-Din greșeală bineînțeles. Mă jucam cu o cutie cu chibrituri în spatele unui cal. Să tot fi avut vreo doișpe ani. Și cum mă joc eu, cum nu mă joc, numai ce văd că am dat foc cozii calului. Acesta a rupt-o la fugă pe pășune și flacăra era din ce în ce mai mare. Taicămiu, Dumnezeu să-l ierte, a văzut la timp și a aruncat apă peste el. Calul n-a avut nimic, dar eu am mâncat o mamă de bătaie pe care nici acum n-am uitat-o!

Am rămas toți trei pentru o secundă muți, după care un alt val de râsete au umplut valea de voie bună. Preotul Sofronea iată, reușise să-mi inspire o încredere, încât m-am gândit că nu ar fi rău să-i mai fac o vizită la mănăstire, să mai discut cu el. Părea o persoană în stare să mă sfătuiască, să-mi elibereze gândurile. Ceva în mine îmi spunea că o să-l mai văd și cu alte ocazii...

Două ore alături de părintele Sofronea trecură parcă neobservate, printre glume și vorbe cu tâlc. Bătrânul se ridică greu, cu un aer bătrânesc:

-Eh copilași, eu v-am lăsat, mai am multă treabă și ziua e scurtă, parcă din ce în ce mai scurtă. Să aveți grijă de voi. poate ne vom mai revedea cândva...

-Cu siguranță!, am replicat eu.

Acesta întoarse spatele și se apropia acum greoi de mănăstire. În drum spre casă, am vorbit puțin, fiecare meditănd la câte o spusă a bătrânului. În răscrucea de drumuri, unde fiecare urma să-și vadă de drum, le-am îmbrățișat strâns pe fete, prelung, ca și când urma să nu le mai văd niciodată.

-Mai vorbim la telefon, bine?

-Să fii sigur de asta..., zise Paula. Și ai grijă să nu te deprimi că te mănânc.

-Da doamnă. Să trăiți!

-Să ai grijă de spanioli pe acolo Sabrina da?

-Bineînțeles, îi joc pe degete..., și încep un dans indian care implica o mișcare violentă a degetelor și a brațării de pe mâini, încât m-am simțit ca într-un film cu Raj Kapoor.

Ne-am despărțit parcă, inconștienți că asta avea să fie ultima oară când ne vom mai vedea, că acelea fuseseră ultimele accente de fericire ale fiecăruia dintre noi. Dacă aș fi știut asta atunci, aș fi strans-o în brațe pe Paula, plângând probabil, rugând-o să mă ierte pentru ce aveam să fac mai târziu...

Capitolul 28

Málaga

Ora trei dimineața o prindea pe Paula încă nepregătită de plecare. Se chinuia acum, debitând înjurături improvizate pe moment, să închidă valiza în care pusese prea multe lucruri. Natasha, simțind plecarea stăpânei, se freca de piciorul ei, enervând-o și mai tare.

-Lasă-mă să te ajut, veni doamna Zamfira din spate, cu o față care schța lipsa somnului și cu o pijama verde, pe care Paula o purta când era mai mică. Se așeză cu fundul pe valiză:

-Închide acum! Hai repede!

Paula se chinuia dar nu reușea să strângă bine fermoarul:

-Nu pot! E prea strâns și...

-Hai odată! Strânge! !

-Dar e prea...

-Strângeee! !

Se auzi deodată sunetul victorios al fermoarului încheiat și pentru prima oară Paula înțelese de ce băieții după ce merg la baie, au acea figură glorioasă pe chip când își închid șlițul. Cele două gâfâiau acum și când se priviră, pufniră în râs.

-Zăpăcită mai ești!, zise doamna Zamfira pe un ton mămos.

Paula se scărpină în cap și privi în jur. "Oare n-am uitat nimic?". În același moment, telefonul mobil începu să sune și Paula îi răspunse Sabrinei:

-Fix acuma ies pe ușă! !

-Hai odată copchilă că te aștept de zece minute! !

Paula uitase complet. Prinsă în ultimele retușuri, pierdu noțiunea timpului. Fugi cu valiza pe hol și se încălța la foc automat. O îmbrățișă puternic pe doamna Zamfira și ieși pe ușă, târâind o valiză imensă pentru trupul ei firav. În stradă, într-un taxi, Sabrina aștepta nerăbdătoare:

-Hai odată că pierdem avionul! !

-Acuma vin. HO!

Își aruncă valiza în portbagajul mașinii și se așeză pe bancheta din spate, alături de prietena ei.

-La Băneasa. Mulțumesc!

Mașina porni în liniștea nopții și Paula observa acum pe geam câtă liniște și pace era în cartierul ei la acea oră târzie. Nimic nu mișca, totul era gol, pustiu. Chiar și când ieșiră pe arterele principale, traficul era extrem de scăzut, aproape inexistent, încât Paula avea

sentimentul că motorul taxiului în care se afla deranja tot orașul aflat sub vraja lui Moș Ene. Era ceva nemaipomenit pentru dânsa. O săptămână de vacanță într-un loc exotic cum era Malaga: ocazia perfectă să uite de toate răutățile care au împânzit-o în ultima perioadă. Se lăsă mai comod pe spătar și închise puțin ochii: "O săptămână în care nu vreau să aud de nimeni!".

Mașina opri brusc și șoferul fu plătit de Sabrina. Cele două au coborât și au intrat în aeroport, unde Paula avu impresia că întregul oraș care trebuia să doarmă la ora asta, se adună aici.

-La ce terminal trebuie să ajungem?, o întreabă pe Sabrina, care rămase cu gura cascătă, concentrată la tabela care era mereu mișcătoare, arătând terminalele și avioanele, cu orele de plecare și sosire.

-Are întârziere avionul nostru. Trebuie să mai așteptăm. Paula schiță o grimasă tristă, dar își simți stomacul pulsând de foame și se veseli că vor putea să intre puțin la McDonald's. Câteva minute mai târziu, cele două intrau în restaurant, unde o singură vânzătoare, cu capul în mâini, dormea nederanjată.

-Ce facem? O trezim? Doarme așa de bine..., zise Paula grijulie

-Facem comanda încet, să se trezească lin...

Atunci Paula își dresă glasul, îl făcu ca de miere, și zise mlădios:

-Doi hamburgeri și un Pepsi vă rugăm...

Nu primi nici un răspuns. Fata de la tejghea dormea dusă cu capul în palme. Paula se încruntă și mări puțin volumul:

-Doi hamburgeri și un Pepsi vă rugam...

De această dată, vânzătoarea păru că se trezește, dar până la urmă clefăi leneș din buze, și puse capul pe tejghea direct, cu mâinile sub cap.

-Da' scoală dracului și dă-ne doi hamburgeri și un Pepsi! !, răcni Paula, călcată pe nervi. Sabrina o privi și încremeni. Vânzătoarea tresări și căzu de pe scaun, producând un sunet violent în restaurantul gol. Se ridică repede, își așează boneta care îi stătea strâmb pe cap, se frecă la ochi leneș și o privi pe Sabrina

-Nu o cunosc!, zise ea privind spre Paula speriată.

Paula însă o privea cu ură pe fata din fața ei, pe vânzătoarea adormită

-Mă... scuzați, ... eram obosită. Ce să vă dau?

Câteva minute mai târziu, lângă o fântână arteziană în miniatură, cele două fete molfăiau fiecare în tăcere mâncarea comandată.

-O uitat să-mi puna castravete! Mă duc s-o strâng de gât! , făcu Paula agasată

-Sau mai bine îi înfunzi nările cu pâine în timp ce doarme!, râse cu lacrimi Sabrina

-Haha... foarte amuzant... de-a dreptul hilar!

Sabrina mai luă o gură din hamburgerul ei și privea concentrată pe tabela care rămase nemișcată de jumătate de oră. Sub o magie telepatică, cifrele începură să se miște și fetele observară că avionul urma să decoleze în douăzeci de minute. S-au ridicat că fripte de pe marginea fântânii și fugeau acum spre detectorul de metale, spre terminalul trei. În fugă, Paula încercă să mai ia o îmbucătură din hamburgerul ei, dar se murdări toată de muștar pe la gură, nereușind să nimerească gura. Pășeau acum prin detector, și se îndreptau spre terminal. O doamnă amabilă le verifică biletele și acum pășeau în gigantul de fier, impunător și greoi, gata de decolare. Scaunele moi ale clasei întâi o gâdilau plăcut pe Paula, în timp ce Sabrina înjura finuț, nereușind să-și pună centura bine, înodând-o într-un chip straniu. Stewardesa chiar fu încurcată de nodul făcut de Sabrina centurii de siguranță, și îi trebui mai mult de cinci minute să-l desfacă și să-i pună ea centura cum trebuie. Un pahar de șampanie și o gură de caviar și Paula adormi, captată de emoția călătoriei spre un oraș care se preconiza a fi frumos:”Orașul lui Banderas” își zicea ea entuziasmată.

Când deschise ochii, cerul era de un roz purpuriu. Soarele ieșea și norii erau albi, pufoși. Paula se lipi cu fața de geamul avionului și avu impresia că se află în paradis, că mergea spre paradis cu avionul. Întradevăr, se pare că o călătorie mereu te face să uiți de rele. Era veselă acum, entuziasmată și imaginile văzute o bucurau. Întreaga feerie însă fu stricată de sforăiturile groase ale Sabrinei, care adormi cu gura deschisă și cu o mână strânsă pe centura de siguranță, ca și când ar fi avut ciudă pe ea. Paula o mișcă cu un deget pe prietena ei, care încetă să mai sforăie. Ezită unpic, dar până la urmă, tot cu un deget, îi impinse barba în sus și îi închise și gura. Apoi întoarse privirea spre geam, dar răsăritul

trecu. Acum soarele pârla galant norișorii albi, făcându-i să pară ca niște porții imense de vată cu zahăr.

Aerul din aeroportul Malagăi era unul ticsit, plin de chipuri pe care Paula nu le recunoștea. Era ceva schimbat. Ceva nu se lega cu gândurile ei, conexiunea nu se făcu bine cu tărâmul necunoscut. Simțea că o parte din ea rămase în țară, în locurile natale, în amintiri dureroase. Nu dădu importanță acestui detaliu: era prea preocupată să tragă după dânsa un bagaj de cinci sute de tone. Cartierul în care urmau să locuiască, La Trinidad, se afla în spatele unui port imens, aproape de centrul orașului. Hotelul nu era unul pompos, dar cine avea să petreacă așa de mult timp în hotel? Paula urcă repede scările care scârțâiau amenințător și păși în cameră. Imediat după dânsa intră și Sabrina, încă bombănind că fu trezită din somn la aterizarea avionului, mușcându-și limba la impactul cu solul. Camera nu era una spațioasă. Două paturi, elegant aranjate, și o măsuță cu o lampă pe ea, umpleau prima jumătate de cameră. Niște draperii verzi, trase, confereau camerei un aer de junglă. Un miros ciudat de scoici împânzea încăperea. Paula trase draperiile și cele două fete au rămas consternate: imaginea era pur și simplu feerică. Se vedea portul întreg, și un cer albastrui cu accente roșiatice, semnalând că, undeva în culisele orizontului, soarele își schimba înfățișarea, punându-și rochia de seară. Paula deschise ușa balconului și se rezemă de balustradă. Vântul îi răscolea părul și nările îi erau invadate de un miros plăcut de căpșuni. În zare, se vedea portul, cu bărci, bărcuțe, care mai de care mai frumoase. Pescari amatori, oameni ieșiți în larg pur și simplu să se destindă, chiar și vapoare de croazieră, probabil îndreptându-se spre Costa del Sol, împânzeau marea lină și calmă. Din cameră, Sabrina o trezi din reverie:

-Nu vă supărați pe mine, dar Majestatea Voastră nu ar vrea să-și despacheteze și dumneaei hăinuțele, așa încât să putem și noi vizita orașul în această minunată seară? Sarcasmul deja ultra-cunoscut nu o atinse deloc pe Paula. Păși înapoi în cămăruță. Parchetul îi zăngăni sub picioare.

-Cu ce să o servim pe Majestatea Voastră?

-Cu un sărut prelung pe majestuosul meu..., dar nu apucă să termine fraza, căci la ușă bătu o profesoară coordonatoare, care intră fără nici un consimțământ, ca și când ar fi bătut la ușa unui cabinet particular.

-Bună fetelor. Am fost invitați de spaniolii parteneri în proiect la o petrecere de bun-venit dată în

cinstea noastră. Dacă vă grabiți jos, mergeți și voi. Aveți zece minute!

Următoarele minute le surprinseră pe fete într-o forfotă de nedescris, alambicată de întrebări ca: ”Îmi stă bine așa?” ”Cum îmi stă parul?” ”Uite și tu ce crăcanată sunt!” ”Așa am eu nasul cârn?” ”Uite și tu ce flocc rebel am!”. Cele două fete ieșiră panicate de întârziere și coborâră scările câte patru odată. Jos însă, un boț de oameni așteptau, în grupuri-grupuri, pe câte cineva din hotel, ca să poată pleca tot în ”grupuri-grupuri” spre petrecere. Profesoara ieși și ea, elegantă și super-machiată, afișând un zâmbet exagerat.

-Să mergem copilași!

Petrecerea era una destul de drăguță după părerea Paulei, care era în mijlocul ringului de dans, încingând alături de Sabrina tot localul pe ritmuri de samba. Rochiile lor vapoase stârneau admirație, și fetele se simțea în largul lor: mereu erau sarea și piperul petrecerilor. Chiar și când restul lumii se odihnea, Paula și Sabrina încă dansau, și unii, captați de energia lor înfiorătoare, reveneau pe ring, mai mult de rușine că niște fete au o rezistență mai mare decât a lor. Pe măsură însă ce noaptea avansa și timpul devenea din ce în ce mai nemilos cu băuturile îngurgitate de fiecare, petrecerea se încingea. Paula simți în spatele său o respirație de băiat și se înfioră teribil. Simți lucruri pe care le mai simți și cu alte ocazii, lucruri atât de familiare. Întoarse privirea și văzu un băiat. Dar nu îi putu fotografia fața, strânse ochii, îl împinse gentil cu două degete și se apropie de ușa de la ieșire. Acum pășea pe străzile Malagăi, în plină noapte. Totul pustiu. Trecu strada și se opri pentru câteva secunde lângă o balustradă verde, ruginită. De aici putea vedea toată marea, în splendoarea ei nocturnă, cu mii de stele oglindindu-se în ea. Gândurile însă îi erau îndreptate departe, extrem de departe. Acei fiori erau atât de familiari, încât începu să plângă, sugrumată de amintiri pe care de atâtea ori încercă să le alunge, dar ca un resort, se întorceau cu aceeași forță înapoi la ea, înapoi la origini. Pașii Sabrinei distorsionară gândurile Paulei, încât acum privea marea tăcută, gândindu-se la nimc în mod special, ci mai degrabă admirând peisajul. Se vedea, în chinul ei de a avea mintea fără nici un gând, amintindu-și de Adi și de ce a spus înainte de plecare: ”Mai vorbim la telefon, bine?”. Îi auzea până și vocea atât de clar în minte, atât de calmantă.

-Ești bine?, se auzi glasul Sabrinei, care se apropie de Paula.

-Da, așa cred. Da. Adică nu, adică da! Da! Sunt bine...

Sabrina rămase perplex la replicile încurcate și la tonalitatea ciudată a vocii Paulei.

-Atunci hai înapoi înauntru. Hai că-i frig zăbăugă mică!

Paula zâmbi crud, privi încă o dată marea. Observă că în mână ținea telefonul mobil, pe ecranul căruia scria

“Apelare Adi...”

Anulase apelul speriată. Când scoase telefonul să-l sune pe Adi? Cum se întâmplase? Prin ce miracol? Subconștientul iar îi juca feste. Simțea că ceva sub piele o arde. Dar nu putea. Nu aici! Nu acum! Era într-un loc exotic, și trebuia să profite din plin. Degeaba. Ajunsă înapoi în local, se așază la bar și începu să dea Jack după Jack pe gât, făcându-se clampă până dimineață, refuzând să mai participe la vreun dans.

Dimineața următoare se trezi în patul din hotel, pe lemnul tare pe care era doar o pătură subțire, cu o durere imensă de spate și de cap, fără să-și poată aminti cum a ajuns de la local înapoi în camera de hotel. Întoarse capul spre patul Sabrinei, care era gol. Un sunet ciudat se auzea dinspre baie. ”Probabil că face duș...” “Își zise, liniștindu-se. Încercă să se ridice în fund pe pat, și simți cum zece cuțite îi penetrau tot corpul, făcând-o incapabilă să se poată ridica. Atunci, telefonul începu să cânte, de undeva din geantă. Pășea acum pe parchetul nesigur, scoase telefonul și răspunse:

-Bună dimineața muchachelor! !

-Neața Adi! Ce faci? Nici aici nu scăpăm de tine?

-Din păcate, nu! Ce faceți?

-Păi... Trase cu ochii prin cameră. Își aduse aminte că profesoara le puse pe perete, fiecărui student un tabel cu obiectele turistice pe care aveau să le viziteze și cu activitățile zilnice. Se concentră să înțeleagă scrisul mic și urât și continuă:

-Păi... astăzi mergem la Museo Municipal. Aa! Și la Iglecio del Sagrario. Cu alte cuvinte, plictiseală.

-Hai hai! Că te alinți deacu! Cum a fost prima zi în Malaga?

-Am fost la o petrecere!

-Castaniete și tot tacâmul spaniol?

-Castaniete n-au fost. Aa ba da. Au fost câteva fete urâte și prost îmbrăcate, și ca să fim eleganți și să nu le facem altfel, le zicem castaniete.

Cei doi începură să râdă în telefon și Sabrina apărură din spate, acoperită cu un prosop alb de duș.

-Cine e? Adi?

Paula confirmă din cap, cu o mână ținând telefonul și cu alta ștergându-și lacrimile de răs.

Sabrina țipă, pentru a nu vorbi la telefon cu mâinile ude:

-Neața Adi! ! Să ne trăiești maică! !

Paula îl putu auzi pe Adi chinându-se să respire, lipsit de aer de la atâta răs. În scurt timp, conversația se încheiase și Paula era acum extrem de bine dispusă. Același ciocănit enervant se auzi în ușă și capul profesoarei Trifu se băgă între ușă și tocul acesteia:

-Haideți fetele! Ne mișcăm mai cu talent? Trebuie să ajungem ca să luăm masa la biserica Sagrario. Haideți! Coborâți la autocar.

-Imediat!

Imediat ce ușa se închise, Sabrina completă acel "Imediat" zis galant:

-‘gâtu mătii! Nu știi să-ți deschidă alții ușa? Intri așa ca nesimțita?

Văzând-o pe Paula râzând cu lacrimi, continuă și mai enervată

-Da tu n-o vezi ce tupeu are? Intră de parcă ar fi hotelul ei! Ahhh ce-mi vine s-o dau cu un ochi de-un colț de masă! !

Iglecio del Sagrario, impunătoare, se vedea din depărtare, din autocarul care parca acum strâmb, pe o șosea pietroasă, cu mulți câini vagabonzi. Paula coborîntuziasmată și impresionată de statura bisericii, care era, la drept vorbind, imensă. Ghidul începu să vorbească de istoria acestei biserici, dar Paula îi auzea vocea pe fundal, ca și când ar fi gătit în bucătărie și televizorul mergea undeva în sufragerie și-l auzea vag. Imaginea zidului vechi de generații și soarele care se reflecta strălucitor în vitralii o fascinau. Pășea amețită, privind mereu în sus, spre crucea gigantică din vârf, care

dădea impresia că poate cădea din clipă în clipă. Alea spre biserică era înconjurată de jur împrejur cu trandafiri galbeni și lalele de un roșu închis ca sângele. Dalele de piatră erau puse într-un model drăguț, afișând numele tuturor celor care au contribuit, acum câteva sute de ani, la construcția acestui monument istoric, rămânând astfel vii prin creația lor și amintiți tuturor vizitatorilor. Ușile de cireș, mari, se deschiseră și turiștii intrară înăuntru. Paula pășea ultima, cu privirile captate de pictura de pe pereții interiori. Păsările cântau superb afară, iar un miros plăcut de lumânare parfumată se simți din interior. Ușile s-au închis cu un zgomot care se auzi cu ecou în biserica goală, la ora aceea. Un singur om, undeva în fața altarului, în capătul uneia dintre acele bănci lungi, se ruga neîntrerupt, cu o glugă mare pe cap. Paula gândi că poate fi un călugăr sau ceva de genul acesta. Dintr-o cameră laterală ieși preotul Pedro, aranjându-și roba de un albastru închis și netezindu-și cu o mână barba nerasă, neîngrijită. Totuși îl prindea bine. Paula avu impresia că ar arăta hidos fără acea barbă înțepătoare. Cu o voce mlădioasă și cu o statură impunătoare, părintele Pedro, un om de vreo patruzeci de ani, puțin cocoșat dar cu un zâmbet cuceritor, le ură bun venit turiștilor și îi invită să se roage, căci se zicea că biserica are puteri de vindecare a celor mai grave răni: cele spirituale. Paula încremeni și ca din reflex se așeză pe o bancă, împreună mâinile și începu să se roage. Ceilalți o priviră ciudat și unii chiar pufniră în râs, crezând că Paula face panaramă. Dar într-un final, lumea începu s-o ignore și se mișcă tot înainte, căscând gura la marele candelabru care atârna somptuos, cu lumânări albe, care ardeau parcă de o veșnicie acolo. Preotul Pedro îi invită pe toți spre o ușă mică, scorțoasă, spre cantina lor, unde erau așteptați să ia masa cu călugării și cu măicuțele din biserica Sagrario. În timp ce stătea în ușă și privea pe turiști cum intrau prin mica gaură din perete, preotul mai trase o privire prin biserică. Pe o bancă din față, cu o glugă în cap, era Pepito. "Săracul, încă se mai roagă... mereu se roagă, Dumnezeu să-l binecuvânteze și să-l ajute... are nevoie...". Câteva rânduri mai în spate, o față cam de șaptesprezece-optisprezece ani, mică de statură, cu părul lung, castaniu, cu mâinile împreunate și cu corpul care tresărea ușor, se ruga angelic. Părintele Pedro se îndreptă spre ea și se așeză alături. Pașii săi pe marmura albă, rece, fură recepționați de Paula care își mai încetini plânsul. Își șterse lacrimile și ridică privirea distrusă spre părinte, vorbind cu el într-o spaniolă exemplară:

-Îmi cer scuze părinte, am uitat de noțiunea timpului, mă rog de mult?

Preotul Pedro începu să râdă, și, ridicându-și roba, se așeză mai aproape de ea.

-Copilă, ce te frământă?

-Părinte, am multe molii în suflet de care nu pot scăpa. Simt pur și simplu că nu mai rezist, că explodez! Spunea acestea cu privirea în pământ, observând că avea adidașii puțin murdari. Îl privi pe Pedro, a cărui privire compătimitoare părea să spună "Te înțeleg perfect!".
Însă acesta zise :

-Rămâi. Mai roagă-te. Urcă apoi și mănâncă ceva... te vom aștepta acolo. Vino mai pe seara la biserică, și sunt disponibil să discutăm. Simt că ai nevoie să discuți cu cineva ce te roade. Eu sunt persoana potrivită. Nici nu-ți știu numele. Nu am cui zice secretele tale. Trebuie să zici cuiva, oricui. Dacă o să vrei, voi fi aici.

-Mulțumesc părinte, mulțumesc. Paula lăasă înapoi capul în pumni și începu să se roage și mai înfocat, cu gândurile spre imagini atât de frumoase din trecutul ei, imagini pe care le dorea șterse și nu le putea uita.

Cantina vuia de lume și sunetele ascuțite ale furculițelor izbindu-se de veselă umpleau camera de un zgomot asurzitor. O melodie lentă cânta în radioul mic și îngrijit din colțul încăperii. Sabrina îi păstră un loc Paulei, care însă întârzia fără motiv. "Ce-o face ființa asta?" se gândi învârtind o mazăre prin farfurie cu furculița. Atunci intră și părintele Pedro în încăpere, ciocni un pahar de vin cu toată lumea și se retrase, lăsând o liniște ca de mormânt în cantină. Sabrina mai sorbi câteva guri din vin și se ridică, mutându-se la fereastră. Privea orizontul albastru, sur. Doi porumbei albi se așezară pe marginea geamului, bătând cu ciocul. Un scârțâit de ușă prelung se auzi și zecile de priviri din cantină se ațintiră spre Paula, care avea fața răvășită de plâns, ochii obosiți și părul pe alocuri vâlvoi. Se așeză lângă Sabrina, cele două schimbă câteva priviri :

-Nici să nu te gândești să întrebi ce am!, o anunță din start Paula.

-Nici nu aveam de gând..., zise Sabrina, pornind astfel, fără să vrea, o tensiune între ele care avea să devină din ce în ce mai mare, ca un aluat de cozonac. Paula mesteca acum în tihnă, și când termină, se ridică brusc de la masă și plecă, fără să-i zică nimic Sabinei. Restul lumii urma să plece la Museo Municipal, dar Paula ieși din cantină, se mai închină odată somptuos la icoane, și pașii făcuți pe marmura albicioasă îi făceau

părul măciucă. Îl văzu pe același om cu glugă, rugându-se intens, fără să schițeze nici cel mai mic gest de sub gluga imensă ce o purta pe cap. Paula ieși în liniște și aerul mediteranean de afară o mai calmă. Dar nu suficient de mult. Ocoli autocarul și plecă spre oraș, cu pași repezi, dar indeciși. Vitrinele magazinelor păreau atât de familiare, încât se revedea în orașul natal, pe aceleași străzi, și cu aceeași persoană de demult alături de ea. Lăsă capul în pământ și plângea amar, pășind din ce în ce mai repede spre hotelul unde locuia, care era destul de departe. Până ajunse însă în fața hotelului, telefonul mobil îi sună de vreo cincizeci de ori. Sabrina încerca să o contacteze. Închise telefonul, slobozind o înjurătură calmantă printre dinți. La recepție ceru plictisită cheia camerei și urcă la fel de tristă și obosită sufletește aceleași scări sinucigaș de scârțâitoare. Aerul ticsit din cameră o făcu să-și strâmbe nasul, și să deschidă geamul. Imaginea deja feerică a portului îi inundă retina. Se descălță de șosetele roz, își desfăcu părul, lăsându-l să curgă pe umeri, și se aplecă să scoată valiza de sub pat. Printre smiorcăielile unui plâns aproape stins, scoase din geantă medicamentul ei de toate zilele. De fapt nu era un medicament, ci un mod prin care Paula privea în sine, ajutându-se în a înțelege propriile trăiri (cel puțin așa gândea ea pe atunci). Ținea acum în mână același caiet zdrențuros, cu copertile desfăcute, cu pagini rupte, mâzgălite, cu atâtea amintiri noi și dureroase atașate acestei oglinzi sufletești...

Capitolul 29

Opt

03. 04. 08

Stau cu o cană de ceai în față și cu imaginea impunătorului apus spaniol pe chip. Ochii mă ustură... privirile pierdute pe geam... soarele mă sărută împăciuitoare... e o zi frumoasă. A fost o zi frumoasă. Până ai reapărut tu! Scena asta trebuia să fie cu totul altfel. Se cerea o țigară, o rochie neagră și o zi ploioasă.

Nu reușesc să disting între trăsăturile mele reale și ceea ce aberează unele minți obosite... unii reușesc să mă convingă că merit să țin capul sus și am toate motivele să-i desconsider pe cei care nu mă aprobă, în timp ce alții mă descriu ca fiind cea mai josnică substanță de viață din preajma lor.

E contradictoriu, dar mai mult decât atât e confuz și generează o nesiguranță și o frustrare greu de stăpânit. În final, ce mai contează cine sunt dacă oricum nu aș ști să mai fiu eu? Cu totul paradoxal cum reușeam, fiind copil, să îndur mai multe tâmpenii și să zâmbesc cu toată forța, și acum să nu reușesc să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

Adevărul e că e o viață de rahat. Lumea e frumoasă dar reușim să minimalizăm mereu. Fix noi, cei care trebuia să reprezentăm ființa rațională pe Pământ. Părerea mea e că suntem aberant de slab dezvoltati mintal. Ne conducem de instincte fix când nu trebuie, nu respectăm nici o regulă a naturii și nu facem ce trebuie, când trebuie. Din partea mea, mai bine moare un om decât un animal.

Bineînțeles, sper să nu fie vorba de cei pe care îi iubesc. Dar șansle sunt reduse pentru că iubesc din ce în ce mai puțin. Alt rezultat al societății degradante în care trăim. Uniformizarea asta globală mă bagă în toți sperieții. Încep să susțin euroscepticismul. Uniunea Europeană devine cea mai directă și nerușinată formă de îngropare a spiritului unui popor. Ei cum să fie la împlinirea a 600 de ani de la atestarea documentară a orașului Iași, un concert de doi lei de o oră jumate cu câteva artificii la final. Spoială și bătaie de joc. La 9 și jumătate lumea se îndrepta spre casă. S-au dus demult vremurile cu concerte până la ore târzii când îți venea să plângi că trebuie să pleci la 10 ca să mai prinzi autobuzele, formații renumite, atmosferă, oameni dansând și cântând împânzind bulevardul Ștefan cel Mare. S-a dus tot... Vorba aia... povești triste...

Încerc să îmi recapăt spiritul caustic. Atitudinea asta melancolică e mult prea deprimantă. Nu-mi rămâne decât să-mi plâng plămânii afară tânjind spre vremuri apuse dar atât de frumoase... nu-mi rămâne decât să mă închid în mine, în speranța că poate, cândva, mă voi obișnui cu ideea și voi uita. Dar oare atunci o să mă pot redeschide lumii din jur?

Capitolul 30

Rămâi cu mine, trandafir alb...

Uneori îmi puneam întrebarea: “De ce nu pot?”
“De ce unele lucruri se uită așa greu și alte amintiri zboară, ca o pasăre deasupra noastră?”. Multe dintre

întrebările puse de mine de când mă știu au rămas și acum, fără răspuns. Probabil că așa vor rămâne până când voi închide ochii să mi-i odihnesc pentru ultima oară. Dar ce contează? Uneori mă consolez cu gândul că viața merge înainte și lucrurile se rezolvă de la sine. Dar oare chiar așa este? Nu toți avem norocul ăsta. Asemeni unor cartiere pe unde nu prea obișnuiește să treacă mașina cu salubritatea decât foarte rar, și unele suflete, atent selecționate de un hazard ciudat, sunt bânuite de un miros insuportabil de amintiri putrezite și de o mizerie interioară de nedescris. Mă simțeam exact așa. Începeam să înțeleg sentimentele unui șoarece de laborator, pus într-o roată, să alerge la nesfârșit, fără să ajungă la vreo destinație precisă. O durere îngrozitoare de cap m-a făcut să-mi deschid ochii și să mă văd zăcând în același fotoliu în care mă așezasem, cinci ore mai devreme, cu căștile pe urechi. Le-am dat jos și am privit pe fereastră: soarele apunea. De mult nu mai văzusem un apus. Singurele apusuri pe care le mai vedeam erau cele ale sufletului meu, care apunea de trei-patru ori pe zi, cuprins de nostalgii inexplicabile și de stări de melancolie din care nu puteam ieși cu una cu două. Cu covoarele trimise la spălătorie, parchetul gol îmi răcea tălpile, pe măsură ce mă apropiam de fereastră, să o deschid. Sufletul mi-era gol. Degeaba păsărelele afară cântau atât de frumos primăvara. La mine în suflet, tot iarnă era. Tot frig, tot ger, tot pustiu. Mi-era atât de dor de unica persoană care mai reușea să mă facă să râd, printr-un procedeu cred că numai de ea știută: Paula. Am sunat-o o singură dată, și atunci o conversație extrem de scurtă, dar în care am râs cu lacrimi. Malaga era un oraș cu multe locuri de vizitat, așa că mi-am propus să nu le mai sun, aveau timp să-mi povestească când se vor întoarce. Și totuși, mi-era atât de dor... Atât de dor de ce? Atât de dor de unica persoană sau de unicele persoane care mă știau cum sunt și țineau la mine, fără să mă judece în vreun fel pentru felul meu de a fi.

Câteva minute mai târziu, coboram scările blocului, cu un gând fixat: Preotul Sofronea. El știa să mă scoată din depresie. Câteva gânduri nu-mi dădeau pace. Era ca și când imaginea ființei demult dragi, deși stârnind acum ură și dispreț, refuza să dispară din suflet, scrijelind pe toracele meu cuvinte dureroase. Câțiva băieți m-au salutat, invitându-mă la un fotbal. Am fost nevoit să-i refuz. Starea în care mă aflu nu-mi permitea nici cel mai mic efort fizic. Întregul efort al meu era canalizat spre suflet, spre sentimente confuze, care se băteau cap în cap ca electronii indeciși. Mașini, oameni, prieteni, frați care-i cunoșteam de-o viață

treceau pe lângă mine, lăsându-mă absent și inapt în a lega două fraze de salut. Un autobuz mă claxonă și șoferul scoase capul pe geam înjurându-mă nervos. În gândurile mele abrupte, pășisem pe stradă, prin trafic. O sirenă de ambulanță se auzea din depărtare, apropiindu-se din ce în ce mai mult de locul unde mă aflam eu. Pe măsură ce goarna se auzea din ce în ce mai tare și mașina venea în viteză, ridicând colbul de pe șoseaua neumblată decât foarte rar, întreaga viață mi se înfățișă în fața ochilor, cu bune, cu rele. Care era partea care o rețineam după atâția ani de sacrificii și compromisuri? Probabil că dacă aș fi tras cu ochiul spre viitor, nu m-aș fi văzut alergând prin viață și ignorând toate lucrurile frumoase, așa cum o făceam atunci. Am dat cu piciorul într-o piatră ce-mi stătea parcă în cale, făcând-o să zboare departe, rostogolindu-se la vale. Îmi imaginam că acea piatră deține toate durerile mele, în care am dat cu piciorul, și de îndată de piatră a început să se depărteze, speram că mă vor părăsi coșmarurile. Dar nu se întâmplă așa. Tehnicile mele de auto-mințire nu mai funcționau, pentru că le știam prea bine. Se uzaseră, fiind folosite de prea multe ori. Pașii mă purtau spre mănăstirea unde părintele Sofronea avea, după gândirea mea de atunci, singurele vorbe de alinare pentru suferințele mele interioare, pornite dintr-un inexplicabil dor imens față de persoana care îmi făcuse atâta rău, dar fără de care simțeam că nu pot respira. Altcineva îi încălzea acum palmele când le avea reci, altcineva o săruta așa cum, probabil cândva, o sărutam eu. Altcineva o alina. Ea poate nici nu mai știa că mă gândesc la ea zi de zi, poate că nici nu o interesa. Capturată în mica ei lume de pluș, într-un ghemotoc pufos și roz de viață, socoteam că ar fi fost imposibil să fie capabilă în a vedea cum e adevărata lume, din afară bolului de sticlă, de o sfericitate perfectă... poate prea perfectă. Zăcea acum în brațele altcuiva, în vorbele calde și în respirația fierbinte a unui tip pe care nu îl uram pentru că ea îl considera mai bun decât mine, ci îl uram pentru că, demult, eram eu ceea ce era el atunci. Simțeam cum aerul de afară, proaspăt, mă sufoca. Am grăbit pasul, aproape fugind. Degeaba. Imaginea ei, figura ei, deși n-o mai văzusem de foarte mult timp, îmi rămase întipărită în minte cu o ștampilă extrem de enervantă. Era clar pentru mine că asemenea fantome mentale nu vor dispărea niciodată din peisaj. Poate că persoanele care țin la mine și pe care le ignoram uneori, mă puteau ajuta să mai uit din durerile uneori insuportabile care mi le produceau amintiri cândva atât de frumoase. Fără sprijinul Paulei, eram pierdut. ”Nu o pot suna... mi-am promis că o las să se distreze... ”gândeam, în timp ce urmam o potecă cu un

noroi uscat și palid care ducea spre mănăstire: spre locul izbăvirii mele.

Un vânt rece, mai degrabă de februarie decât de aprilie, îmi deranjă freza, modificându-i orientarea spre toți polii. Cămașa mi se înfoie în vânt și țineam bărbia în piept, protejându-mi fața de praful ridicat în sus. O ameteală ciudată îmi cuprinse tot trupul. M-am rezemat cu mâna de un copac. Priveam piedut, spre asfințitul din ce în ce mai înfierbântat, spre mingea încinsă de pe cer, fericită ca după o sesiune de solar la raze ultraviolete. Mi-am încheiat nasturii de la cămașă și am pășit grăbit în curte. Doi câini mârâiră la mine, privindu-mă cu ură. M-am prefăcut că nu îi văd și că sunt viteaz, deși tremurau chiloții pe mine, la drept vorbind. Tufele verzi care mărgineau drumul spre falnica biserică erau proaspăt tunse și emanau un plăcut miros de verdeață tânără. Priveam spre cruce. ”Doamne, biserica asta stă să se dărâme...” mi-am zis, constatând starea deplorabilă în care se afla locașul de rugăciune. În fața mănăstirii, pe niște taburete de lemn, stăteau două măicuțe, vorbind în șoaptă, parcă de teama de a nu fi auzite de cineva. Le-am salutat și au încredințat din cap:

-Îl cauți cumva pe părintele Sofronea?

-Da..., am zis scărpinându-mă stângaci în vârful capului. Nu știți unde-l pot găsi?

-De obicei te găsește el pe tine!, râse una din măicuțe. Cealaltă, mai bătrână, schiță un gest care eu l-am asociat unui zâmbet sarcastic, și zise:

-Dute maică și vezi de nu-i în căbănuța lui acolo, mai în vale.

-Vă mulțumesc mult...

-Să te ajute Dumnezeu, fiule...

-Să mă ajute... asta vreau și eu..., am zis mai încet, îndepărtându-mă încet de locul unde cele două femei reîncepură, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, discuția lor. O grădiniță îngrijită, dar precară, mi se înfățișă, în fața unei case dărăpănate, insalubre. Am pășit atent, să nu calc gazonul, spre ușa zgâriată și mucegăită, pe care începeau să crească tot felul de ciuperci pe prag și sus, în colțul stâng. Am bătut la ușă, fără să primesc vreun răspuns. Am apăsat pe clanță, însă ușa era încuiată. ”Ei culmea! Unde umblă? Să mă duc în biserică? Dar măicuțele mi-au spus să-l caut aici... Oare am nimerit bine?”. Dezamăgit, mergeam acum înapoi spre măicuțe, când deodată am văzut, în spatele mănăstirii, o mică

seră, prin celofanul căreia se putea vedea o silueta mișcându-se lent. Printr-o iarba crescută destul de tare, am pășit spre seră. Era modestă, rudimentară chiar. Nu exista o ușă, ci o fâșie de celofan, tăiată la mijloc, prin care se putea intra. O persoană, îmbrăcată într-un halat de culoare verde, cu o nișă la gură și cu niște ochelari mari, ca de scafandru, stropea florile cu un furtun din care țâșnea o substanță roz, cu miros plăcut. Nu avea flori exagerat de frumoase în seră: o iederă care se întindea dintr-un capăt în celălalt, pe stâlpii de sprijin ai construcției, niște trandafiri albi, superbi de altfel, câteva lalele amărâte și, ceva mai în spate, niște plante de un roșu aprins, cărora nu le mai rețin numele. M-am apropiat sfios de acea persoană: ”Poate de la el aflu unde este părintele. Umblă și asta ca nebunu seara... unde să dau de el? Poate știe domnul... ”. Mergeam încet, parcă să nu trezesc florile care se pregăteau de culcare. Amurgul trimitea prin celofanul gri o paloare roză în interior, făcându-mă să cred că mă aflu într-un vis din care nu aș vrea să mă trezesc. Eram în spatele acelei persoane, și înainte de a putea spune ceva, aceasta zise, cu o voce familiară, mângâind un trandafir de un alb imaculat, cu degetele fine alunecând ușor pe petala acestuia:

-Impresionantă viața unui trandafir, nu crezi?

-Nu vă supărați, nu știți unde-l pot găsi pe...

-Sunt atât de frumoși, dar pot produce atâta suferință când nu-i tratezi cum trebuie... ca și femeile! Sunt frumoase... dar dacă le strângi prea tare... înțepă! Eh... Ideea e că trebuie să acceptăm frumosul fără să forțăm nota, să lăsăm frumosul să facă ce știe el mai bine: să fie frumos!

Încurcat că nu mi se răspundea la întrebare, am întrebat pe un ton mai blajin:

-Nu știți unde-l pot găsi pe...

-Dumnezeu?

-Nu..., am râs încurcat... pe părintele Sofronea!

Persoana se întoarse cu fața spre mine, dându-și jos nișa pătată de ani:

-Știam eu că o să te mai văd pe aici. Ceva în privirea ta mi-a zis atunci când te-am văzut că ceva te roade și te face să forțezi zâmbete...

Părintele Sofronea! Cum de nu mi-am dat seama?

-Bună seara părinte... Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta dar...

-Dumnezeu nu face programări fiule... ești binevenit oricând...

Să scap de momentul greu, am schimbat rapid subiectul:

-Nu știam că vă place grădinăritul... ați aranjat frumos locul...

-Da, așa e. Nu prea mă ajută fața nu?

Am râs amândoi energic, și râsul preotului zguduia pereții moi de plastic ai serei. Se opri brusc, își scoase mănușile chirurgicale de pe mâini și zise pe un ton oftat:

-Adevărul e că nevestemii îi plăcea mult grădinăritul... Măcar atât să mai fac...

-Adică cum? Nu înțeleg...

Și-a tras un scaun și s-a așezat pe el, gemând bătrânește.

-Ia-ți un scaun... te rog!

Mi-am tras și eu un scaun și-l cercetam pe bătrân cu privirile. Părea că ascunde atâta iscusință sub acea barbă mare și albă și în ochii săi cristalini vedeam încă tinerețe, dar o tinerețe încătușată, pierdută într-o închisoare nemiloasă: bătrânețea.

-Îi plăcea mult grădinăritul Magdei... da... îmi amintesc că-și petrecea marea majoritate a zilei aici. Când se certa cu mine, aici venea și plângea, lângă acești trandafiri... O lacrimă amară i se prelingea pe obrazul ciupit de vârsta înaintată. Câteodată era obsedată de această grădină, care crede-mă, arăta mult mai bine când trăia... O îngrijea cu sufletul, se dăruia complet ei. Uneori eram gelos pe dânsa, căci petrecea mai mult timp în seră decât cu mine. Într-o zi i-am și zis, așa în glumă, că o să-i dau foc la seră. (Pufni în râs pentru o secundă) Mi-amintesc că nu mi-a vorbit vreo două săptămâni, ignorându-mă și chiar dormind aici, exact pe locul unde stai tu acum, pe un cearșaf verde, asortat cu tot ce o înconjură...

Își frecă barba, scoțând din ea un spin de trandafir.

-Tu cum ai ajuns aici?

-Eu?

-Nu, spinul...

-Cum a murit?

-A murit acum cinci ani. A avut atac de cord. Săraca... Dacă ai ști, uneori o și aud. Mi-aduc aminte și acum ultima zi în care am văzut-o. Era un ger cumplit, și ea era în seră, udând iedera și nivelând pământul de la gălbenele, de acolo din colț. Eu țineam slujba duminicală și, de îndată terminată, am ieșit să o văd. Doamne ce ger era afară. M-am înghesuit în gulerul robei și am intrat în seră.

-Vii să mănânci ceva?

-Iulian, ți-am zis să nu mă mai sperii așa...

M-a sărutat prelung și s-a reîntors, complet atrasă de florile pe care le mângâia atât de duios. Pe mine nu știu dacă mă mângâiasă vreodată așa. Atunci, nu știu din ce motiv, Dumnezeu să mă ierte, mi-a sărit muștarul. Am țipat la ea și am făcut ceva ce n-am făcut toată viața mea: am lovit-o. M-a privit cu niște ochi goi din care au început să curgă lacrimi mari care mă ardeau pe suflet.

-Ieși afară monstrule!, mi-a urlat.

-Numai grădinărit știi! În casă nu mai faci treabă, de mine nu mai ai grijă, stai aici toată ziua și freci florile astea. Dacă ție alinare îți aduc florile, rămâi cu florile! Mă doare fix undeva de florile tale și de grădina ta! !

Multe lucruri urâte ne-am spus și am ieșit nervos, izbind prin casă tot ce nimeream... Toată ziua am meditat la ce i-am spus și mi-am dat seama că greșisem. Mi-am terminat rugăciunea de seară și ea încă nu venise în cameră. Mi-am tras o flanelă mai groasă pe mine și niște șlapi în picioare și am ieșit până în seră, să văd ce e cu ea, pentru că m-a îngrijorat faptul că nu-și aprinse lampa, deși se întunecase de ceva vreme. Pășind în seră, o beznă cumplită mă curpinse:

-Magda, ești aici?

Nici un răspuns... Atunci m-am apropiat pe băjbâite spre lampă, s-o aprind. Lumina fluorescentă îmi afișă încăperea și în față aveam trandafirii albi de-i vezi acolo. M-am întors și jos, chiar la picioarele mele, zăcea ea, cu ochii dați peste cap, lipsită de respirație, fără de viață. Avea fața suptă și buzele mușcate, sângerânde. Într-una din mâini ținea un trandafir, dar îl ținuse strâns, căci câțiva spini îi intrară în antebraț, afișând câteva dungi roșiatice pe mâna femeii mele mult iubite. Am scuturat-o din răputeri dar nu răspundea. M-

am ridicat pierdut de jos, și am sunat la Salvare. Însă au venit doar așa, ca să constate decesul, care se produsese în acea dupamiază. De atunci sunt bântuit de ultimele mele cuvinte care i le-am zis. I-am jignit universul, locul unde se simțea în largul ei... i-am spurcat sanctuarul unde venea, în căutarea înțelegerii, în această lume minunată a florilor. De atunci am grijă de seră, așa cum pot, încercând să repar greșeala. Poate de acolo de sus, mă vede și zâmbeste știind că regret în fiecare zi cuvintele spuse, că mă gândesc zilnic la chipul ei atât de pur, atât de asemănător unui trandafir, atât de înțepător ca amintire...

Părintele oftă adânc și începu să se descheie de halat, rămânând într-un tricou negru pe care se afla, într-un colț, o mică reprezentare a unei cruci. Privea pierdut, spre trandafirii proaspăt udați și suspină dureros. Își întoarse privirea spre mine:

-Cu toții avem regrete fiule... lasă... fii puternic...

-Părinte, nu prea pot. Știam că nu putea trece, dar ceva din povestea bătrânului mă făcu să cred că cu toții avem belele... dar cu siguranță există mereu cineva ale cărui probleme sunt mult, mult mai grele.

-Cum ați trecut peste? Nu v-a fost greu? Adică, asta e și problema mea... nu pot trece peste...

-Dar cine a zis că am trecut peste? Dar tu nu ai pierdut pe cineva...

-Ba da părinte... am pierdut...

-A murit?

-Nu... nu a murit...

-Atunci nu ai pierdut-o, doar te-ai rătăcit de ea. Depinde de tine dacă vrei sau nu să o mai regăsești. Ai încredere că o poți găsi dacă o cauți bine...

-Dar am amintiri părinte, care nu mă lasă să dorm, le văd mereu, o văd mereu...

-Ce-ar fi să mergem noi la mine în casă, la căldurică și la un pahar de vin, și să-mi zici toată istoria, ca să știi ce să-ți pot spune. Cu ocazia asta, te cunosc și eu mai bine... Știi doar cât iubesc eu tinerii.

-Mulțumesc... doar să nu vă deranjez...

-Nu mă supăra! Hai, să mergem...

Se ridică, mai stăruie o clipă în fața florilor, le mângâie cu privirea și zise:

-Noapte bună Magda, ne vedem mâine...

După trei ore, părintele Sofronea îmi știa toată povestea tragică și mă privea parcă cu alți ochi, pe undeva compătimitori. Obrajii roșii de atâta vin încă îmi păreau lucizi, și privirile-i scânteiau sub lumina pală a becului ce lumina bolnăvicios odaia sărăcăcioasă. Divanul tare, care-mi măcină toate oasele fundului, părea că se moaie; simțeam că mă scufund în propria-mi existență, și că mă simțeam mai bine de îndată ce preotul îmi știa viața și suferințele. Mă privea acum atent, și liniștea tristă din odaie era destul de apăsătoare pentru mine. Deschise gura să zică ceva, dar o închise la loc. Mai ezită vreo zece secunde, timp în care am mai sorbit din paharul de vin care-l țineam în mână (nu știu al câțalea era, băusem oricum mulțor).

-Tu suferi prea mult pentru o cauză pierdută...

-Știu, și totuși de ce nu mă pot reabilita?

-Pentru că, undeva în adâncul tău, ai pus mult prea mult suflet în acea relație. Stai liniștit copile, vor veni și altele. Viața merge înainte...

-Dacă ați ști de câte ori am auzit asta...

-Tocmai de aia ți-am zis povestea mea...

Imaginează-ți că replica "Viața merge înainte" nu ți-o zice acum un oarecare de pe stradă, care nu știe ce e acela regret sau suferință, ci un om peste care au trecut mulți ani de chinuri și regrete măcinate de alcoolul care uneori mi-e singurul prieten care mă face să mai uit și să ma suport pe mine însumi...

L-am privit aiurit, complet debusolat. Avea dreptate. El trăia o adevărată dramă. Ea mă alungase de lângă ea. Nu făcusem eu nimic pe care să-l regret. (Oare așa este?).

-Dar de ce sufăr? Vreau să o uit! !

-Și eu vreau să merg în Tibet! Dar cu puțină răbdare și cu multă voință, se poate face. Poți uita de trecut, și dacă tot ajungi acolo, du-te și în Tibet pentru mine, că eu nu mai apuc... Tuși gros și venele i se umflară la tâmplă. Puse paharul pe masă și se reazeză lângă mine:

-Adi, tu trebuie să înțelegi că viața nu stă pentru tine nici o secundă. E prea scurtă ca să nu te poți bucura

de ea. Ar fi și păcat. Mai bine ține fruntea sus, ca să poți observa obstacolele care se vor ivi deacum încolo. Ai avut noroc că nu a apărut încă unul până acum, că te trântea la pământ definitiv...

Îl priveam și efectiv cuvintele nu-mi mai ieșeau din gură. Știa să spună lucrurilor pe nume. Găsea argumente pentru orice și, pentru prima oară în viața mea, nu găseam contra-argumente. Mă convinsese...

-Înțelege odată! Dacă ai de gând să stai și să suferi pentru tot restul vieții... n-ai decât. Dar să știi de la mine... nu-ți ajută la nimic! Absolut la nimic!

-Dar...

-Hai lasă balivernele... ești tânăr, dă-o 'n mama măsii de treabă! Ai în față muntele și te împiedici de-o crenguță...

Mai trase o dușcă și trânti violent paharul pe masă, ca un adevărat băutor înrăit. Am înțeles că era vremea să plec. Bătrânul se aplecă sub masă și băgă sticla care era aproape goală printr-o trapă, apoi se ridică și mă văzu în picioare.

-Tinere, să mai poftești pe la mine că-mi ești drag!

-O să mai poftesc părinte, că ai vin bun!

Sofronea a râs cu poftă și mi-a deschis ușa. Pentru o secundă am avut impresia că va cădea peste mine, dar probabil vinul își făcea simțită prezența.

-O seară plăcută părinte. Mulțumesc mult!

-Oricând fiule... oricând...

Bezna de afară, într-un mod cu totul și cu totul ciudat, mă lumina în interior, făcându-mă să văd lucruri ce până acum nu le mai văzusem. O seară cu un miros plăcut, de levănțică, îmi gâdila nasul și treceam acum pe lângă biserică, cu fruntea sus. Am privit o ultimă dată sera, aflată undeva lângă aceasta, dar mai în spate, și mi se păru că vedeam un trup, prin întuneric, mișunând. "Să fie oare stafia preotesei?" m-am întrebat, în timp ce priveam, cu mâinile în buzunar, sera. Dar umbra dispăru și lumina din casa părintelui se stinse și ea. În depărtare, metropola se vedea, cu milioane de lumini aprinse. Însă cea mai mare realizare era aprinderea unei singure lumini în tot orașul: lumina din sufletul meu...

Capitolul 31

Ochii care nu văd, uită...

S

p
u
i

p
o
e
z
i
i

d
e
s
p
r
e

l
i
b
e
r
t
a
t
e

D

i
r
e
c
t

d
i
n

s
p
a
t
e

l
e

g
r
a
t
i
i
l
o
r

D

e
s
p
r
e

c
e
i

c
e

n
u

v
ă
d

r
ă
s
ă
r
i
t
u
l

s
o
a
r
e
l

u
i

C

h
i
a
r

p
e

c
e
r
u
l

p
a
t
r
i
e
i

l
o
r

D

e

c
e

e

î
n

m
a
r
t
i
e

n
o

r
?

D

e

c
e

n
e

c
e
r
ş
i
m

d
r
e
p
t
a
t
e
a
?

D

e

c
e

s
i
s
t
e
m
u
l

n
e

t
o

t

s
i
s
t
e
a
z
ă

s
i
s
t
e
m
a
t
i
c

l
i
b
e
r
t
a
t
e
a
?

S

u
n
t
,

t
o
t

p
o
r
n
i
t

p
e

l
i
d
e
r
i

M

ă

s
i
m
t

t
o
t

g
o
n
i
t
,

c
o
n
s
i
d
e
r

C

ă

d
o
a
r

d
e
s

c
h
i
z
â
n
d
u
-
t
i

i
n
i
m
a

ş
i

m
i
n
t
e
a
,

P

o
t
i

f
i

l
i
b
e
r
.
.
.

C

â
n
d

l
u
m
e
a

t
e

c
h
e
a
m
ă
,

d
a
r

t
u
,

N

-
a
i

c
u
m

s
ă

s
c
a
p
i

d
e

c
a
r

t
i
e
r

§

i

c
e
i

d
i
n

j
u
r
u
l

t
ă
u

s
f
â
r
ș
e
s
c

p
e

r
â
n
d
:

S

c
l
a
v
i

p
e

ş
a
n
t
i
e
r
.
.
.

V

i
s
â
n
d

î
n

s
t
a
ţ
i
i

d
e

R
A
T
B

Z

i
u
a

î
n

c
a

r
e

î
ş
i

v
o
r

l
u
a

B
M
W

S

a
u

p
r
i
v
i
n
d

f
r
u
s
t
r
a
t
i

l
a

T
V

Ş

o
c

a
t
i

d
e

c
â
t

d
e

r
e
p
e
d
e

s
e

s
c
u
r
g

a
n
i
i

D

e

c
â
t

d
e

r
e
p
e
d

e

s
e

d
u
c

b
a
n
i
i

i §

c
i
n
e
-
i

v
r
e
a
,

t
r
e
b
u
i
e
,

ă S

t
r
a
g
ă

a

t
â
t

d
e

i
n
t
e
n
s

p
e
n
t
r
u

e
i

ă C

n
u

m
a
i

a
r
e

t
i
m
p

n
i
c
i

s
ă

-
i

c
h
e
l
t
u
i
e

D

e
c
i

n
e
m
a
i
a
v
â
n
d

n
i
m
i
c

s
f
â
n
t

N

o
r
m
a
l

c
ă

t
e

v
o
r

p
r
i
v
i

s
t
r
â
m
b

C

â
n
d

î
ț
i

f
o
r
ț
e
z
i

c
o
n
d
i
ț
i
a

P

r
i
n

p
r
o
g
r
e
s

d
e

m
i
n
t
e

ș
i

d
e

s
p
i
r
i
t
!

L

a
s
ă

c
o
n
ș
t
i
i
n
ț
a

s
ă

t
e

l
a
s
e

s
ă

e
v
i
ț
i

p
o
l
i
ț
i
a

C

u

c
o
n
d
i
ț
i
a

S

ă

r
e
s
p
e
c
ț
i

j
u
s
t
i
ț
i
a

Și legile firii...

În niște pijamale murdare și neschimbate de două zile, Alex se simțea mai murdar ca niciodată. Dar și mai murdar se simțea în interior, purtând în piept tone de vinovăție. Învârtea acum posac, în lăturile care le avea în fața sa, în cantină. Vuietul infernal al tuturor deținuților îi zgâria timpanele. Încercă să guste, dar mâncarea avea un gust oribil. Pe lângă el trecu o dihanie de om, care îl privi:

-Mâncarea sau viața!

Alex vru să râdă, dar văzu chipul neschimbat al deținutului care acum strângea pumnul spre dânsul. Îi întinse tava. Și-așa nu-i plăcea mâncarea...

-Nici ție nu-ți place mâncarea de-aici nu? Îți zic băi omule... e teribilă...! Unii zic că e făcută din ăia puși la scaunu' electric și din...

Alex privea la copilul care se așeză lângă el câteva secunde mai devreme, cu o tavă cu aceeași mâncare care o avea și el înainte să-i fie furată. Cu părul brunet, ochi albaștri și o gură mare, care nu înceta să vorbească, băiatul îi explica tot felul de chestii. Ca să-i oprească robinetul de cuvinte, Alex se prezentă:

-Alex mă cheamă... tu?

-Grigore Toma. Dar lumea-mi zice Șoricuț. Sunt cel mai mic. Trec pe aici an de an. Juvenil scrie pe mine!

Alex fu surprins de mândria cu care Șoricuț se prezenta. Află de la el că fugise de acasă de la doisprezece ani și că fura ca să se poată întreține. Dădea în cap la lume și trăia pe unde apuca. Se cunoștea cu toți băieții din cartiere și fusese în repetate rânduri prins: trafic de stupefiante. Îi povestise cum era odată să fie prins când vindea o armă:

-Pfiii, noroc c-am scăpat! Luam pe puțin șapte la trafic de arme. Așa, câte-un an, câte-un an, la furt

minor... . Asta până devin major, după aia nu știu ce-o să mai fie... Da' tu?

Alex se simțea stânjenit. Toți de acolo aveau caziere impresionante. El nu se mândrea cu ce făcuse. Nu prea își aminte nici măcar dacă el făcuse crima. Dar fusese părtaș. Atunci simți nevoia scârbită de a se lăuda, pentru a fi pe plac noului anturaj:

-Am omorât o panaramă care o' comentat la mine...

-Oo da, îmi plac băieții ca tine, așa curajoși, care nu înghite nimic de la nimeni. Trecem cu vederea că Mustață tocmai ți-a luat prânzul, dar lui n-ai ce-i face... El e șeful peaici. Uite și tu la el... are cincizeci în biceps... eu n-am nici douășcinci...

Alex râse. Îl interesa să știe despre deținuți. Avea să petreacă săptămâna acolo, și, dacă procesul nu ieșea bine, avea să mai petreacă ceva ani alături de acești bărbați. Îl rugă pe Șoricuț să-i facă introducerile... și acesta, cu coada furculiței, arăta prin cantină:

-Uite! Ala e Panda! I se zice așa că mănâncă într-una. A spart un magazin de bijuterii. Prostu' n-a văzut că erau camere... Apoi arată spre un individ mic de statură, cu o barbă albă și cu părul la fel, de un alb imaculat. Purta niște ochelari cu dioptrii mari la ochi, și mergea strâmb, încât Alex crezu că e beat: Ala e Microcip. A spart un cod al armatei și a intrat prin documentele lor. A luat treizeci de ani. L-au repartizat aici că e tehnologie mai puțină și nu mai are cum să se joace cu circuitele. Era să evadeze de la zdupu' din București. Aici, mai mult cu tehnologia pumnului. El știe cel mai bine... Alex privi îngrozit, dar Șoricuț deja căuta cu privirile alt deținut: Uite! Îl vezi pe ăla în cămașă neagră? Cu cercel în nas? Ala e Banderas. Ai grijă cu ăsta la dușuri că cam trage la băieței... Vezi ce faci cu săpunu' ăla... Exact în acel moment Banderas întoarse privirea spre cei doi și-i făcu, într-o manieră femeiască, cu mâna lui Alex, care încremeni pe loc.

-Ce tremuri așa? Încep să mă îndoiesc de calitățile tale de criminal...

Alex se înzdrăveni îndată și întrebă, mai mult pentru sine...

-Unde-o fi Măcelărică?

-Cine?

-Măcelărică, colegul meu de cameră. Un bătrânel super simpatic.

-Cine? Baci? Măcelarul?

-Parcă îi zicea Măcelărică.

-Asta de curând. Pfoai... da se vede că abia ești venit... Cum... stai cu Măcelărică? Și cum e? E de treabă zici? Mă mir...

-De ce?

-Tu nu citești ziarele?

-Nu prea găsesc timp... umblu mereu...

Șoricuț îl privi în ochi și apoi lăsă capul în pământ, privind masa de lemn putrezit:

-Acum șapte ani, o crimă odioasă a fost descoperită, chiar aici în Copou. De fapt oleacă mai sus, la Breazu. Eu eram copil. Cam pe la vârsta aia am fugit eu deacas'. Se auzea din poartă-n poartă că un bărbat își omorâse familia. Nu știam nimic. Se zicea ceva de un Baci. Eu îl știam, era cârciumarul satului. Dar era foarte de treabă. Niciodată nu aveam probleme cu el, mereu îmi dădea suc pe datorie... Era înimos. Dar într-o zi garda a venit și l-a luat pe sus. Mi-aduc aminte că stăteam în poarta sa și o trupă de polițiști săpau de zor prin grădina lui superbă. Din spate, unul strigă: "Aici! Am găsit-o pe fetiță! ! ". În câteva minute, trei oameni cărau pe un cerșaf alb, cadavrul fiicei lui Eugen Baci, cu craniul crestat, cu mâinile separate de corp prin niște lovituri brutale de topor. Am încremenit și am fugit spre casă speriat. Dar la mijlocul drumului, m-am întors. Nu știu din ce motiv, voiam să discut cu Baci, să-l întreb de ce a făcut ce a făcut. Acesta stătea, privind grădina, cu o pereche de cătușe la mâini, având alături doi jandarmi înarmați

-Măi copchile, dute mă acasă că nu-i de tine aici! Hai marș! !, mi-a zis unul din jandarmi. Eu însă, cu ochii înlăcrimați, m-am apropiat de el...

-E-adevarărat nene Baciule? Ai omorât-o pe Otilia?

Tăcerea lui spuse atât de multe. Eu știam că locuia singur de atâția ani, fără nimeni alături. Când aveam trei ani, aflasem de la mama că nevasta și-a luat într-o zi fata și a plecat. Firește, vorbea cu tata, dar eu am auzit și am băgat la cap, așa mic cum eram. Pe Otilia o știam, mă jucam cu ea mereu. Atât de senină, atât de veselă. Zăcea

acum, cu trupul ciopârțit, pe un cearșaf inert, la câțiva metri depărtare de Baci, care privea rece, distant. M-am așezat pe iarbă și am început să plâng. Ce puteam face? Baci nici nu mă băgă în seamă. Câteva ore mai târziu, o găsiră și pe femeie, sub dalele de piatră ale pavelei principale, ce ducea spre ușa de la intrare. Aceasta avea capul tăiat, vârat într-un sac separat, și trupul, făcut secțiuni mai mici, în câte o pungă. N-am să uit niciodată chipul femeii, odios, putred de atâta timp, cu insectele care se târau pe fața ei, altă dată caldă și mărinimoasă. Jandarmii l-au ridicat pe bărbat și l-au ciomăgit serios cu bătaia, chiar în fața mea. Atunci, mama se ivi de după gard și mă trase de mânecă acasă, că am văzut destule. Firește, l-au condamnat pe viață pentru ucidere din culpă. Au tot încercat să demonstreze că e bolnav psihic. De când a fost adus aici, numai belele și numai de bătaie se ținea. Într-o zi, s-a îmbolnăvit de cataractă. Neavând cum să fie tratat sau trimis în altă parte, bărbatul a orbit, neputincios. Poate că a fost mâna lui Dumnezeu care l-a cumințit. Adevărul e că, după ce a orbit, Măcelarul, așa cum fusese poreclit în ziare, s-a cumințit, devenind un mare adept al pocăinței și al regretelor târzii. De atunci, a devenit un mieluleț față de cum era ca deținut înainte: de unde și porecla de Măcelărică. Țin minte că odată a rupt urechea unui gardian, și pe Banderas, care a încercat să-l... știi tu... la duș, l-a rupt cu bătaia și i-a băgat săpunul ăla pe fund. Te ia cu fiori. Omul e nebun. Nu aș fi vrut să-l am coleg de cameră când vedea. Acum parcă e alt om. Încearcă săracu să răscumpere ce-a făcut. Sau e oare o altă față a lui? Tu ce zici?

Alex privea parcă nevenindu-i să creadă că acea persoană despre care îi vorbise Șoricuț era chiar colegul său de cameră. Îi era frică acum să se reîntoarcă spre camera sa. Un gardian slab, cu un ciomag în mână se apropie de masa lor:

-Ora de masă s-a terminat! Hai, la celule!

-Ho șefu că mergem, glumi Șoricuț, care primi imediat peste spinare un baston rigid.

-Și tu ce te uiți? Te miri de el? făcu gardianul agasat spre Alex

-Nu dar...

Nu apucă să termine că se trezi cu o furtună de bastoane peste cap, peste spate, peste mâini, încât se ridică dar fu trântit imediat la pământ de o lovitură zdravănă în cap...

Când deschise ochii, era în celula sa, cu becul aprins, cu Măcelărică, pe patul de alături, privind pierdut. Cum de nu-și dăduse seama până acum că era orb? E adevărat că nu petrecu prea mult timp ca să-și dea seama, dar...

-Te simți bine? Am auzit că te-au scuturat umpic...

Alex își pipăi rana de la cap și simți tot corpul bombardat de vânătași. Bătrânul începu să râdă:

-Așa e la botez. Am încasat-o toți să știi!

Microcip, dintr-o celulă alăturată, comentă amuzant:

-Vorbește în numele tău! Eu is botezat zilnic!

O jumătate de culoar începu să vuiască de râsetele bărbaților încât Alex acu' impresia că se vor dărâma pereții închisorii. Alex îl privea pe Măcelărică și ochii acestuia erau de un albastru spălăcit. Privea spre perete, pocnindu-și degetele din două în două secunde. Băiatul oftă prelung și închise ochii din nou, cuprins de o durere corporală de nedescris. Simțea mirosul depravant al celulei. Ajunse iată, delicvent, printr-un hazard neprevăzut... Procesul avea să fie abia peste trei zile, și deja se obișnuise cu ideea că era un criminal, deși toată viața o trăise ca un om de rând, fără de păcate, fără să încalce vreo lege... poate doar cea a iubirii, pe care era conștient că o încălcase și era convins că din cauza asta plătea acum cu vârf și îndesat.

-Pișcoțel! !

Vocea stridentă a gardianului se auzi, dar nimeni nu răspunse... Vocea agasată a bărbatului răcni din nou:

-Pișcoțel! N-auzi? Nu ți-a ajuns chelfăneala de azi dupamiază? Gura mă-tii! !

Alex înțepeni. El era Pișcoțel? Ca ce chestie? Decise să răspundă...

-Mdea! ! Ce-i?

-Nu mă lua cu sictir Pișcoțel că acuș te reglez iar!

-Ce vrei bă? Nu ți-e bine? Ia lasă copilu' în pace! Ce căcatu' meu tot te dai cocoș?, sări Măcelărică cu gura, încât toți ceilalți deținuți rămaseră cremene la aceste vorbe. Gardianul îl privea cu ură, vru să zică ceva dar tăcu. Întoarse privirea spre Alex, deschizând, în același timp, ușa celulei.

-Ai un vizitator... o duduie...

Alex tresări și mai bumăimăcit decât era. Întâi Măcelărică îi luă apărarea, și apoi... asta? Vizitator? Duduie? Paula să fie? Ar vrea el... de fapt n-ar vrea ca Paula să-l știe așa. Nici el nu se putea suporta în halul în care era. Părinții îl sunaseră o singură dată, zicându-i “De data asta copchile... ești pe cont propriu! Ne-am saturat să te tot alintăm și scăpăm de belele! !”. Evident, erau doar remărci părintești pline de reproș. Ei se zbăteau în tot acest timp cu cei mai buni avocați și cu strângere de dovezi care avea să-l scoată din necaz pe fiul lor. Atunci, dacă nu era Paula, cine putea fi? Pășea în spatele gardianului și, undeva în subconștient, simțea nevoia de a-i da acestuia un șut în fund. Se abținu, privind în altă parte, spre pereții jengoși și dărăpânați ai penitenciarului. Omul îi deschise o ușă și înăuntru Alex o văzu stând, la o masă de tip pupitru de-o persoană, pe Ilona, cu privirea în pământ. Când îl văzu, îi sări în brațe și plângea amar:

-Spune-mi că n-ai făcut ce te acuză lumea că ai făcut! !

-Ce mă acuză lumea că am făcut? făcu Alex speriat că toată lumea ar putea ști de motivul pentru care era aici.

-Te-au dat... și în ziare! zise Ilona sughițând de plâns. Cu lacrimi de foc, Ilona îl privi în ochi:

-Spune-mi că nu ai făcut-o! !

Alex se simțea contracariat. Avea circumstanțe atenuante. Era în legitimă apărare. Dar era beat, nefiind încă major. Era, până la urmă, tot o crimă. O strânse puternic la piept și o liniști, cu o voce blajină, în care se putea totuși citi că era speriat de moarte:

-Nu, totul va fi bine... crede-mă! După săptămâna asta, totul va fi bine! Îți promit!

-Offf!, îl îmbrățișă prelung și se așezară la masă înapoi. După zece minute în care discutară numai tâmpenii, fleacuri, Ilona îi lăsă o tavă cu prăjituri făcute de mama sa, care refuza încă să vină să-l vadă, pe motiv că era supărată pe fiul ei, se ridică, îl sărută scurt, rece, și, înainte să iasă, avu un moment de reținere în ușă. Alex o privi și îi zise, simțind o răceală nemaipomenită venind din partea ei, ca și când ar fi stat de vorbă astăzi cu altcineva, nu cu fata iubită:

-Ne vedem săptămâna care vine, după proces... E evident că-l voi câștiga! Bine?

Ilona oftă, și îl fixă cu privirea. Își adună ultimele puteri, și sub lumina albă ce pătrundea prin mica fereastră din odaia destinată vizitelor, Alex putu observa două șiroaie mari de lacrimi curgându-i pe obraji, amestecându-se în machiajul ei exagerat.

-Nu cred că ne vom mai vedea...

O zise într-un stil, privind dușumeaua, cu o voce care parcă nu era a ei. Ce însemna asta? Alex simțea că cineva îl lovise în cap cu o bară metalică:

-Cum adică? Ți-e rușine cu mine? Chiar dacă sunt nevinovat?

-Dar ești nevinovat?

Alex fu bombardat de această săgeată nemiloasă și rămase fără replică. Privile reci ale Ilonei păreau a aduna o gândire bine elaborată. Aduna în chip nopți nedormite și zbuciumuri care au culminat cu luarea acestei decizii: de a rupe relația. O dorea să facă asta, dar nu avea ce face. Până și părinții văzură ziaarele și îi interziceau să-l mai vadă. Era trist, dar era realitatea.

-Lumile noastre sunt separate de țevi de fier și inimi ruginite!

Zise aceasta și ieși pe ușă, plângând înăbușit. Pe străzi mergea aiurită, și se simțea în pielea altcuiva. Dădu drumul unui suflet care se murdări în timp, în mod iremediabil. Cum de fusese atât de oarbă tuturor semnelor? Răcirea lui Alex, anturajul său, trecutul său, toate iată, își puseseră amprenta asupra vieții lui, și, inevitabil, asupra vieții sale. Pașii ei erau acum independenți, se simțea liberă. Nu va fi ușor să-l uite, dar îi va fi poate mai ușor fără el. Nu-l ura. Doamne ferește! Încă îl mai iubea. Dar lucrurile nu mai puteau merge și pentru ea acest lucru era clar. Poate că dacă Alex nu se schimba așa de mult în ultimele săptămâni, ar mai fi avut o șansă. Așa însă, și-a săpat singur groapa. Era cu cugetul împăcat că făcuse ceea ce trebuia să facă de mult. Un nor negru începu să se întrezărească din depărtare, și un tunet înăbușit scutură orizontul. Ilona grăbi pasul spre casă, spre o viață mai sterpă, dar mai aerisită. Urmau zile grele, zile fără el, zile în care singura alinare o putea găsi doar în oglindă. Oare îl va putea uita vreodată? Sau se va vedea chinuită pe vecie de amintirile trăite cu el? Aceste întrebări îi erau scrijelite pe creier, și le vedea oriunde se uita, ca afișe,

ca tatuaje pe perete, ca ștampile pe frunțile trecătorilor... urma o viață care cerea mai mult, cerea mai bine. Întră în autobuz și, cu căștile în urechi, se lăsă pierdută în lumea infinită a versurilor unor melodii care până acum, îi păreau banale. Noi granițe se deschideau și se vedea deținând o fobie imensă de a păși spre țărâmburi necunoscute...

Alex se reîntorcea spre celulă, escortat de paznic. Se chinuia nespun de mult să nu plângă, ținând tava cu prăjituri în mâini. Mustața, din stânga, îl acostă de după barele de fier:

-Pișcot! Vreau prăjituri! !

-Ia-le pe toate! Fă borș cu ele! !, zise Alex, oferindu-i negresele cu tavă cu tot. Acesta începu să bobineze lacom, respirând doar când nu mai putea mesteca bine. Ușa scârțâi și Alex păși în interior, unde Măcelărică dormea buștean. Se așeză pe pat și se vedea privind el acum în gol, asemeni colegului său de cameră. Se simțea mai singur ca niciodată. Părinții nu-l mai acceptau după cele întâmplate, Ilona îl părăsise, și probabil că până acum, Paula aflase de ceea ce făcuse și suferea și dânsa. Sau poate că doar abera el. Nu avea de ce să sufere... nu-i mai păsa de el. Nu mai vorbiseră de foarte mult timp. Era acum singur împotriva tuturor. Pentru el, era limpede: trebuia să înceapă să se obișnuiască cu viața de deținut, de delicvent, deși nu era croit pentru așa ceva. Printr-un ghinion, viața sa virase pe o stradă greșită, la capătul căreia se afla prăpastia. Cuvintele Ilonei îl chinuiau :”Dar ești nevinovat?”. Ar fi dat orice să fi stat naibii acasă în ziua aceea, să nu iasă la o bere. Pe George, repartizat în celălalt sector de închisoare, nu avu ocazia să-l vadă. Probabil că și el aștepta, cu sufletul la gură, procesul prin care avea să se decidă viitorul lor. Acum însă, prea puțin îl preocupa procesul. Voia doar să poată să-și dea seama prin ce ghinion și prin ce joc al destinului ajunsese între gratii, la trei metri distanță de un om care-și ciopârțise familia și o îngropase în grădina casei. Atunci privi spre Baciul și-l văzu privind spre el, întins pe patul de alături, sus, rezemat într-un cot. Pentru o secundă, Alex simți că Baciul chiar poate vedea:

-Pe tine te deranjează ceva..., vrei să vorbim?

-Mă deranjează pe mine mai multe...

-Oho... stai tu calm, aici timpul e în favoarea noastră... am tot timpul din lume să te ascult, și poate să te ajut...

-Eram doar curios... tu... cum ai ajuns aici?

-Nu-mi amintesc...

-Cum adică nu-ți amintești?, întreabă Alex consternat. Îți bați joc de mine?

-Ți se pare că-mi bat joc de tine? Întreabă pe cine vrei din penitenciar. Nu-mi pot aminti. Atâta știu că, eram foarte rău când am fost adus aici, asta o recunosc și-mi pare rău că m-am purtat așa; dar într-o bună zi, m-am trezit în aripa de îngrijire medicală, cu o fașă la ochi, neputându-mi aminti cine sunt și de ce mă aflu aici. Ca și când m-am născut pentru întâia dată, fără nici o idee asupra a ceea ce sunt. Multă lume mi-a zis că sunt un criminal și că sunt condamnat pe viață. Dar nu găsesc explicații logice. Ceva în mintea mea mă face să nu-mi pot aminti trecutul. Poate că pe undeva, m-am programat singur să-l uit...

Alex privea neîncrezător. Cum putea cineva cu un trecut atât de cutremurător să nu-și poată aminti nimic din ceea ce făcuse? Poate că avea dreptate. Poate că se forțase să uite. Dar asta nu era cumva o boală? Nu s-ar fi mirat. Dar la cum era sistemul în țară, o expertiză medico-legală ar fi de prisos: un criminal ca acesta, oricât de bolnav ar fi fost mental, nu-și avea locul într-un spital de psihiatrie, ci în pușcărie, acolo unde toți criminalii ajung. Dacă era întradevăr bolnav sau se prefăcea, Alex nu-și putu da seama. Dar sinceritatea și seninătatea cu care Măcelărică vorbea despre sine erau debordante. Nu puteai să nu-l crezi. Îi mai rămânea doar o singură ipoteză: că orbirea nu a fost cauzată de o cataractă netratată, ci de o boală cu adevărat gravă care i-a afectat și creierul. Însă Alex nu se sinchisea prea tare cu aceste teorii: avea alte lucruri mai importante la care trebuia să se gândească. Ilona îl părăsise. Ultimul lui sprijin moral și sufletesc îl lăsase baltă. Se simțea abandonat, lăsat uitării. Se întoarse cu spatele la Baci și-i zise că se culcă. Acesta se întinse la loc pe pat și adormi buștean. Dar Alex nu putea adormi. După atâta zbucium și după pierderea Paulei, iată că o nouă bomba îl lovise pe neașteptate. Se prăbușea pierzând altitudine și nu se putea imagina mergând încă o dată pe străzi, liber ca pasărea cerului, scăpând basma-curată. Încercă, într-un ultim efort, să se gândească, poate pentru ultima oară, poate pentru a se droga cu amintiri frumoase, la Paula. Avea acum destul timp să despice în mii de bucăți fiecare detaliu a două relații distruse pe propriile greșeli. Urmărea filmele, în paralel, prin comparații și asociații, și se vedea jucând rolul de iubit într-o manieră mai mult decât patetică. Îi era rușine de felul cum se

comportă în ambele situații, și-și dădu seama că rănise două suflete calde, pline de afecțiune și devotament. A strâns pleoapele tare și a lăsat să curgă la vale două cristale umede pe obrajii murdari și slinoși. De undeva, din depărtare, o sirenă de salvare se auzea, apropiindu-se din ce în ce mai tare de penitenciar. Alex auzi scârțâitul cauciucului frânat brusc și sunetul puternic a două portiere izbite. Vocea groasă a unui gardian se auzea din depărtare:

-Pe aici, pe aici! !

Apoi se făcu liniște. Alex ciuli bine urechile dar nu mai putu auzi nimic, decât după vreo cincisprezece minute, când pași descumpăniți umblau prin fața penitenciarului. Voci înăbușite se auzeau, dar Alex nu putea înțelege. Totul era prea vag. Apoi ațipi, cu gândul nicăieri, cu un ecran mare și alb în fața ochilor minții...

A doua zi, vestea morții administratorului închisorii, Trafalet, umblu penitenciarul de larmă și proastă-dispoziție. În cantină, nimeni nu se putu atinde de mâncare, și câțiva deținuți, mai bătrâni, chiar plângeau: murise de ciroză. Avea darul de a fi mai mereu beat. Dar în rest, era un om de treabă. Alex nu simțea decât repulsie față de acel om, dar faptul că acesta era acum mort îl făcea să se simtă și mai prost, ca un adevărat surplus al societății, de care nimeni nu are nevoie. Moartea făcea victime numeroase în rândul tuturor. Penitenciarul era acum în doliu, și fiecare prizonier purta la mână o banderolă neagră. Seara, la priveghi, fiecare povestea lucruri din viața lui Trafalet, încât Alex află că fusese și el, închis cândva, pentru proxenetism. Dar dădu dovadă de bună purtare și scăpă doar cu jumătate de pedeapsă, fiind angajat, ulterior, ca administrator. Află că avea o familie, care însă l-a părăsit demult și despre care nu se mai știa absolut nimic de mai bine de douăzeci de ani. Juca bine șah, și era respectat de toți ca fiind om care mereu avea săgeți verbale pregătite în mână. Într-un colț, izolat, cu un baston alb în mână, rezemat de perete, stătea Măcelărică, privind sicriul în care stătea bătrânelul cu păr cărunt și chelie strălucitoare în vârf, cu sprâncene dese și o gură care schița acum un fel de zâmbet vag. Alex se gândea acum la viață. La nimic precis. Privea mortul și se gândea efectiv la viață. Câte surprize îți poate rezerva ea... era greu de zis. Dar simțea că știe răspunsul la întrebarea "Ce este viața?" dar nu-l putea exprima în cuvinte. Figura mortului îl înfricoșă și se duse la fereastră, trăgând aer curat. Din spatele său se auzi vocea scăzută a lui Baci, care-l făcu pe Alex să

tresară din relaxarea lui și din priveliștea superbă a unui apus sângeros:

-Cum este?

-Ce?

-Apusul... cum este?

-Este trist...

-Mi-e dor, nici nu-ți poți imagina cât de dor îmi este să văd soarele apunând... Singurul lucru pe care l-am putut vedea azi a fost apusul lui Trafalet...

-Da... cerul este extrem de roșu în seara asta. Poate că Trafalet ne face semne de sus să nu-l mai plângem și să-l lăsăm să se odihnească.

Baciu rămase consternat la această replică neașteptată a băiatului:

-Măi da ce filozof suntem... așa-i?, zâmbi bătrânul.

-Eh... îmi place să gândesc departe uneori... prea departe... Privea pe geam. Măcelărică îl bătu pe umăr:

-Să nu renunți niciodată la credințele tale! Niciodată! Să fie o lume întreagă împotriva ta, tu tot în tine să crezi! Asta s-o știi de la mine... că nimeni n-o să stea să te țină de cur când îți este greu. Fii tare și vei fi respectat...

Alex privea în continuare pe geam. Îl simți pe Măcelărică îndepărtându-se. Sfatul său îi rumega acum sufletul. Președintele închisorii închină un pahar pentru Trafalet și acum toți deținuții se îndreptau spre celule, pleoștiți, cu gândurile răsfirate la amintiri legate de cel regretat... Pentru Alex, cele câteva zile care avea să le petreacă până la proces aveau să fie destul de grele, dar găsea în prietenul său orb o sursă de încredere în care oricând se poate bizui. Se vârîsub plapuma gri și pătată de ceva galben și scorțos și adormi destul de greu. Nu mai avea puterea psihică să se gândească la nimic, dar era epuizat sufletește de atâtea lucruri negative care se petreceau în jurul său... Simți un fior și tremură pentru câteva secunde de frig... Apo se cufundă în coșmaruri negre și în vise sumbre, urmărit de umbre și ciopârțit în bucăți de moartea, înfățișată cu o mantie portocalie și o mască sângeroasă pe față, cu o limbă tăiată și cu dinții sclipitori, din argint. A doua zi ridică fruntea de pe pernă speriat, gâfâind teribil, pentru că, câteva secunde mai devreme, visase că era fugărit de o ceată de câini pe o stradă care se îngusta din ce în ce mai mult. Ceva din

acea străduță care se auto-îngusta îi aminti de ceva. Îi aminti că asemeni acelei străduțe, viața sa căpăta proporții din ce în ce mai mici și că, deși nu-l fugărea nimeni din spate ca în vis, se vedea incapabil de a putea evita colapsul care avea să vină. Scutură capul violent pentru a alunga acele presimțiri ciudate și se ridică din pat, cu o durere mare de spate, cu broboane de transpirație rece pe obraji și cu un păr care nu stătea de nici o culoare așa cum dorea el. Sforăiturile lui Măcelărică îl agasau, așa că îl mișcă cu o mână și acesta se opri din sforăit. Apoi deschise larg ochii de un portocaliu intens, fosforescent, și-l apucă de antebraț, urlând cu o gură care se lărgea din ce în ce mai mult, arătându-i dinții negri, cenușii, emanând un miros insuportabil, cu vene imense, negre, pulsându-i pe gât:

-Moartea te vrea! Nu ai unde fugi! !

Alex deschise apoi ochii. De această dată, se ciupi de mână. Nu, acum era chiar în realitate. Privi spre patul de alături. Măcelărică dormea lin, ca un mieluşel. Visele sale din ultima vreme îl speriau. Ce însemnau aceste vise care păreau atât de reale și atât de ciudate? Cum adică moartea îl voia? "Tâmpesc până la proces!" își zise, în timp ce se ridica de pe patul tare, dând plapuma la o parte de pe el, pregătindu-se pentru o nouă zi în locul unde era omul nepotrivit la locul nepotrivit.

Capitolul 32

Dor de casă...

În Cafe-bar'ul Saula, aflat undeva în estul oraşului iberic, Paula sorbea un capuccino cu privilegii pe stradă, la persoanele care se îmbulzeau spre diferite destinații. Nu era nimeni cu ea la masă. Nu avu somn în noaptea aceea, așa încât plecă în expediție prin oraș la ora cinci dimineața. Era ultima zi în Malaga. Toate vizitele pe la casa memorială a lui Picasso, sau pe la felurite muzee trecură pe lângă dânsa fără să o marcheze în vreun fel. Venise aici să uite de suferință. A sperat greșit. Cât de dor îi era de unica persoană care o mai putea face să râdă: Adi. Dar n-o mai sunase din prima zi când ajunsese aici. Chiar își dorea să o sune. Ea nu mai avea de mult credit, dar spera. Speră că o va suna și că glasul lui o va mai calma. Era închisă în sine și refuza să vorbească, decât foarte rar. Sabrina chiar observă faptul că prietena ei deveni foarte distantă, foarte rece, și chiar

încercă în repetate rânduri să o înveselască. Dar când văzu că nu se poate de nici un chip să o învioreze, se lăasă păgubașă și decise că ar fi mai bine să profite singură de această vacanță și să o lase pe Paula să stea bosumflată dacă asta dorea cu adevărat.

Nu-și vorbiseră toată excursia și nici nu avea de gând să-i vorbească Paulei decât după ce aceasta își va cere scuze pentru comportamentul ei. Știa că Paula avea uneori momente în care era bine să o lași în pace, dar acum era prea de tot. Își amintea doar de scurtul dialog dintre ele a doua zi după vizita bisericii Sagrario. Sabrina ieși din baie trântind ușa, cu o revistă care detalia toate obiectele turistice ale Malagăi:

-Dumnezeu ne iubește! !

Paula stătea pe pat, rezemată de spătarul din lemn de nuc, cu o cană de ceai caramelizat în mână, sorbind extaziată mirosul divin. O ținti cu niște ochi reci și tulburători pe Sabrina, care-i destrăcă firul complicat de gânduri în care se încurcase:

-Fără să fi trântit ușa nu puteai oare intra?

Sabrina ignoră această remarcă și continuă pe același ton:

-Uite oleacă! ! Auzi aici, cică :

”Aceste stațiuni sunt moderne, cu numeroase discoteci și localuri de divertisment; dar nu uitați că distracția începe abia după miezul nopții și durează până în zorii zilei. ”

Sabrina sărea prin cameră bătând copios din palme:

-Vreau vreau vreau! ! M-am săturat de atâta plimbat la tot felul de biserici și monumente și seara să dormim ca proastele! Hai să mergem! !

Paula ținea nasul în cana de ceai și încruntă fruntea, simțind un oarecare atac la persoană, căci de obicei ea se culca devreme, fiind frântă de oboseală după atâta umblat, nefiind prea sportivă de felul ei... :

-După miezul nopții... proasta din mine doarme. Nu merg!

-Am glumit, ce te aprinzi așa?

-Bine..., zise Paula distantă, sorbind din ceai și concentrându-se să-și reînceapă pânza de gânduri care o avea ceva mai devreme...

Sabrina privea descumpănită. Stătea acum în picioare, în fața patului ei, răsfoind nervoasă revista. Deodată țipă, și mai entuziasmată:

-Plajă de nudiști! Plajă de nudiști! ! Dios mio! !

Pe chipul Paulei apăru o oarecare schimbare, și un zâmbet ciudat îi apăru în colțul gurii. Sabrina continuă în spaniola ei improvizată:

-Vamos să vedemos espaniolos desnudos? Ce zici?

-Da' mă lași odată în pace? Ce tot mă freci la cap? Lasă-mă-n puii mei, dacă mă vezi că-s nervoasă ce tot mă... du-te la nudiștii tăi musculoși și lasă proasta să se sufoce aici... ce-ți pasă?

-Încercam să...

-Mulțumesc!

Sabrina ieși din cameră îmbufnată, decisă să nu-i mai vorbească dacă e așa de negativistă. "Să se distreze singură... că văd că chiar e proastă!". Ieși trântind tot ce-i ieșea în cameră, și acela fu ultimul lor schimb de replici în ultimele trei-patru zile.

Paula își plăti băutura și ieși din cafe-barul Saula, reîmprospătată doar fizic, căci mental căzuse într-o groapă în care-și rupse parcă toate oasele. Simțea o apăsare ciudată în piept și peisajele exotice deja nu o mai puteau regenera moral. Prăbușită într-un noian de amintiri, asemeni unei prăpăstii care are, la impact, țepi din fier cu vârful în sus, Paula pășea amețită pe stradă, urmărind viața care-și făcea rutina zilnică. Îi era dor. Nu neapărat de ceva anume, dar simțea că ceva lipsește, că ceva nu e la locul lui. Își zise în sine, parcă de frica de a nu fi auzită de altcineva: "Mi-e dor de casă... ". Așa era. Nu numai că îi era dor de persoanele dragi care le lăsase acasă și cu care nu mai vorbise de câteva zile, dar îi era dor de țară... Aici, nu tu câini vagabonzi care să te muște, nu tu mizerie pe jos, nu tu gălăgie infernală și înjurători de tot soiul pe stradă, nu tu huliganism de care să te temi: "Unde sunt locurile unde merg cu frica-n sân pe stradă din cauza golanilor? Da ce fel de țară e asta?" nu tu gropi pe șosele, nimic! Malaga era parcă un oraș făcut special pentru a stârni dorul de locurile natale. Paula oftă adânc. Știa că îi era dor și de mama ei, cu care nu mai vorbi de foarte mult timp... Cu Sabrina se certase, era acum, de una singură din cazua încăpățânării sale. Ultima zi în Malaga și ea o petrecea hoinărind pe străzi, pășind agale, cu fruntea sus dar cu sufletul în pământ, cu inima zdrobită de regrete mult prea tardive.

Trecu prin fața plajei de care Sabrina menționează, dar grăbi pasul pentru a-și elimina din minte orice fel de imagini cu drăguții spanioli având pe ei doar costumul lui Adam. În vitrina unui geam văzu o rochie frumoasă și porni, ca atrasă de un magnet, spre ușile sticloase cu senzori. Acestea se dădură în lături și Paula fu izbită de un miros fin de levănțică, rămânând, pentru o clipă, nemișcată în mijlocul magazinului. Apoi se duse tun spre acea rochie și-i văzu prețul. "Acceptabil..." "își zise, întorcând-o pe toate fețele și uitându-se în oglindă, imaginându-și cam cum i-ar sta cu ea. O femeie amabilă se apropie de dânsă și-i zise, printr-o spaniolă cursivă abia descifrată de Paula, că poate proba rochia în spatele unui paravan imens, în spatele shopului. În câteva clipe, se plimba prin magazin, purtând acea rochie vaporosă de vară, răsucindu-se și făcând piruete în fața oglinzii, amestecând și râzând de faptul că îi stătea chiar bine. Pășii afară din magazin cu un aer proaspăt, cu rochița pe dânsa și cu un zâmbet larg de satisfacție pe față, deși dădu destul de mulți bani pe dânsa. Vântul de seară îi mângâia acum cu mâini frivole gambele descoperite și rochia se înfoia după bunul plac al curenților aerieni. Strada era aproape goală. Un singur cerșetor, rezemat de un perete vopsit cu un roz respingător, murmură ceva de neînțeles. Paula trecu pe lângă el și auzi vorbele rostite în română ale acestuia:

-Ajutați-mă, 'dea Dumnezeu sănătate...

Paula se opri în fața lui și sub un impuls telepatic, scoase tot ce mai avea în portofel și-i dădu amărâtului. Acesta o privi neîncrezător, și-i mulțumi, sărutându-i mâinile. Fata le-a retras repede, cuprinsă de o scârbă exagerată, și porni din nou spre... spre nicăieri mai exact. Însă vorbele în română ale cerșetorului o întristară. Știa că mulți români cerșeau în Spania, dar nu o marca așa de tare. Văzând însă cu ochii ei această realitate, îi veni să plângă. Adevărul doare. Dorul de casă era acum și mai mare, și dorul de vremurile în care era fericită prima fără drept de apel, fără ca Paula să-și poată cumva suprima gândurile. Cu coada ochiului văzu că trece prin fața unei catedrale și-și făcu, din obișnuința creată acasă, cruce. Întoarse privirea spre colosul religios și observă că era chiar biserica Sagrario. Se opri. Lacrimi i se prelingeau pe obraji și sufletul îi era sfâșiat în mii de bucățele, mereu din aceleași și aceleași motive. Îi veni în minte una din replicile părintelui Pedro:

"Simt că ai nevoie să discuți cu cineva ce te roade. Eu sunt persoana potrivită. Nici nu-ți știu numele. Nu

am cui zice secretele tale. Trebuie să zici cuiva, oricui. Dacă o să vrei, voi fi aici. ”

Privi spre ceasul mare al catedralei. Opt și jumătate. ”Oare nu-l deranjez? Cui îi pasă? Am nevoie de cineva care să mă asculte! ! ”. Zicând acestea, își putea auzi acum pașii cu ecou, apăsați și nervoși, repeziți, pe pavelele superbe ale bisericii. Felinarele de un galben sulfuros îi arătau calea spre locaș. Intră, își frecă picioarele de preșul de la intrare și aerul închis, combinat cu mirosul de lumânare parfumată o băgau într-o stare și mai anostă. Băncile erau goale, și doar părintele stătea în primul rând, cu o carte de rugăciuni în mână, zicând o rugăciune cu voce tare, care Paulei îi suna mai mult a recitare de poezii. Gresia albă îi transporta pașii pe culoarul larg dintre rândurile de bănci spre preot, care-și opri rugăciunea și se întoarse să vadă cine îl deranjează. Ochii săi cristalini o țintiră cu ură pe Paula, dar apoi, amintindu-și de dânsa, zise călduros:

-Aa... tu erai copilă..., am crezut că e Pepito... Săracul, se roagă mereu, am ajuns să-l dau afară din biserică, să mai ia aer, că numai aici își petrece ziua. A devenit obsedat românul ăla...

-E român? întrebă Paula mirată, în timp ce se așeza gingaș lângă Pedro.

-Da. Cerșetor. A venit acum mulți ani cu toată familia în Malaga. Mi-a fost diacon aici, la biserică, și-și făcea treaba destul de bine să știi... Dar...

Preotul oftă și Paula deveni curioasă:

-Dar ce? Ce s-a întâmplat?

-Familia sa... a fost răpusă de...

-De ce?

-Cu mulți ani în urmă, Malaga era un loc bântuit de o epidemie îngrozitoare de tifos. Mureau pe capete. Pepito, așa cum îl porecleau enoriașii, petrecea marea majoritate a timpului în biserică, rugându-se, așa cum o face și acum, numai că atunci nu era așa de obsedat de rugăciune. Prin urmare, el nu a avut cum să ia virusul; petrecea mult timp aici, ignorându-și familia aproape complet. Se ajunsese la stadiul în care familia îl vizita pe el la biserică, el nemaivenind acasă nopți întregi, femeia găsindu-l lângă altar, neras, nemâncat, cu ochii împăienjeniți de somn și cu fața suptă, obosită de atâta rugăciune. Ei bine, femeia și fetița... n-au avut același noroc ca Pepito... Au murit de tifos, la interval de-o

săptămână: întâi fata, apoi mama. Pe Pepito l-a distrus asta, și a renunțat la diaconie. Am încercat să-l conving să nu renunțe, dar a fost de prisos. Firește că, fără slujbă, a fost dat afară din chirie, și a rămas pe străzi. Încerc să-l ajut cum pot, biserica îi este adăpost și îi oferă hrană și haine. Mai mult nu am ce să-i fac, atâta timp cât el nu vrea să facă altceva decât să se roage. Mi se rupe sufletul dar, nu am ce să-i fac. Ochii preotului erau înlăcrimați și Paula încremeni: Pepito era cerșetorul căruia îi dăduse toți banii care-i avea! Acum își amintea perfect! El era!

-Dar tu, ai venit aici din alt motiv... nu ca să afli viața sărmanului om...

-Da părinte... am venit aici pentru că am lucruri care mă frământă, care nu-mi dau pace...

-Ești conștientă că cu toții avem din astea nu?

-Da... dar toți reușesc să treacă peste ele... eu de ce nu pot?

Paula era surprinsă de spaniola dezvoltată în această săptămână

-Nu toți reușesc. Nu avem darul de a uita... Dar avem darul de a fi fericiți, indiferent de necazurile care ne apasă. Coplă, ești tânără și frumoasă. Nu lăsa monștrii să-ți fure sufletul încă de pe acum. Fii veselă, că altceva de făcut nu ai!

-Credeți că nu am încercat? Nu merge! Am mai auzit replicile astea... nu mă ajută...

Paula era dezamăgită de eforturile slabe ale preotului:

-Poate că a fost o prostie să cred că mă puteți ajuta... Acum mi-e clar: nimeni nu mă poate ajuta...

-Nimeni nu te poate ajuta pentru că nu-i lași tu să te ajute! Te închizi în tine și te înfășori în sârmă înghimpată, e problema ta... dar eu nu cred că nu ai prieteni care îți vor binele și care adoră să te vadă zâmbind... Am dreptate...

Paula rămase șocată de această răsturnare de situație. Avea dreptate. Nu lăsa pe nimeni să se mai apropie de ea, de teama unei atașări la fel de mari ca cea cu Alex, pentru a nu mai suferi încă odată așa. Dar pe undeva, considera că așa se protejează de rele.

-Eu zic să te duci acasă și să tragi un pui de somn. Eu nu spun vorbe mari, și nici vorbe de duh... dar ce am spus, sper să te pună pe gânduri...

Se lăsă o liniște teribilă în locaș, și deodată o bubuitură o făcu pe Paula să tresară ca o vargă. Ușile bisericii se trântiră și un om cu o mantie neagră, cu o glugă pe cap, care-i acoperea chipul până la nas, cu o barbă groasă și cu o sticlă de vin în mână, pășea indecis pe marmura superbă.

-Pepito! E târziu! Du-te acasă... te rog eu mult!, zise părintele Pedro. Bețivul însă respira greu, și se apropia nervos spre cei doi...

-TU! !, strigă el spre Paula...

Fata se făcu cât puricele și de frică, îl apucă pe preot de mână. Pepito continuă:

-Tu semeni cu fiica mea! ! Tu ești fiica mea! ! De ce m-ai lăsat???

-Pepito, ea nu e fiica ta! Fiica ta a murit! !, sări Pedro

-Taci! Taci că te omor! E fiica mea!... o mângâia cu mâinile murdare pe obraz pe fată, care tremura ca un câine la vaccin...

-Stai... tu nu... eu nu... tu nu ești fata mea..., se zgâlțână bețivul pe picioare, dându-și gluga jos, afișând o privire nălucă și un păr negru.

-Pepito, te rog, pleacă. Acum!

O pocnitură se auzi și Paula simți cum i se clatină dinții în gură. Pepito o plesni cu toată forța și se simțea amețită de tot. Se ridică brusc de pe scaun și o luă la fugă, spre ieșirea din biserică. Din spate, Pepito striga buimac:

-Nu ești fiica mea! Pleacă, curvo că te omor! !

Pedro îl luă de mână pe Pepito și îl așeză jos. Când ridică privirile speriate spre Paula, aceasta era de mult ieșită în ploaia care începu parcă de nicăieri, fugind mângâind pământul, plângând amarnic. Se simțea atacată fără motiv. Ploaia rece îi curgea pe fruntea asiduă, pe obrazul lovit, care palpâia de durere, pe gâtul fierbinte, pe corpul firav și cald, din care ieșeau aburi plâpânzi la contactul cu picăturile de ploaie. Pe șosea se formau mici lalele și picurii puternici împușcau bălțile, realizând un spectacol vizual care, în ochii Paulei, apărea grotesc.

Se opri din fugă, pradă unei apăsări ciudate în ceafă. Gâfâia și pășea acum, calmă, prin ploaia puternică, rece. Tâmpilele îi pulsau și plânsul îi devenise înăbușit, lacrimile formând amestecuri eterogene cu picăturile de apă care îi spălau fața. Rochia îi stătea acum lipită de corp. O mașină trecu pe lângă dânsa, stropind-o din cap până în picioare. Vru să înjure sau măcar să țipe, dar constată că nu avea putere să spună nimic. Parcă i se împletici limba. Pașii îi erau din ce în ce mai indeciși, și genunchii i se înmuieră teribil. Capturată în dureri care le mai simțise și-n alte dăți, Paula căzu în genunchi, în ploaia grea. Puse mâinile în balta uniformă de apă de pe trotuar și tuși puternic. În oglinda apei, câteva picături de sânge își făcură apariția. Apoi, tusea deveni din ce în ce mai puternică. Sângele țâșnit pe gură îi înroși mâinile, antebrațele, gâtul, și la văzul acestuia, Paula ameți. Vru să se ridice, dar puterile o părăsiră. Totul se încetășă, și o frică imensă i se infiltra sub piele. Simțea că locul ei nu mai este printre cei vii, de vreme ce atâtea și atâtea necazuri o loveau mereu. Simți deodată șocul impactului cu solul, și apa rece care îi mângâia acum obrazul. În vitrina magazinului aflat la trei metri de dânsa, se vedea, întinsă pe jos, cu sânge pe la gură, udă din cap până în picioare, de nerecunoscut, neajutorată. Apoi, o lovitură ca de rangă îi bubui în ceafă și strânse ochii de durere. Vru să ducă mâna să vadă ce are, dar nu putu face nimic. Închise lin ochii, grei de atâtea picături, grei de atâtea amintiri și simțiri adânci, și văzu alb. O mare imaculată îi inunda retina și picioarele îi deveniră moi, ca de burete. Apa rece îi gâdila corpul și părul ud, căzut pe față, îi trezea presimțiri sumbre. Filmul însă se tăie brusc și totul deveni sterp, pustiu...

Capitolul 33

Pe picior de plecare...

-Permanent?

-Se pare că da...

-Asta înseamnă că fiica mea va fi... așa toată viața?, întreabă doamna Zamfira, printre lacrimi amare, privind foile cu rezultatele analizelor medicale

-Mi-e teamă că da. Al doilea atac cerebral poate aduce fie moarte, fie paralizie. În cazul fiicei dumneavoastră, paralizie. Îmi pare rău, dar fiica dumneavoastră nu va mai putea merge niciodată...

Femeia izbucni într-un plâns răsunător. Fu bătută pe umăr de doctor, care își trase o jachetă de piele peste halat și ieși în liniște din apartament, închizând cu grijă ușa după el. Femeia stătea descumpănită, cu un vraf de foi pe care zăceau cuvinte prea dureroase pentru ea. Plângea înăbușit, gândindu-se că nu a făcut tot ce i-a stat în putință să oprească deraierea trenului. Se aruncă într-un fotoliu și-și turnă în pahar apă minerală. O sorbi dintr-o înghițitură, ca și când ar fi fost stăpănită de o sete incredibilă. « Fiica mea va fi invalidă pentru tot restul vieții... » gândea, cu capul lăsat pe spate, privind tavanul jerpelit și observând în unele colțuri cum tapetul se desprindea. Puse paharul gol pe o măsuță și oftă. În camera alăturată, stătea Paula, întinsă. Își amintea atât de clar. Stătea pe același fotoliu cu o seară înainte, ultimele clipe înainte de furtunii. Știa că Paula avea să vină din excursia ei deabia a doua zi. Privea o emisiune la televizor, captivată de subiect, croșetând stângaci niște șoseste din lână. Telefonul rupse tăcerea și începu simfonia metalică, monotonă, enervantă. Privi speriată, cuprinsă de o presimțire rea, telefonul, pe sub ochelarii mici, căzuți pe nas. La al cincilea zbârnâit al telefonului, ridică receptorul. Când convorbirea luase sfârșit, se simțea ca într-un coșmar. Erau oficialitățile române din Spania care o anunțau că fiica ei a fost adusă de urgență acasă, suferind, cu zece ore mai devreme, un atac cerebral, care, după analizele făcute de medicii lor, părea unul foarte puternic. O anunțaseră că, a doua zi dimineată, va fi adusă în țară, separat de restul excursioniștilor, care vor fi informați de starea ei. După restul detaliilor date, doamna Zamfira închise telefonul, buimăcită. Privi pe geam. Nori negri de furtună se zăreau în depărtare. Ochii i se micșorară și vocile de la televizor le auzea într-un fundal mult prea îndepărtat ca să le poată da atenția cuvenită. Deschise geamul să ia o gură de aer și vântul puternic, care ridica praful de pe ciment, îi zburli părul. Îl închise la loc. Când reîntoarse privirile spre cameră, nu mai știa cine era. Parcă totul era schimbat, diferit. Viața ei luă curbe ciudate până acum, dar la asta chiar nu se aștepta. Credea că vacanța o va vindeca, o va face să uite de durerile pe care, cândva, le simțise și ea.

La meteo se anunțau ploi toată săptămâna. Prin camera Paulei trecu doar de două ori. Parcă ceva în privirile ei inspirau milă, compătimire. Nu o putea privi, pentru că o bușea plânsul. De fiecare dată când îi aducea de mâncare sau trecea prin fața camerei, o vedea, stând în pat, cu fața fie spre fereastră, fie spre tavan, privind pierdut, sau scrijelind ceva pe un caiet amărât. Telefonul mobil începu să-i vibreze pe masă. Era Adi :

-Da!

-Sărumâna! Ce faceți?

Vocea entuziasmată a băiatului însă fu curmată în câteva secunde, de veștile cutremurătoare. Acesta făcu o pauză în telefon, și foarte grav, zise :

-În zece minute sunt acolo!

Așa și făcu. Peste puțin timp, băiatul fu la ușă, cu ochii roșii, cu fața vânătă de oboseală și cu părul zburlit. Doamna Zamfira își zise în gând, analizându-l atent : « Așa prieten, mai rar! ». Adi se descălță și într-un suflet păși în camera Paulei. Apoi își făcu o cafea, și după scurt timp îl văzu pe Adi ieșind din cameră descumpănit, cu privirea în pământ :

-Gata pleci? Mai stai cu ea... are nevoie...

Adi o privi, și ceva din privirea lui nu mirosea a bine. Acesta o pironi cu privirea și zise :

-A aflat. Știe...

-I-ai zis?, întrebă speriată femeia.

-Din greșeală. Dar poate că e mai bine că...

-Prostule! Ieși afară! Cum ai putut face asta?

-Dar nu... eu doar...

-Ieși! se răsti femeia. Băiatul ieși încurcat, bodogănind ceva de neînțeles, ca pentru sine. « La naiba cu cafea și cu... », și izbi în ibric un pumn, vărsând cafea fierbinte peste tot în jurul ei. Se fripse destul de tare la mâini, dar nu simțea durere exterioară. Doar suferințe schingiuitoare în suflet, pentru biata ei fată. « Asta mai lipsea... săraca fată... ». Puse capul pe masa plină de firimituri și simțea cum acestea îi înțepau brațele roșii. Era greu. Viața părea să o lovească pe ea și pe Paula din toate părțile. « Până când? Până când? » privi cerul, cu ochi amari, aproape urlând într-un plâns incontrollabil...

Paula se trezi cu o durere mare de cap. Nu prea își amintea mare lucru din ce se petrecuse cu ea cu o seară înainte. Singurele imagini pe care le mai avea erau cele care-l înfățișau pe Pepito, urlând la ea, beat turtă, cu manta neagră pe dânsul și cu ochii sfredelitori, plini de ură fără de motiv. Privea în jur, cu o ceață subțire pe ochi. Da, părea a fi în camera ei. Simțea dulcele miros al așternutului ei, simțea aroma de mușetel imprimată în cameră, căreia nu-i asocia nici un fel de explicație, o auzea pe Natasha torcând undeva, pe sub birou. Apoi

ceața începu să dispară și totul era confirmat. Era acasă. Din hol, se auzeau zgomote și vorbă. O auzea pe mama ei, parcă plângând, și o voce groasă de bărbat, discuta pe un ton calm, împăciuitor. Nu avu interes să ciulească urechile. Momentan era confuză. Totuși... cum a ajuns acasă? Nu-și putea aminti, efectiv. Ce se întâmplase? Visa? Se ciupi de mână și simți durerea. «Trebuie să fie un vis adânc...». Se ridică în coate, cu greutate, căci era îmbibată de somn, și se ciupi și mai tare de piciorul drept, cu toată forța. Spre surprinderea ei, nu simți nimic. « Ei al dracului vis ». Ciupi și mai tare. Nimic. Apoi, începând să se sperie, încercă și la stângul. Acum nu mai ciupea, lovea cu pumnii. Deodată se calmă și auzi discuția de pe hol :

« -Asta înseamnă că fiica mea va fi... așa toată viața?

-Mi-e teamă că da. Al doilea atac cerebral poate aduce fie moarte, fie paralizie »

Paula nu mai auzea nimic. Nu-i venea să creadă. Era pur și simplu un șoc. Trezită din starea de somnolență și conștientizând că ea întradevăr nu-și mai simte picioarele, izbucni în plâns. Era prea de tot. Se simțea cu adevărat părăsită de puteri, părăsită de soartă. Sentimentele ei oscilau între « Eu nu pot trăi în starea asta » și « Poate că ar fi mai bine să mor... ». Apoi auzi vocea de bărbat salutând-o pe mama ei și ușa de la intrare închizându-se. Își șterse lacrimile de la ochi și mai încercă, o ultimă dată să-și miște picioarele. Nu era cu puțință. Mama ei mai trecea prin fața camerei, dar nu se uita la ea decât pentru câteva fracțiuni de secundă. O liniște mortuară plutea în apartament. Paula făcea eforturi supraomenești să pună cap la cap toate faptele. Faptul că nu-și amintea mare lucru din cum a ajuns acasă și ce s-a întâmplat după ce a ieșit din biserică fu acum explicat de schimbul de replici auzite de pe hol. Suferise un atac cerebral? Al doilea chiar? Cum venea asta? Încă lipseau multe piese din puzzle. Însă, în scurt timp, soneria ușii se auzi și peste încă cinci minute, Adi păși în cameră și o îmbrățișă duios, parcă nemaivorind să-i dea drumul :

-Am ajuns cât de repede am putut...

Paula vru să zică ceva, dar nu putea. Bărbia îi tremura și se abținea din toate puterile să nu plângă. Dar poți oare opri inevitabilul? Îl vedea pe Adi printre lacrimi, stând cu capul în pământ, mângâind-o duios pe braț :

-Paula, tu trebuie să înțelegi că nimic nu e întâmplător... Poate că așa a vrut Dumnezeu și...

-Taci!... Nu mă ajută... nu înțelegi?

-Suntem aici! Mereu vom fi...

-De ce vorbești la plural? Pe Sabrina o doare undeva și...

-Sabrina poate nu știe... dar ce... crezi că Sabrina nu ține la tine?

-Eiiii... te rog...

-Cum crezi... dar să știi că îndepărtezi de lângă tine persoanele care te iubesc și care vor să te vadă fericită indiferent...

Paula zâmbi și îi strânse mâna băiatului între degetele ei. Îl privi duios și pentru o clipă, sufletul ei văzu, după multe luni de zile, soarele :

-Îți mulțumesc... pentru... tot!

Adi nu zise nimic. O privea întristat...

-Îmi cer scuze că a trebuit să te... mințim... dar ne-am gândit că...

Atunci Paula încremeni. Procesă într-o secundă și puse ultima piesă în puzzle-ul neterminat. Asta era. Fusesse mințită de prieteni și de mamă, care-i ascunseră adevărul în legătură cu primul atac. Dar ce rost ar fi avut? Poate că ar fi fost mai bine. Din dorința de a-i face bine, iată unde a ajuns. Îl privi cu asprime, și avu impresia că băiatul realizează că o dădu urât de tot în bară...

-Eu acum... plec...

-Chiar te rog!, zise nervoasă și întoarse capul într-o parte. Nici nu băgă de seamă când acesta ieși din cameră. Natasha i se așeză pe picioare dintr-o săritură de pe podea. Nu-i simțea greutatea, firește. « Nu am de gând să mă las cu una cu două », își zise ea, încercând să se încurajeze într-o manieră subțire și timidă. Trădarea pentru ea era mare. Nu ar fi fost prima dată când era trădată. Însă acum, setul era complet. Fusesse mințită și batjocorită pe toate planurile posibile : iubire, prieteni, familie. Ce rămânea de făcut? Se vedea gândind involuntar la Alex. Complexitatea simțirilor și trăirilor ei sufletești depășeau orice imaginație și se dezvoltară într-un ritm alert în ultimele săptămâni, având în vedere cele petrecute. Pe un scaun, alături de pat, zăceau toate hainele despachetate din geamantan. Dintre două

tricouri se vedea ieșind colțul unui caiet răvășit, rupt. Paula întinse o mână și-l trase spre ea. De pe noptieră, luă un creion și începu să se destăinuie din nou, gândind că, poate așa, se va simți mai sigură pe propriile puteri. Scia cu năduf, însemnând toate sentimentele care o măcinau și toate gândurile care se băteau cap în cap în acel moment. Vacanța din Malaga părea acum departe, într-un trecut mult prea îndepărtat. Scia apăsător, încât mereu, pe pagina următoare, se vedea imprimat. De câteva ori chiar rupse vârful creionului și fu nevoită să folosească ascuțitoarea în repetate rânduri. Mâna îi tremura pe măsură ce rândurile zburau din mintea ei și se așterneau pe foaie. Din bucătărie auzi o bubuitură puternică. « Probabil mama a scăpat vreo cratiță sau ceva... », își zise tresărind speriată. Apoi reveni în notițe, în singurul lucru de altfel pe care îl putea face. La un moment dat nu găsea cuvântul potrivit, și mereu tăind și re-notând și remâzâind, rupse până la urmă foaia. Apoi clipi forțat din ochi și se reconectă astfel din nou la rețeaua simțămintelor ei profunde. Venele i se umflară la mâna dreaptă, care acum fugea cu creionul pe foile galbene, bătrâne, parcă și ele neajutorate și mereu chinuite de tocurele de scris. Paula se vedea și ea asemeni unei coli de hârtie, pe care toată lumea își lăsa amprenta dureroasă, imposibil de șters, și simțea că toată lumea poate vedea scrisul altora pe trupul ei. Se simțea plină de tatuaje dureroase, plină de zeci de boli incurabile de care toată lumea se ferește. Paula nu putea suferi să fie tratată ca un copil, și mai ales acum, în dificultățile în care se afla. Pentru o clipă, ar putea părea că a trecut cu brio peste vestea că nu va mai putea merge niciodată. Era doar o iluzie. Paula se gândea la acest aspect o dată la trei secunde și parcă nu-i venea să creadă. Mama ei intră în cameră și o anunță, pe un ton sumbru, că a doua zi urma să-i aducă un cărucior, să se poată deplasa în voie prin casă. Îi răspunse mamei printr-un zâmbet acru și se reapucă de scris. La un moment dat, obosi și aruncă jurnalul cât colo, undeva sub birou, unde, acum câteva săptămâni, îl găsi pentru prima oară, plin de amintiri frumoase, copilăroase. Se pare că și jurnalul, și dânsa au trecut prin niște metamorfoze care șters cu buretele iluzia unei vieți trăite în puf, transformări care au tras voalul roz al viselor frumoase și a lăsat să se vadă partea realistă a vieții, îngrozitoare de privit și greu de acceptat. Simțea că nu multă lume are prilejul să afle cum este cu adevărat viața. Paula acum știa, dar nu se încumeta să destăinuie nimănui, pentru că totul se baza pe întâmplări personale, fără relevanță. « Și oricum, la câtă importanță prezint eu, nu m-ar crede nimeni... », își zise, închizând ochii,

căutând în interiorul ei o soluție pentru a ieși din ceea ce acum nu se mai putea numi depresie, ci mai mult o dorință asiduă de a ieși din această stare dificilă. Moartea figura și ea printre soluții. Dar era nevoie de ceva mai mult de atât ca să poată fi condusă spre acea direcție. De fapt, încă odată spiritul auto-amăgitor își spunea cuvântul. Paula se afla pe marginea prăpastiei, zgâlțâindu-se pe vârfuri, gata-gata să cadă. Un singur impuls ar fi putut-o atunci împinge în neant, în negură, în bezna din care toți care au plecat au reușit să afle tainele lumii, dar nu au avut cui să le mai împărtășească...

Capitolul 34

Nouă

13. 04. 2008

Acum, mai mult ca niciodată aș vrea să fii lângă mine. Aș vrea să mă agăț de tine și să îmi ții capul la piept, să-mi spui... orice... Aș vrea să am un sens iarăși, să am o direcție de pendulare, să fii centrul meu din nou. Vreau să iubesc, dar nu mai am pe cine... vreau să plâng... și vreau să râd... cu tine...

Și râd și mă uit în ochii tăi și nu mai văd nimic rău. Mă trântesc pe pat, te trag peste mine... te sărut pe nas, îmi trec degetele printre degetele tale... ai mâini perfecte... stau pe tine și te întreb dacă sunt grea : și tu îmi răspunzi ca întotdeauna că nu. Mă plimb cu degetele pe pieptul tău, mirosul tău mă umple de o bucurie de copil... și timpul trece peste noi și n-o să se întoarcă să șteargă asta niciodată. Ce vezi? Ce-ai schimba la mine?... Unde ai prefera să fii acum? Ochii tăi își schimbă culoarea... și devin verzi... din adâncul lor cald unde era toată dragostea mea nu rămâne decât o suprafață sticloasă, verzuie, care nu mă recunoaște. Ceva mă trage de pe tine, te văd îndepărtându-te cu cameră cu tot, privind parcă mut, parcă ignorând realitatea, parcă ignorând existența mea.

Cel mai albastru cer... Parisul... la alegere între Paris și o noapte cu tine, trecutul, marea... aș alege să mă ții în brațe... De ce îți pot ierta orice? De ce ti-aș da orice mi-ai cere pentru câteva momente de amăgire dulce? Pentru că sufletul meu nu e făcut pentru lumea asta. Problema mea și a multor altora... printre care mama...

Ne-am născut într-o lume greșită, într-un timp greșit.
Poate mai devreme sau mai târziu am fi avut o șansă.

Un telefon... atât mi-ar trebui să vreau să zbor
acum la tine, să iau geanta aia nenorocită, rămasa în
apartamentul tău de atâta vreme, singurul lucru care ne
mai leagă, la modul cel mai abstract vorbind... să-mi
revăd programul pe mâine... cu cât mai repede cu atât
mai bine... și totuși... nu... Starea mea de acum nu-mi
permite să fac absolut orice. Mă întreb dacă m-ai vedea
acum, așa, ai mai simți ceva pentru mine. Probabil că
toată lumea o să mă uite de acum, știindu-mă
imobilizată. (Aici pagina e ruptă și mai sus sunt
mâzgălituri și un scris nu foarte citeț...)

Afară plouă și eu mă simt mai singură ca oricând.
Nici un semn de viață de la vreun prieten. Nici eu, dar
nici ei... Mi-e dor... nu știu exact de ce... Statul în pat
nu-mi face bine. Când am auzit vestea de la mama, am
crezut că întreaga lume pentru mine s-a sfârșit. Încă cred
cu tărie că nu mai am mult de trăit. Esența mea spirituală
se auto-consumă, convingându-mă că nu sunt plămădită
pentru a supraviețui acestei lumi. Încerc să par cât de
puternică pot, dar e foarte greu, și joc un teatru ieftin.
Plâng pe ascuns pentru a nu-i frânge sufletul mamei,
care când trece pe lângă camera mea, mă privește cu
compătimire. Nu am nevoie de compătimirea nimănui,
nu vreau să fiu privită altfel doar pentru că... sunt... altfel
acum. Tot Paula am rămas, și am nevoie acum, mai mult
ca oricând, de persoanele în care am cea mai mare
încredere.

Fac față bine până acum handicapului. Mă ajută și
mama foarte mult.

Azi am vorbit cu Adi. A venit în vizită și m-a
încurajat să fiu tare. Cât de bine mi-a priit. Dar deodată,
ceva din dialogul nostru m-a făcut să înțeleg ceva. Într-
un scurt moment de tăcere, și-a cerut scuze că a trebuit
să mă mintă. Inițial nu am știut la ce se referă, dar
amintindu-mi discuția mamei cu medicul, de la mine de-
acasă, zilele trecute, pe care eu teoretic nu trebuia să o
aud, m-am clarificat și o pată neagră s-a așezat pe
creierul meu. De ce să fiu mințită? De nu mi s-a spus
adevărul? De ce mi-au spus că am clacat de stres și nu
că am avut atac cerebral și că oricând aș fi putut muri
sau ajunge o legumă? Nu știu, mă consideram atât de
călită de suferințe încât credeam că nu mă mai poate răni
nimic. Dar asta m-a debusolat complet. I-am zis să iasă
din cameră. Am plâns de atunci în continuu. De ce să
mint? Plâng și acum... Tradată de mama și de prietenii
mei, singurele ființe în care mai credeam. Pe Sabrina

nici n-am văzut-o din dimineața când ne-am certat în Malaga. Probabil că i-a zis Adi de gafa care a făcut-o. Zău că dacă nu se scăpa, nu mă prindeam... Mă simt singură... atât de singură. Nu pot face față... vreau să mor. Mâine îmi vor aduce cărucior, pentru a mă putea deplasa. M-am săturat de stat în pat, tâmpesc nu alta! Sunt resemnată. Ce altceva aș putea face? Să-mi plâng de milă? Am făcut asta când am văzut că am devenit inutilă... dar acum... accept situația și merg înainte. De fapt vorbesc prostii. Nu pot merge înainte. E mult peste puterile mele. Mi-au fost tăiate aripile... Mă cheamă moartea, și îi aud glasul sur, lin, gingaș. Nu-mi mai este frică de nimic, dacă aș ști că nu las un regret în urma mea, m-aș sinucide și acum, pe loc. Așa, stau în pat, fără drept de apel, măcelărind un jurnal care probabil nu va fi citit de nimeni și nu va avea nici un însemnătate în viața mea de doi lei, cu atât mai mult în viața altora...

Mă cuprinde somnul, dar universul meu levitează în jurul trădării. De ce sunt mereu mințită de toți? Era așa de greu să mi se zică adevărul? Poate că m-aș fi ferit de depresii și stres singură dacă știam ce am... dar așa? M-am cufundat și mai tare în abis... asta din cauza lor! Din cauza minciunii. Minciuna iată, face o nouă victimă, și nu-i găsesc vinovați pentru starea mea decât pe ei, și pentru asta îi urăsc! Până la urmă, era adevărat ce se spune... că cel mai bun prieten al tău ești chiar tu... Dar eu ce fac? Eu sunt certată cu mine însumi... ? Voi reuși vreodată din această tranziție? Mi-e dor de tine... și simt că dacă aș afla că nici ție nu-ți mai pasă absolut deloc... aș claca de tot. Subconștientul încă mă ține în viață, alimentându-mă cu gânduri pozitive... dar până când? Până când voi auzi ceva de tine. Mi-e atât de dor de vremurile trecute, când totul era atât de frumos... Unde oare s-a greșit de e totul atât de gri? Unde s-a blocat mecanismul superb al vieții mele, devenind o simplă piesă de muzeu fără de însemnătate? Ce s-a întâmplat cu viața mea? Ce s-a întâmplat cu mine? Sunt distrusă în interior, roasă de ciudă și de depresie. Nimeni nu știe pe planeta asta însemnătatea cuvântului « singur » așa cum o știu eu acum. Dar n-am ce face. Mă simt neputincioasă. Închei aici, mă dor lacrimile. Iartă-mă Jurnalule că te-am pătat iar cu sufletul meu transpus în picături de rouă, care se scurg neîncetat pe obrajii mei. Iartă-mă. Numai tu îmi ești loial... Numai tu nu mă poți minți. Deși ai putea, pentru că am talentul de a mă minți uneori atât de bine, încât îmi vine să rup orice legătură cu propria persoană, să ma ignor complet... Probabil că așa se va întâmpla până la urmă... Singurătatea este cea mai amară închisoare...

Capitolul 35

Ultima palmă usturătoare

Sabrina se afla acum într-un autobuz, în drum spre Paula. Aflase de ce fu dusă acasă mai devreme decât restul grupului de la profesoara Trifu, care îi anunță pe toți de tragicul eveniment. Vru să vină încă din prima zi la dânsa, dar se gândi că era posibil încă să fie supărată pe ea și să nu-i vorbească. Dealtfel, și acum își punea aceeași problemă : « Noi suntem certate. Unde mă duc eu acum la dânsa? ». Cu un ziar în mână, luat de acasă de pe frigider, căuta nerăbdătoare, în secțiunea de anunțuri, apartamente în zone bune ale orașului. Părinții ei voiau să se mute și mai mult decât atât, ar fi făcut orice să scape de acel cartier în care locuia de atâta timp. Scotocea fiecare anunț, și uneori râdea de una singură, văzând anunțuri tare ciudate la matrimoniale sau la « diverse ». La un anunț chiar pufni isteric în răs :

« Bun administrator vilă! Spăl, calc, gătesc, pază, șofer, dacă e nevoie latru prin curte. Rog seriozitate. PS : Loialitate totală. Tel : 091. 891. 635 »

Fu întreruptă însă din râsul ei de controlor, care-i ceru biletul. Nervoasă că i se tăie elanul de bună dispoziție, Sabrina redeschise ziarul și dădu pagina cu un gest care exprima iritare. Autobuzul intră într-un tunel și totul deveni negru. Peste câteva secunde, când acesta reieși în lumina pală a acelei zile înourate, Sabrina rămase perplex, fără cuvinte, văzând articolul care era înfățișat în fața ei. Scutură energic din cap și se uită încă o dată la ziar : « Poate e o glumă... ». Nu, era adevărat. Pe centru, un titlu mare, cât o zi de post, afișa următorul mesaj :

« Justiție oarbă? Alexandru Minici pus în libertate!
»

În lipsă de probe, cazul crimei de pe Bulevardul Independenței a fost suspendat.

Sabrina începu să citească, sărind cuvinte, revenind și recitind de o sută de ori articolul, parcă transpusă în alte dimensiuni :

« Cazul Minici, judecat ieri, într-o sală de tribunal arhiplină, a fost unul cu un rezultat scandalos. Cu puțini martori oculari, și cu un noroc chior, elevul de clasa a unsprezecea, acuzat de crimă cu premeditare, a scăpat ca

prin urechile acului de o sentință de minim douăzeci de ani de închisoare. Deja arhicunoscuta încăierare de pe Bulevardul Independenței, soldată cu o bătaie generală între două găști de « băiețași » și cu decesul lui Alin Brădescu, elev în clasa a noua la Liceul Tehnoton, a fost dezbătută și întoarsă pe toate fețele ieri, la un proces ce a durat nu mai puțin de șase ore. Inculpatul, sau mai bine zis inculpații au fost apărați de un avocat tânăr, care astfel a reușit să profite de situație și să se lanseze în lumea procuraturii. Ambii suspectați de crimă, Alex Minici și George Hariga au fost scăpați, prin tehnici foarte bine puse la punct și prin detalii minuțioase, de petrecerea unei vieți în spatele gratiilor. Familia Brădescu cere daune morale și bănești, dar lipsa de probe și faptul că toți băieții implicați în conflict erau sub influența alcoolului a împiedicat judecătorul, incapabil în astfel de situații să dea un verdict clar. Procesul a fost suspendat, iar cei doi, considerați șefii găștii lor, au fost eliberați, urmând să fie cercetați în stare de libertate. Indignarea tuturor participanților la proces cu privire la decizia luată nu poate fi exprimată în cuvinte. Huiduielile și urletele au umplut sala, judecătorul fiind nevoit să evacueze zona cu ajutorul jandarmilor, oferind celor doi acuzați escortă până la mașina poliției. Nici unul din ei nu a vrut să răspundă la vreo întrebare a reporterilor. Inspectorul Meteanu, șeful departamentului de delicvență juvenilă în cadrul Secției de Poliție a menționat :

« -Momentan, lipsa de probe nu reprezintă un impediment. Nu voi lăsa ca acești derbedei puși pe hartă să scape basma curată cu o asemenea crimă pe conștiință. Altercații între șmecheri pe stradă există mereu. Dar aici e cu totul altceva : aici un băiat și-a pierdut viața. Eu nu pot sta cu mâinile-n sân când știu că părinții acelui copil nu vor avea liniște până ce vinovații nu vor fi pedepsiți. Când am auzit sentința, am vrut să sar peste pază și să-l iau pe judecător de gât. Dar asta este... pe de-o parte are dreptate. Nu prea sunt dovezi... Dar sunt absolut convins că vor apărea. Refuz să mai lucrez la vreun caz până când acesta nu va fi rezolvat și până când Minici și cu Hariga nu-și vor petrece bună parte din viață între gratii. »

Ce se va întâmpla? Dumnezeu știe... Dar un lucru e cert : tot orașul e cu fundul în sus din cauza deciziei și lucrurile cu siguranță nu vor rămâne așa. Vom face și noi, evident, presiuni asupra organelor de justiție să facă tot posibilul ca acest caz să aibă rezultatul scontat și așteptat de toată lumea. Totuși, un copil a murit și nimeni nu poate fi găsit vinovat pentru treaba asta? »

Sabrina coborî din autobuz cu picioarele altcuiva. Cum, Alex era un criminal? Când se întâmplase asta? Cum? Într-o săptămână să se fi schimbat atâtea lucruri? « Mă întreb ce-o să zică Paula despre asta... » își zise, în timp ce pășea aiurită, printre blocuri, ajungând în fața destinației. Își puse ziarul la subraț și bătu la ușă. Doamna Zamfiră i se afișă în față, cu ochii tulburi, cu privirea stearpă :

-Bună Sabrina... intră...

Fata se descălță și păși în dormitorul Paulei. Un miros de medicament o izbi. Într-un cărucior cu roțile, la birou, stătea Paula, cu un pix în mână, desenând ceva pe o foaie albă. Ridică privirile spre vizitatoare :

-Te pot ajuta cu ceva?

Sabrina înlemni.

-Am venit să văd ce mai faci...

-Fac bine... nu se vede? Și cu un gest mecanic artă spre roțile căruciorului...

-Paula, nu fi... mi-era dor de tine și am crezut că...

-Că ce? Nu mi-ați făcut destul rău? Uitați-vă? Sunteți fericiți de realizarea voastră? Era greu să-mi ziceți adevărul? Proștilor! Cu toții m-ați mințit! Uitați în ce hal am ajuns...

-Dar noi...

-Dar voi ce?

Sabrina constată că nu putea să o contrazică. Apoi desfăcu ziarul și zise :

-M-am gândit că vrei să afli...

-Ce? întrebă Paula curioasă, gâfâind de nervi, cu fruntea încruntată.

Luă ziarul în mâini și-l întinse pe birou. Privirile îi zburau pe întreaga foaie. Apoi, ca din reflex, puse mâinile la gură și citea cu o repeziciune incredibilă conținutul reportajului. Lacrimile îi curgeau pe obraji și nu putea conștientiza dacă visa sau era real. Unica persoană în care mai credea și la care mai ținea, deși nu aștepta nimic în schimb, era... un criminal. Ochii i se contractară și vru să plângă, dar nu mai avu forța. Cinci minute trecură fără ca cele două să-și spună ceva. Paula era cu gândurile ei, având în vedere cele aflate, iar

Sabrina se așeză pe pat, studiind fiecare mișcare și mimică a prietenei sale.

-Eu trăiesc degeaba...

-Eiii... vai ce mă enervezi când ești așa sarcastică...

-Ți se pare ție că sunt sarcastică? întrebă Paula nervoasă, cu părul în toate direcțiile și cu câteva rânduri de lacrimi uscate pe obraz. Se șterse la nas cu mâneca și continuă :

-Ți se pare că mai am vreun rost?

Sabrina începu să se enerveze. Când o vedea că e așa de pesimistă, îi venea s-o bată.

-Termină odată cu prostiile că ma și enervezi deacuma...

-Să știi că mă omor și gata!

Sabrina atunci se înroși de nervi și consideră că nu mai avea nici un rost acea conversație. Sub impulsul nervilor, zise :

-Da' omoară-te odată și termină cu circul! Tot atâta te bați cu pumnu-n piept!

Atunci Paula, în loc să se enerveze și să țipe și ea, se calmă și zise pe un ton muribund :

-Ieși...

Sabrina se ridică de pe pat, își aranjă bluza și vru să zică ceva, dar plecă mută din cameră, roșie de nervi. Paula privea în pământ, pe covor, dar gândurile îi zburau în locuri unde, cândva, nici nu concepea să se gândească. Așa cum vedea ea lucrurile, totul era terminat. Se săturase de lumea asta căinoasă și, aparent, și lumea se săturase de ea. Nu mai era altceva de făcut. Oftă adânc, ca și când ar fi trebuit în ziua aceea să-și ia adio de la toată planeta, și, cu mâinile tremurânde, scoase din sertar jurnalul. Scrisul era neregulat, când mai mare, când mai mic, și gândea câte un minut ca să scrie două cuvinte. Gândind că acestea aveau să fie ultimele ei destăinuiri, cugeta fiecare frază, deși știa că nimeni nu va citi vreodată jurnalul.

Când isprăvi, cu lacrimi în ochi, se învârti pe loc în cărucior și porni spre hol. Totul părea parcă din altă dimensiune... totul era diferit. Nici apartamentul parcă n-o mai agrea. Simțea cum greutatea faptei ce avea s-o facă, precum și consecințele ei, aveau să nu marcheze pe nimeni. Gândea că va fi ușor, și că totul va trece repede,

fără să lase urme sau regrete. Roțile de cauciuc ale scaunului scârțâiau enervant pe gresia abia spălată. Din fundul unei camera, vocea mamei sale, pe care o ura nespus de mult în condițiile de față, răsună :

-Unde te duci?

-La baie!, răspunse cu o voce tremurătoare. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar era mai bine să nu știe : ar fi putut s-o oprescă. Dacă nimeni nu o credea în stare să facă asta, era vremea să le arate că măcar de un lucru a fost capabilă în toată viața ei. Coti pe lângă baie și intră în bucătărie. De pe chiuvetă, luă cel mai mare cuțit pe care îl văzu. Îl puse în poale și îl ascunse sub pătura cu care îi erau învelite picioarele. Liniștea de pe hol era sumbră. Vedea deja viitorul. Se vedea stând într-un sicriu, cu puzderie de lume în apartament, cu preotul la căpătâiul ei, murmurând rugăciuni numai de el știute. Își vedea prietenii regretând cele făcute și spera ca ei să nu sufere prea mult de pe urma dispariției ei. Dar așa era mai bine. Să dispară, să nu fie o legumă sau o povară pentru ceilalți, mai ales că acei ceilalți o dezamăgeau mereu. Apăsă timid pe clanță. Baia emana un miros plăcut de detergent și căuta, din priviri, locul unde avea s-o facă. Se duse lângă cadă, se întoarse cu fața spre ușa de la intrare. Scoase cuțitul de sub tricou. « Ei Paula, acum ce mai aștepti? ». Își vedea chipul în lama cuțitului și venele pulsau sângele din ce în ce mai rapid, umflându-le. Tensiunea era mare, și o amețeala teribilă o cufundă. O auzea strigând-o. Ce voce dulce avea moartea. Aflată parcă într-o transă hipnotică, din două mișcări bruște, robotice, Paula își trase două dungi pe încheieturi, din care șiroia acum un sânge vișiniu, pătând, ușor-ușor, gresia albă. Plângea, și se chinuia să sughițe în liniște, să nu fie surprinsă acum, ca să nu poată fi salvată. Când se trezi din reverie, își văzu mâinile pline cu sânge : « Chiar am făcut-o! Doamne! ». Aruncă cuțitul pe gresia pătată de sânge și privea speriată. « Asta a fost tot? » se întreba. Mâinile nu o dureau. Începură să-i amortească, și tot trupul era străbătut de o durere cruntă, de o căldură insuportabilă. Începu să delireze, și în fața ochilor vedea filmul vieții sale. Ochii îi deveniră grei, pleoapele de plumb și culorile i se amestecau vii în iris. Lăsă capul într-o parte, rezemat de umărul stâng, și închise ochii. Cu rănila adânci pe încheieturi, cu sângele șiroind neîncetat, Paula încetă din viață, cu nările umflate de ultima gură de aer trasă, cu regrete măcinate, cu o viață dusă în spinare, dar mult prea grea pentru dânsa. Incapabilă să realizeze diferența dintre trecut și prezent, Paula deveni ea însăși un trecut. Trupul i se răci iar sângele se închegă sumbru

pe antebrațe. Cu poalele pătate, cu fața decolorată, zăcea acum în baie, pe scaunul cu roțile, sfidând viața. Făcuse, pentru prima oară în viața ei, ceva curajos, ceva riscant, dar care, cine știe, poate-i va aduce liniștea sufletească la care tânjea atât de mult în timpul vieții...

Capitolul 36

Din notițele doctorului Matei Popovici

Starea foarte gravă a pacientului mă face să-l sun pe Sofronea și să-l aduc de urgență la spital. Este a patra criză epileptică în ultimele două zile. Sunt disperat. Mă văd constrâns între a-l slava pe bolnav de la o sentință distrugătoare, și de a-l salva pe bolnav de la moarte. Nu realizez pe moment care e mai importantă, dar astăzi, la prima oră, l-am sunat pe părinte și i-am zis să vină în cursul dupămiezii, pentru spovedanie. Bătrânul a confirmat și am trimis un șofer să-l aducă. Eu nu am timp de pierdut. Am instalat microfonul în camera de confesiune și am pus o casetă nou-nouță, de dimensiune mare. Are obiceiul de a vorbi pe lângă subiect mult, așa că am luat în calcul și acest lucru. După ce am pregătit terenul, am tras o fugă până la bolnav. Zăcea în pat. Ce altceva poate face din moment ce e legat la mâini și la picioare cu curele? E spre binele lui : într-o criză epileptică și-ar putea cu ușurință înghiți limba de la atâtea mișcări contractile. E al optulea set de analize de sânge pe care i-l facem. Nici nu știu de unde mai are atâta sânge. De vreo trei analize încoace, constat că ficatul nu îi mai funcționează așa de bine. Deasemenea, am descoperit ceva vag în zona lobului occipital, la radiografie, dar nu pot zice cu siguranță dacă e o tumoră sau... nu știu încă. Trebuie să văd cum evoluează lucrurile. Plânge neconștient de ți se rupe sufletul... și uneori e extrem de nervos și se zbate în pat, încercând să evadeze din strânsoare. I-am spus că astăzi va veni părintele pentru spovedanie. S-a calmat și m-a privit cu niște ochi calzi, așa cum nu m-a privit niciodată. Privea acum cu spre tavan și a zis « Foarte bine. Azi voi evada... ». Încă nu am realizat dacă a zis asta cu vreun scop sau delirează de la febră. Am vrut să trimit o asistentă să-l tundă și să-l barbierească, dar a reacționat ciudat și nu a vrut în nici un fel să se apropie asistenta de ei. Posibil să fi dezvoltat o fobie pentru sexul feminin.

Când a ajuns părintele Sofronea la spital, am coborât și l-am întâmpinat. Era zgribulit de frig, deși e mijlocul lui mai. Nori negri zac deasupra Iașului de câteva săptămâni bune. M-a salutat zâmbind și i-am explicat să aibă grijă ce întrebări pune. Până la urmă, am ajuns la concluzia că ar fi mai bine să-l lăsăm pe el să facă toată confesiunea, fără să fie întrerupt și fără să i se pună întrebări. Părintele a fost de acord și l-am dus întâi să-l vadă pe pacient. Am urcat scările și l-am dus lângă ușa camerei sale. Părintele privi prin gemulețul pătrat și mări ochii cât cepele când îl văzu. Mi-a zis că-l cunoaște. Ei potfim ce mică-i lumea. Mi-a zis că se aștepta să calce greșit, dar nici chiar așa. N-a vrut să-mi dea mai multe detalii, ceea ce m-a cam supărat.

L-am sunat și pe inspectorul Meteanu, și l-am anunțat că deseară îi voi aduce probabil rezultatele finale. Am obosit sincer și eu de cazul acesta. Sunt convins că de această confesiune depinde viitorul său, fie că el bănuiește asta sau nu. Cu preotul lângă mine și cu bolnavul resemnat, în urma noastră, cărat de brațe de doi asistenți vânjoși, am pășit în capela spitalului, unde mai erau doi bolnavi care se rugau. Le-am spus să ne lase și i-am arătat preotului camera de confesiune. Acesta mi-a făcut semn din ochi și l-a luat prietenește pe bolnav de după gât. Pacientul l-a privit speriat și și-a rezemat capul de umărul său, plângând amarnic. Tremura din toate încheieturile, ca și când ar fi avut frisoane. Am ieșit afară făcându-mi o mare cruce și sperând că totul va fi bine.

După două ore, cei doi au ieșit din capelă și au venit, ne-escortați, în biroul meu. Sincer, nu mă așteptam la așa ceva. Părintele mi-a spus :

-Ei, e gata!

-Serios?, am întrebat bănuitor. Am privit bolnavul care acum zâmbea pierdut, ca și când o piatră grea i se luase de pe inimă.

-Pot să mă duc în camera mea?, întrebă incocent bolnavul.

-Da, poți...

Apoi părintele s-a așezat pe patul pe care de obicei se așează pacienții la consultație :

-Te pomenești că vrei o consultație gratuită... !

-Să știi că nu ar fi exclus!, răsă preotul, ținându-se cu o mână de burtă.

-Ei, cum a fost?

-Cum a fost? Cred că abia acum s-a înțeles cu adevărat. Și-a privit trecutul și a realizat exact unde a greșit... și...

Aici l-am întrerupt nerăbdător :

-Ce zici? A făcut-o din culpă?

-Nu... a făcut-o pentru că așa a crezut el că se va putea răzbuna pe... știi tu...

-Da... deci sfatul tău e să pledez că e bolnav?

-Cu toată inima... căci dacă nu e bolnav cu fizicul, cu sufletul cu siguranță e... Dar cred că l-am ajutat să se răcorească de negativisme și cred că, în sfârșit, și-a găsit liniștea sufletească...

Telefonul mobil începu să sune. Era inspectorul Meteanu. L-am salutat rapid pe părinte și i-am mulțumit, scuzându-mă că primesc un telefon important. Acesta a încuviințat din cap și a ieșit încurcat. Am răspuns cu vocea speriată :

-Da inspectore!

-S-a sfârșit? Cum e?

-N-am apucat să audiez casetă...

-Perfect. Vino cu ea la secție... o ascultăm împreună... Ce invitație frumoasă îți fac prințeso... nu ai cum s-o refuz. Hai că fac cinste cu o ciocolată caldă.

-Voi veni... la cât?

-Păi uite, eu termin treaba pe la opt. Vino atunci.

-Să trăiți!

-Trăiesc, stai tu calm...

Și mi-a închis. Nu am curaj să ascult dinainte caseta. Am scos instalația din camera de confesiune și am băgat caseta în buzunarul halatului. De acum, ce-o fi o fi, eu știu că am făcut tot posibilul să-l ajut... cum i-o fi norocul... Bravo doctore Popovici, ești cel mai a' dracu doctor!

Capitolul 37

Confesiunea

Când am sunat acasă la Paula a răspuns mama ei, cu o voce care aducea a plâns... Apoi mi-a bușit vestea, ca și când mi-ar fi zis « Afară plouă ». Am rămas stupefiat în receptor. Paula, paralizată? Cum?... N-am apucat să termin șirul gândurilor. Știu doar că am închis telefonul și în zece minute am fost acasă la Paula. Aerul era schimbat în casă și holul aducea a capelă. Mă descălțam și simțeam un curent. Probabil unul din geamuri era deschis. Când am pășit în camera ei, a trebuit să fac eforturi supra-omenești să nu mă bușească plânsul. Mi se rupea inima când o vedeam așa... Oricum, voi sta lângă dânsa, orice ar fi... asta era clar! M-am așezat lângă ea și am început s-o încurajez. N-aș putea să reproduc dialogul nostru, căci sentimentele care le simțeam atunci erau mult prea dureroase. Atât știu, că la un moment dat am gafat și i-am spus adevărul. Că am mințit-o și că... Doamne cât de prost am putut fi! M-a dat afară... Bănuiesc că asta a supărat-o foarte tare. Am ieșit cu coada între picioare și în hol, am întors capul. În bucătărie, mama Paulei stătea la masă, sorbind dintr-o cană.

-Pleci așa repede?, m-a întrebat

I-am zis că Paula a aflat despre tot. Nu mai nimeream ușa. A început să mă ocărăscă și am ieșit afară, cu gândul că seara o voi suna pe Paula să-mi cer scuze. Nu știu de ce n-am mai făcut asta... poate că mi-a fost frică. Nu știu. Mergeam pe străzi pustii, reflectând la tot ceea ce mi se întâmplase în ultima vreme. Durerile mele sufletești erau în sfârșit vindecate, și chiar atunci când totul părea să meargă bine pentru mine, dezastrul a lovit din nou. Faptul că acum Paula era invalidă nu schimba cu nimic sentimentele mele pentru dânsa. Nici vorbă. Dar zilele în care mergeam cu toții prin oraș ore întregi aveau să se termine. Nădăjduiam că o să-i treacă supărarea și că nu am rănit-o prea tare prin ceea ce am făcut. Cât de orb am fost... realizez asta abia acum. Am ajuns acasă seara târziu, obosit de atâta hoinărit pe străzile orașului, cu privirea în pământ, cu gândurile răsfirate în toate direcțiile. Simțeam o enormă repulsie față de divinitate, față de ce se întâmpla cu Paula. Ea nu era construită pentru așa ceva. Eu poate că aș fi rezistat mai bine torturii decât va rezista ea... pentru că și eu sunt călit, trecut prin atâtea și atâtea întâmplări care m-au marcat poate pentru tot restul vieții. Felinarele de afară îmi luminau camera cu un galben spălăcit. M-am dezbrăcat în liniștea apăsătoare și m-am băgat în plapumă, încercând să prind câteva ore de somn. La un

moment dat însă, m-am ridicat brusc din pat, dând la o parte plapuma! Trebuia s-o sun pe Paula, să-mi cer iertare. Nu pot trăi fără să-mi accept greșeala și fără ca să ma ierte. Am dat să o sun, dar telefonul era închis. Să o fi sunat pe mama Paulei, ar fi fost prea de tot. Am privit ceasul : era ora 3 dimineața. Era absurd. M-am băgat înapoi în pat, cu decizia bine fixată în cap că a doua zi, la prima oră, să ma duc la Paula și să-mi cer iertare... Niciodată nu e prea târziu. Am adormit la ora cinci. Priveam peretele și gândurile îmi levitau în zone necunoscute mie, în universuri paralele, în care soarta era mai potrivnică, mai darnică, mai puțin perversă. Soarele îmi izbea acum ochii printre jaluzelele întredeschise. M-am dezvelit și mi-am frecat ochii, buimac de cele câteva ore de somn iepurește. Ochii mi erau umflați de oboseală și gambele mă dureau teribil. În casă era o liniște de nedescris. Părinții dormeau buștean. Mi-am făcut singur ceva de mâncare și bobinam acum, în fața calculatorului, o omletă pârlită și cu gust teribil. Priveam poze pe calculator cu Paula, cu mine, cu Bianca... cu toată lumea, toată gașca nebună... dar... viața mea se schimbase mult de atunci, și acele poze erau parcă dintr-o arhivă veche, aruncată pe foc, din care rămaseră doar niște fragmente de cenușă, prin care mă mai regăseam, mic și neînsemnat. Acum, aveam prieteni care îmi dăduseră forțe nebănuite să trec mai departe peste drama mea, care se chema Bianca. Era doar un alt capitol al vieții mele, și eram supărat că a trebuit să treacă atâta amar de vreme până mi-am putut da seama de asta. Însă ei... ei mi-au arătat, ei mi-au zămislit cărarea pe care acum mergeam cu atâta încredere. Pentru asta, trebuia să fiu lângă ei și să-i sprijin. Exact de asta avea nevoie Paula acum, fie că știa acest lucru, fie că nu. Dupamiază m-am schimbat și am pășit în aerul clocotit de aprilie. O nădușeală mare, suprimată de niște nori negri care se profilau din depărtare. M-am privit în vreo două parbrize de mașini și nu-mi plăcea absolut deloc cum îmi stătea părul : « Pe Paula n-o deranjează look-ul meu... » mi-am zis, pășind încrezător. Nu aveam bani de autobuz, prin urmare am mers pe jos până la ea. Două ore mi-a luat drumul, două ore în care încercam din răputeri să-mi creez un discurs prin care să-i cer iertarea prietenei mele foarte bune. Vedeam în ea acum mult mai mult decât ce vedeam la început în dânsa. Nu mai vedeam acum o potențială iubită. Departe de mine acum gândul acesta. Vedeam în ea o soră... mai mult! Vedeam o parte din mine... era ca și când ne completam, dar nu ne potriveau. Sună ciudat, dar așa era... Când am ajuns în fața scării sale, mi-am uitat tot discursul. Îmi venea să mă întorc până acasă și înapoi, poate locurile și

oamenii văzuți în drum îmi vor readuce inspirația. Dar până la urmă, ghidat de încrederea în spiritul meu de improvizație, am pășit, trăgând aer mult în piept, în bloc. Mirosul de ceapă prăjită îmi zgâria nările... probabil că cineva gătea. Deodată însă, un detaliu mă făcu să simt un fior rece care-mi traversă șira spinării : ușa de la intrarea în apartament era întredeschisă. Din interior, o auzeam pe doamna Zamfira plângând, jelind crunt. Am crezut că visez, și exact ca într-un vis, pașii m-au purtat în casă. Pe hol, într-un colț, zăcea pisica Paulei, Natasha, cu ochii verzi, sclipitori în beznă. Doar lumina de la baie era deschisă, și vreo două vecine o țineau de brațe pe doamna Zamfira, care răcnea spre persoana din baie, cu o voce amară. Când m-a văzut, m-a privit și mi-a sărit în brațe :

-Adi... S-a dus Adiiii... s-a dus...

Nu înțelegeam ce vroia să zică...

-Cine? De ce plângeți?

-Paula! ! ADI! ! S-a sinucis! ! De ce ai făcut asta?? Cui mă lași tu mie Paulaaa... copila mea... Adi... du-te de vezi și tu... Doamne Adi, de ce merit eu asta?... Cu ce ți-am greșit eu Doamnee de mi-ai luat fiica???

Mi se rupea sufletul, dar parcă nu-mi venea să-mi cred urechilor. Mintea mea refuza să creadă ceea ce mama Paulei îmi zicea. M-am desprins violent din îmbrățișarea ei și am fugit spre baie. Când am intrat, un miros insalubru de cadavru îmi izbi nările... Paula era. Zăcea, cu capul sprijinit în umărul stâng, cu ochii închiși strâns, pe cărucior. Pe picioare erau dăre de sânge uscat și jos era o baltă de sânge. Măinile erau de-a dreptul oribile. Se auto-mutilase cu cuțitul, creștându-și venele încheieturilor. Era galbenă la față, și un cuțit imens stătea, aruncat la câțiva metri, plin și el de sânge uscat. Am fugit nepăsându-mi parcă de nimic. Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept, cuprins de un val ciudat de ură. O strângeam și o sărutam pe frunte, plângând. Lumea mea se prăbușise. De ce alese acest drum? Nu găseam răspunsuri... și ce mult le doream... Mama Zamfirei, din ușă, când mă văzu strângând decedata în brațe începu și mai tare să plângă. Veni tip-til și mă bătui pe umăr, în semn să mă retrag. Aș fi vrut să vorbesc cu ea, dar privirile doamnei Zamfira și a celor două vecine mă scanau insistent. M-am retras, și, parcă cu vocea altcuiva, am întrebat...

-Când ați aflat?

-Acum două ore... am chemat și Salvarea, dar era de mult moartă...

A mai zis ceva, dar plângea în timp ce vorbea și nu am înțeles. Atunci cele două femei o îmbrățișară pe doamna Zamfira, care se scuza că are treabă și că trebuie să pregătească înmormântarea. Am mai privit odată imaginea sumbră care o afișa pe fată zăcând fără suflet. Își găsisese, în sfârșit, liniștea. Eu însă, o pierdusem din nou, definitiv. Voiam răspunsuri și mă simțeam vinovat de sinuciderea ei. Fără să-mi dau seama cum, m-am trezit în camera Paulei. Până și camera mirosea ca ea... ființa ei rămânea totuși imprimată în toate lucrurile din acea cameră. Patul nefăcut, haine aruncate peste tot... M-am aruncat în pat, plângând, inhalând mirosul cearceafului, atât de asemănător cu cel al Paulei. Pe masa de lucru, ceva mi-a atras atenția. Era un caiet, zdrențuros, cu file lipsă, cu coperta mângălită, gata-gata să se rupă. M-am ridicat greoi de pe pat și am deschis, curios, caietul. Era un jurnal. Jurnalul Paulei? Nu știam că are așa ceva. Cuprins de o sete de adevăr, și auzind-o pe mama Paulei căutându-mă prin casă, l-am băgat sub tricou, urmând să-l citesc acasă... Când doamna Zamfira intră în cameră, eu ieșeam :

-Adi, am o mare rugămintă la tine, să-i anunți pe prietenii Paulei că mâine o înmormântăm...

-Sigur doamnă... fiți fără grijă.

În drum spre casă, hipnotizat de neputință, încercăm să-mi fac fel de fel de scenarii în minte, care să mă facă să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat. Aveam jurnalul însă, care putea totuși să mă ajute cumva. Am sunat la ziar și am dat anunțul. Nu aveam de unde să știu toți prietenii Paulei, așa că am considerat că era mai bine un anunț în ziar. Ajuns acasă, pierdut printre gânduri, m-am așezat pe un fotoliu cu caietul rufos în brațe. Nu-mi venea să cred. Paula nu mai era... nu puteam concepe. O ființă care îmi era atât de aproape sufletește, acum dispăruse pentru totdeauna, și singurul lucru care îmi rămăsese de la dânsa era un caiet în care făcea însemnări, probabil ca orice fată, piperate și lipsite de importanță. Însă ceva nu se lega. Am început să citesc și nu-mi venea a crede... Era viața ei în ultimele câteva săptămâni. Mă regăseam chiar și pe mine, mai mult sau mai puțin menționat. Peste tot, un singur subiect aproape : Alex, fostul ei prieten care o înșelase. Dar eu credeam că acea rană se închise. Totuși, constatasem cât de deschisă era încă rana și cât de mult suferea, deși uneori nu lăsa să se vadă. Pe măsură ce citeam, din ce în ce mai multe sentimente contradictorii găseam în scrierile

Paulei, toate datorate aceluiași personaj. Citeam cu nesăț, cu o repeziciune incredibilă, pagină după pagină. Când am isprăvit, eram roșu de mânie, și dezvoltasem în subconștient o ură nespūsă pentru acel Alex. Habar nu aveam cā acest Alex era celebrul Alex Minici, care omorāse un băiat într-o altercație. Da! El era, cel care a scăpat de sentință și despre care tot Iașul vuia în ultima vreme. Nu voi lāsa lucrurile așa! Așa gāndeam, în timp ce mă re-schimbam. « Va veni la înmormântare... o voi răzbuna! ». Aceste lucruri nu mi le ziceam eu, ci miile de voci din interiorul meu care îl voiau pe acest Alex să plătească nu numai pentru crima de pe Independenței, ci și pentru uciderea Paulei. Eram absolut convins cā Alex era în spatele motivelor bineîntemeiate ale Paulei de a-și curma existența, de a cāuta lumi mai bune.

Nutream în mine un sentiment de maladie incurabilă. Îl voiam mort cu orice preț. Cum putea însă face asta, nu știam. Mă vedeam cuprins de o nebunie de necontrolat. Tremuram când îi pronunțam numele și până a doua zi dimineată, am citit și recitit jurnalul Paulei, urmând ca, în zorii zilei, să fi găsit portița. Am ieșit fugind din casă. Am traversat câteva străzi și băteam acum ușa unui prieten vechi, golanul cartierului. Acesta deschise buimac :

-Mă handicapatule, tu știi cât e ceasul?

-O armă! Acum! Plătesc!

John mă privi cu niște ochi cât farfuriile și mă pofți înăuntru. Tranzacția se realizează cu bani furați din casă, din noptiera părinților. Un revolver, cu butucul încărcat cu șase gloanțe, sclișea acum în mâinile mele. L-am băgat în geacă. John m-a privit :

-La ce îți trebuie mă?

-Faci trafic de arme de atâta vreme și mă întrebi la ce-mi trebuie?

-Păi mă Adi eu te știu băiat cuminte și...

-Trebuie să plec! Pa!

Nu puteam vorbi cu nimeni. Sinele meu refuza orice contact cu lumea exterioară până ce conturile nu vor fi plătite. M-am reîntors acasă, m-am schimbat într-un costum negru, și am pornit cu pași repezi spre stația de taxiuri, pentru a pleca la biserica Sf. Vasile, unde avea să fie înmormântată scumpa mea Paula.

Cimitirul era pustiu. La mormântul ei, slujba deja începuse și era destul de multă lume adunată. Atunci am

observat-o pe ea, zăcând fără suflare într-un mormânt de un lemn lucios, de nuc. Doamne ce frumoasă era! Vedeam persoane pe care nu le cunoșteam, plângând cu sughituri. În stânga, pe un scaun de plastic, stătea doamna Zamfira, oftând și ștergându-și, din când în când, lacrimile cu o batistă neagră. Lângă ea, Sabrina stătea cu capul în mâini, cu trupul tresăltând grav, sughitând de pâns. O priveam pe Paula și mă buși un plâns înecăcios, știind că asta era ultima oară când o voi mai vedea. De partea cealaltă, din mulțime, se contura figura unui băiat cu doi jandarmi în spate. Am bănuir că era Alex. Sângele mi s-a urcat la cap și mi-am pipăit fracul. Am simțit răceala mânerului armei și l-am privit pe băiat cu niște ochi plini de venin. Acesta mi-a zâmbit împăciuitoare, ca și când m-ar fi salutat, știindu-mă de-o viață. Am vrut să scot pistolul să trag chiar atunci, dar nu-mi dădeam voie. Trebuia să fie ceva subit, să nu fiu prins niciodată, dar Paula să știe că am răzbunat-o. Trebuia!... Trebuia!...

Lopată după lopată, mormântul Paulei fu acoperit cu țărână, și lumea arunca flori și bani în groapă. La un metru de mine ședea Alex, cu barba nerasă. L-am privit și am zis :

-Tu trebuie să fii Alex, fostul ei prieten...

M-a privit speriat :

-De unde știi?

-Mi-a povestit de tine... Vorbeam cu un calm desăvârșit. Dorința de a-l ucide îmi oferea puteri supranaturale, ca și când diavolul din mine mă alimenta cu tot ce aveam nevoie.

-Aa... și ce ți-a zis?

Asta era șansa mea de a mă infiltra!

-Ohoo... multe... mai bine haidem la un șpriț undeva, să depănăm amintiri despre prietena noastră...

-Ai cunoscut-o îndeaproape?

-Eram de nedespărțit...

M-a îmbrățișat afectuos, fără vreun preaviz. L-am lăsat să ma strângă puternic în brațe. Dacă ar fi știut că îmbrățișa moartea... La ureche mi-a zis :

-Nu pot merge în locuri publice, tot orașul mă urăște, bănuiesc că știi și de ce. Haide la mine acasă,

bem un vin, stăm de vorbă, mi-ar place să aflu ce a făcut în ultimele luni, de când n-am mai auzit nimic de ea.

Cu o voce sinistră, rece, am răspuns simplist :

-Bine. Să mergem!

Din spate, Sabrina mă strigă. M-a îmbrățișat și plângea amar. Nu am putut-o privi prea mult în ochi. Când își ridică privirea din pieptul meu, îl observă și pe Alex :

-Aa... bună Alex, nu te-am văzut... Adi... vii la praznic?

-Da, dar mai târziu, acum am... niște treabă.

Mașinile cu oameni începură a pleca spre apartamenul Paulei, la praznic. Eu cu Alex însă am pornit, tăcuți, cu mașina jandarmilor spre apartamentul său.

-Ei urcă sus?, am întrebat curios...

-Nu, ei pleacă acasă! Mi-a răspuns privindu-i cu ură pe polițiști.

Nu suportam efectiv prezența omului pentru care se datora moartea unicei ființe care mă alina când eram trist. Îmi veneau mereu în minte imagini cu dânsa când mă făcea să râd, dar, întorcând privirea spre Alex, mi-l imaginam ca un monstru, ca un căpcăun care distrugea vise frumoase, transformându-le în coșmaruri. Cât de greu a trecut o jumătate de oră, în tăcere, auzind doar sunetul motorului mașinii care ne ducea la destinație. Am coborât și am privit mașina depărtându-se de noi pe o străduță îngustă. Un vânt puternic bătea, zgribulindu-ne.

-Hai, etajul trei...

Am urcat în urma lui. Spatele său mă îmbia să scot pistolul. Nu... era scara blocului, se auzea cu ecou, nu era bine. Trebuia să aștept momentul potrivit. Am pășit în apartamentul său. Era singur acasă. Se pare că soarta îmi creaa toate oportunitățile. Paula, de undeva de sus, aranja piesele probabil. M-am așezat pe un fotoliu.

El se dezbrăca de sacou, și cu o mână deschise minibarul :

-Whisky? Gin?

-Un Jack...

-Scotocea în minibar, și zgomotul paharelor care se loveau și al sticlelor îmi creea oportunitatea perfectă. Într-o secundă toată viața îmi trecuse ca un tren prin fața pupilelor. Am scos pistolul și m-am apropiat de el. Degetul îmi atârna greu pe trăgaci, și o bubuitură puternică se auzi. Mobila fu instantaneu pătată cu sânge, la fel ca hainele și pielea mea. Nervos, în instinctul momentului, l-am lovit cu piciorul, deși el zăcea mort pe jos, cu scalpul perforat, cu creierii murdărind parchetul lucios. Mi se păru că mai mișcă. Prin urmare am pus pistolul lângă tâmpla lui dreaptă și am mai tras odată, despicându-i creștetul. Și încă o dată. Gâfâiam de satisfacție, și venele îmi pulsau teribil. Am început să râd, mulțumit de ce am făcut. Deodată însă, am privit vitrina minibarului, am observat o silueta care se reflecta. Era Paula care mă întreba :

-Ce-ai făcut monstrule?

Am clipit și nu mai era. Mi-am privit brațul plin de sânge, pistolul cu pete roșiatice pe el. Când am coborât privirea pe podea, victima zăcea într-o baltă de sânge, iar imaginea e mult prea sumbră ca să o pot descrie. Cu capul ciopârțit de cele trei gloanțe, cu o sticlă de Jack Daniels spartă pe jos, amestecându-se omogen cu sângele acestuia, cu cămașa albă schimbată în vișiniu, cu figura, atât cât mai rămăsese din ea, inumană. Am scăpat pistolul și m-am rezemat într-un colț de cameră. Îl priveam și nu-mi venea să cred ce am făcut. Mă speria fapta, mă vedeam în spatele gratiilor, mă vedeam în ștreang, măcelărit ca-n Evul Mediu de o mulțime nervoasă de oameni. M-am ridicat înspăimântat și am acoperit leșul cu o pătură de pe un pat. Lumea mea se prăbușise de tot. Ce diavol m-a împins să fac asta? Cum de nu am intervenit? De ce am simțit satisfacție? De ce am văzut-o pe Paula? De ce mi s-a arătat? Am început să plâng. O simțeam privindu-mă, observându-mă. Am început să-mi cer iertare. De atunci, o văd mereu pretutindeni, și mereu o simt cum urlă la mine, blestemându-mă. Simt că din clipa aceea, am clacat, și de atunci, mă bântuie. Nu știu cât de ciudat sună, dar așa e. Mi-amintesc doar că, de atunci, lucrurile pentru mine nu au însemnătate. Doi polițiști m-au ridicat de jos, și m-au dus la secție. De acolo, un inspector m-a investigat dar nu a ajuns la nici o concluzie, și m-a adus aici, la spitalul Sf. Theresa. De aici, știți și dumneavoastră povestea...

Biroul lui Meteanu era răvășit, plin de foi și luminat slab, de o lumină de veioză antică. Degetul doctorului Popivici opri caseta, care rula acum în gol.

Inspectorul Meteanu privea pierdut, și clipi forțat, revenindu-și din reverie :

-Asta e! L-am încolțit!

-Nu cred... e foarte bolnav să știi...

-Ei draci! Tu nu auzi că a făcut-o cu bună știință?

-Și ce ai de gând să faci? Nu ți se rupe sufletul?
Parcă așa ziceai...

-Uite cum stă treaba... Eu sunt pus la zid să rezolv cazul ăsta. Plus de asta, cazul Minici îmi mânca sufletul. Iaca așa, se împacă mai multe, și scap și eu...

-Dar nu crezi că...

-Nu, te rog. Mi-ești prieten, dar nu mă supăra! Treaba e rezolvată. Doctorul își simți telefonul vibrând în buzunar. Se depărtă și schimbă câteva replici. În acest timp, Meteanu deja completa foile de arest pe numele lui Adrian Vireanu.

-Ei, cum e doctore? Douăzeci sau douășcinci de ani?

-Din partea mea, faci cum vrei...

-Adică? Stai că nu înțeleg sarcasmul tău...

-Află, dragul meu prieten, că Vireanu a murit acum zece minute.

-Cum adică a murit?

-M-a sunat un asistent acum... a murit. A făcut o criză epileptică și nimeni nu era de gardă atunci. A fost lăsat de capul lui și și-a înghițit limba. Asta a fost...

Meteanu își frecă fruntea încruntată :

-Ei al dracului complicație...

-Cu asta, eu vă doresc seara bună, domnule inspector..., zise doctorul cu un aer triumfător, bucuros că pacientul său scăpase, găsindu-și în sfârșit, liniștea. De fapt, ajunse la această concluzie în minte. Prea multe atacuri epileptice puteau duce la insuficiențe la nivel de metabolism. Iată că se întâmplase la momentul potrivit. Ieși din secție, lăsându-l pe inspector într-o negură din care nu se vedea capabil să iasă. Aerul proaspăt și curat al nopții îi gâdila nările. Doctorul păși până în parcare și se sui în mașină. În timp ce conducea, gândurile îi zburau în diferite părți deodată. Se simțea bucuros că a mai rezolvat un caz, destul de greu, deși inspectorul

Meteanu era acum nevos pe el. « O să-i treacă, mai are nevoie de mine... ». Dădu drumu la radio și se lăsă purtat de versurile melodiei care cânta, cu ochii sticloși și mândri, accelerând spre casă, spre câteva zile de odihnă și relaxare...

Capitolul 38

Zece

Și uite, ultima noastră întâlnire, atât de reală în mintea mea. Pecetluită de o resemnare mută, de o tristețe aproape inexplicabilă. Te-am iubit. M-ai avut. Acum e momentul să lăsam trecutul să doarmă. E momentul să ne privim în ochi fără să ne mai mințim și să recunoaștem că de aici nu mai e decât drumul spre înainte, spre două viitoruri separate, spre două vieți desprinse din aceeași rădăcină dar ramificate în direcții diferite. Ca iedera... o să ne despartă distanțe din ce în ce mai mari, tu o să te încolătăcești pe ce vrei și pe ce atragi, iar eu o să mă încolățesc pe un trunchi al tristeții, care așteaptă să fie tăiat de tot după câte lovituri de topor a primit, dar care totuși mai are destulă sevă încât să crească. Și-o să avem ritmuri diferite, și o să avem culori diferite, soarele o să ne zâmbească amândurora, dar în momente diferite. Și uite așa... tu ai să fii tu... eu n-am să mai fiu deloc... și noi... n-o să mai fie. Dar o să avem roua dimineții care o să ne amintească de începuturi, de o fericire infantilă dar atât de pură.

Oare tristețea are limite? Când e suferință și când e tristețe? Când e resemnare și când e consternare? Când sunt eu și când e umbra a ceea ce-am fost cândva? Când o să mai fiu... ? Există limită pentru cât timp trebuie să jalești? Există o limită clar stabilită pentru când ar trebui să reușești să te detașezi? Nu mai știu, dar am de gând să aflu. În scurt timp vei afla cum...

Îți scriu mesajul ăsta pentru că simt că înebunesc... și... am avut un coșmar din care nu reușeam să mă trezesc... și tot vreau să te sun... sau să-ți apar la ușă; dar nu are sens. Nu aștept nici o reacție... vreau doar să încerc să fac diferența dintre realitate și altceva.

Am visat... multe... oricum... erai tu cu ea... erați la mine în cameră și am intrat, tu o țineai în brațe, oricum... o întreagă poveste de dragoste. Nu doar un înșelat sec. N-am să te plictisesc cu detaliile... Dar încercam din

răspuți să mă trezesc... și încercam să deschid ochii și vedeam tavanul și totuși nu-mi reveneam... și plângeam isteric... și mi-au luat câteva ore să mă calmez de atunci... m-am facut de râs în fața mamei. Parcă tot efortul pe care l-am depus până acum n-a contat deloc. Parcă ar fi fost prima zi după despărțire... și simt că tâmpesc. Și vreau să îți spun atâtea ca să te lămuresc dar asta înseamnă să te trag spre mine și nu am de ce. Îmi plac pozele voastre de astă iarnă... și de astă vară... poate de asta am clacat... oricum... te rog... nu știu nimic.

Nu știu măi Alex... tu știi prin câte am trecut eu totuși... și chiar nu-mi explic de ce nu te-a dus capu' să ai oleacă de milă... așa ca de o cerșetoare aruncată în stradă, pe care o lovește câte unul când trece pe lângă ea... nu-ți inspir deloc milă?...

Uite atunci când am venit la tine și am mers la o cafea la pizzeria de peste drum de tine... de ce... dacă eu ți-am zis că simt că mă înșeli... și m-am isterizat fără rezultat... după, când te-am sunat să îți zic că te iubesc și că aproape nici nu ar conta... eu oricum te iubesc... nu te-a încercat nici un sentiment de milă? Faptul că eu te iubeam așa mult... așa cum o făceam... în stilul meu prost... și... cretin... totuși... era sincer... nu-a fost îndeajuns încât să fii sincer cu mine?... Să știi că doare la fel de tare, poate mai tare să descopăr în fiecare zi câte o minciună și câte un detaliu din ăsta despre voi...

Să fiți fericiți...

Și mesajul ăsta... e ca să nu înebunesc... nu știu de ce... dacă rămân singură cu întrebările astea... simt că am să fac o prostie... mai ții minte scrisoarea aia care mi-ai dat-o... în care ai zis că ai să fii mereu acolo pentru mine și știi cât am suferit și numai tu înțelegeai asta... și la urma mi-ai zis că atunci când voi fi pe punctul de a face vreo prostie să mă gândesc că te fac să plângi?... Mi-aș fi dorit tare mult să îmi fi spus când considerai că mai bine n-ai fi scris scrisoarea aia vreodată... Viața pentru tine va merge înainte. Poftim, te anunț. Sunt pe punctul de a face o prostie. Nu am pretenția să verși vreo lacrimă. Nu vreau nimeni să verse nici o lacrimă, pentru că nimeni nu a știut vreodată ce am simțit cu adevărat. Poate că nu i-am lăsat eu să mă înțeleagă. Dar acum e mult prea târziu. Sunt decisă...

Pe măsură ce orele trec, simt că prezența mea în această lume este inutilă. Ceasul ticăie pentru altcineva, și nimeni, dar absolut nimeni nu va ști de mine după ce voi trece în neîntâlnire. Ard de nerăbdare să aflu toate răspunsurile, să aflu toate detaliile și toate secretele pe

care nu le-a putut afla nimeni până acum, dar mai mult ca orice, ard să aflu secretele propriei mele vieți. Sunt singură, și singurătatea mă apasă. Degeaba m-am amăgit atâția ani... oamenii sunt niște brute. Va fi doar, încă o poveste tristă, a unei fete care și-a curmat zilele. La mormântul meu nu va plânge nimeni, și lumea va uita, în timp, de existența mea stearpă. Poate că e mai bine așa. Consider că am simțit tot ce era de simțit într-o viață de om... simt că pot muri liniștită... fără regrete.

Plâng fără motiv. Mă imaginez deja într-un cavou, cu doi gropari aruncând, periodic, țărână pe sicriu, îngropându-mă, cu câțiva oameni care au ținut câtuși de puțin la mine, vărsând câte o lacrimă și închinând câte un pahar în cinstea mea. Dar asta e... vreme trece... vreme vine. O să plec eu, o să vină alta... nu-i așa? Viața nu se oprește aici... Aici se oprește doar viața mea...

”Toate trăirile și sentimentele după citirea romanului și din timpul lecturării lui au fost și sunt atât de reale, atât de profunde...În timp ce citeam acest roman, aveam impresia că vizionez un film... exact un film cu diferite secvențe cărora nu le poți pierde șirul, care deveneau din ce în ce mai palpitante și mai interesante.” –Dana Velea

“Povestea în sine este una tragică ce se transformă pe tot parcursul romanului. Deși ți se pare că nimic nu se mai poate întâmpla în acele povești de dragoste, totuși apare neprevăzutul, totul devine dramatic, o luptă interioară între bine și rău. [...] Din păcate, în,, Zece” răul triumfă.

Fiecare personaj în parte poartă pe umeri o dramă personală... [...]

Romanul este încărcat de motive, simboluri și nu în ultimul rând de multe învățături morale. Citindu-l îți dai seama cât de cotidiene sunt acele probleme și cât de des ne întâlnim cu ele și totuși nu știm să găsim soluții astfel încât să ieșim cu bine din ele.” –Ionuț Antal

“Ceea ce pot spune după lecturarea acestui roman, sau mai degrabă ceea ce gandesc, este extrem de viu. Spun asta pentru că atunci când lecturam, gândurile mergeau constant mai repede decât șirul poveștii, pentru că ele scindau în fapte viitoare, nespuse, care sunt, în mare măsură, comparabile cu ale noastre, ale tuturor...

Spectaculosul este în acest caz viața în sine, cu aceea consistență și cu tot ritmul specific vârstei.

Doza de interes pe care o am când citesc rândurile volumului este mereu crescândă. Nu pot spune ce este mai pregnant în el, dacă e vorba de personaje, de fapte sau de tehnici, ci mai corect pot vorbi de o umbră de realism perseverent și imperativ care pe alocuri te face să amâni cititul pentru a imagina sau a realiza paragraful pe care tocmai l-ai citit.

Astfel ajung după ce renunt la lectură să derulez întreaga acțiune fără cea mai mică reținere, și credeți-mă că acest sentiment are alt gust decât lectura în sine. Aș spune că e o nouă lumină în care e pusă opera, care nu schimbă nimic, dar e diferită în felul cum varul nestins diferă de originea sa” –Dascălu Mircea